ROBERT GION

SF 123

ELISA

povestiri stranii

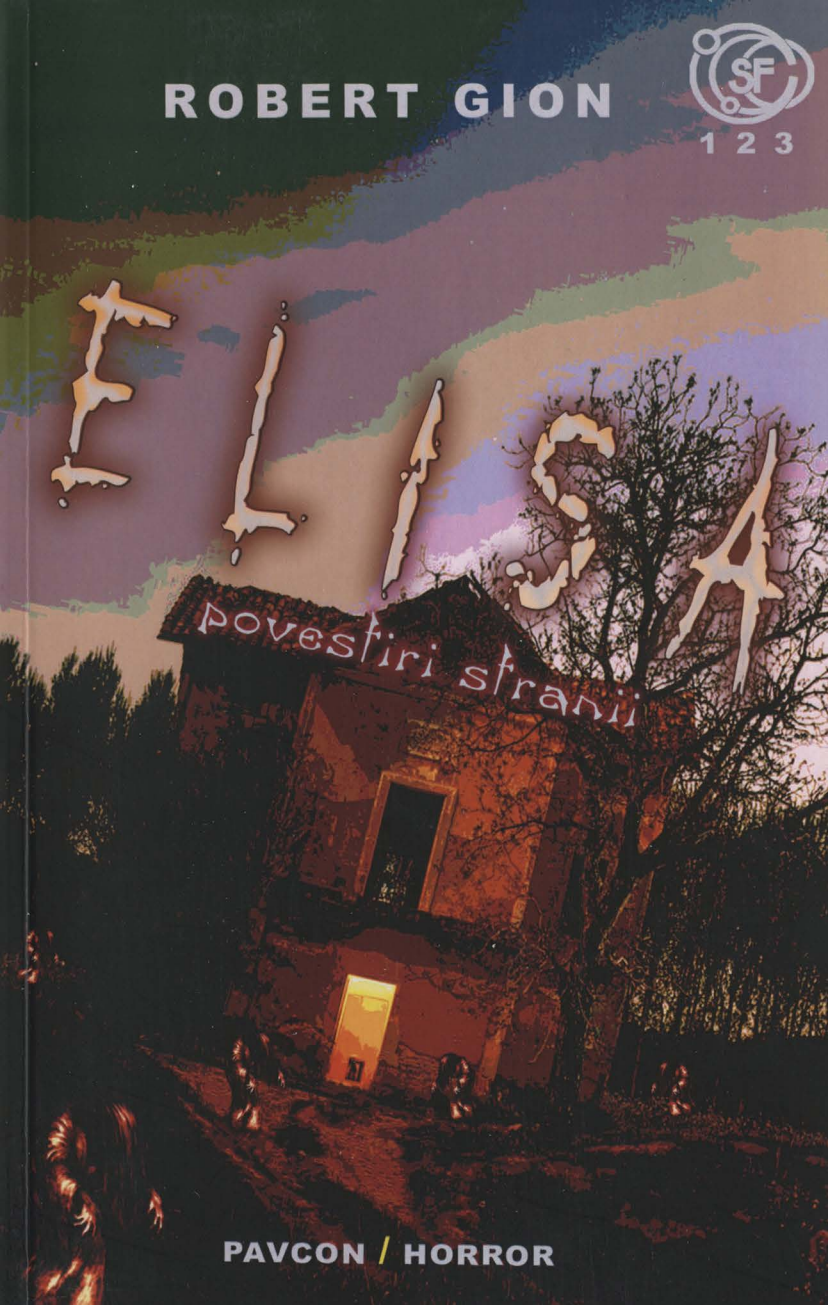

PAVCON / HORROR

ELISA

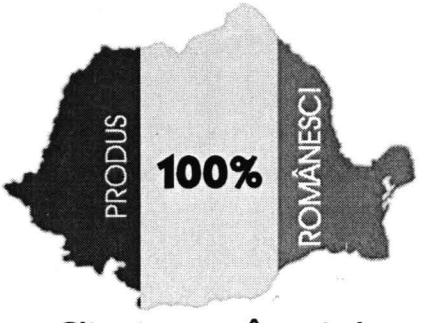

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

123

Robert Gion
ELISA
povestiri stranii

© 2020, Robert Gion
© 2020, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GION, ROBERT
Elisa: povestiri stranii / Robert Gion. - Bucureşti: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-61-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright. Interzisă minorilor, prezintă scene explicite de sex şi limbaj licențios.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrație: **Carlos de Miguel** *(Unsplah)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-61-2

ROBERT GION

ELISA

povestiri stranii

Pentru Angi și Chris!

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

INIMI DE HÂRTIE

Toni Marinescu începuse să asculte pe la ușile apartamentelor la un an după moartea soției. Se ferea, desigur, să fie văzut, însă, dacă l-ar fi observat cineva, probabil nu ar fi acordat mare importanță acestui fapt. Îl cunoștea aproape toată lumea din cartier, nu-l credea nimeni capabil să facă vreun rău.

Înainte de tristul eveniment, vecinii îl reținuseră ca pe un bărbat timid, excesiv de politicos, care vorbea mereu cu glas foarte scăzut, chiar și atunci când discuta cu cineva în contradictoriu – lucru ce se întâmpla oricum foarte rar – ca și cum s-ar fi temut ca vocea lui să nu o acopere pe cea a interlocutorului și să se dovedească, de fapt, că avea dreptate într-o oarecare privință.

Un om înalt, ciolănos, de vreo cincizeci și opt de ani, cu obrajii căzuți, buze groase și ochelari cu ramă metalică, Toni Marinescu mergea întotdeauna aplecat, cu brațele împinse înainte, ca și cum ar fi căutat în permanență un sprijin invizibil care să-i ajute avansarea greoaie a trupului. După moartea soției, se cocârjase mai mult. Mâinile i se lungiseră parcă, iar hainele atârnau de pe umerii slabi, dându-i alura unei sperietori de ciori însuflețite.

Dacă înainte se mai oprea din când în când să schimbe o vorbă cu vreun vecin, acum trecea pe lângă cunoscuți fără să-i salute. Reacționa numai dacă era el cel abordat. În acele momente, fața i se crispa un pic, ridica ochii înlăcrimați de sub lentilele ochelarilor, apoi bâlbâia ceva cu un glas venit din altă lume, de parcă ar fi scormonit printre amintiri îndepărtate și obiceiuri binecunoscute altădată, în încercarea de a găsi cea mai potrivită formulă de răspuns.

După înmormântare, pentru că simțea că se sufocă de unul singur în apartament, lipsit de hobby-uri sau de alte preocupări, ieșea să se plimbe de câteva ori pe zi pe străzile cartierului, având grijă să nu-i depășească niciodată limitele. Plimbările de dimineață sau cele de la prânz erau întotdeauna foarte scurte. Dacă se întâmpla să iasă seara, îmbrăcat în pantaloni vechi de stofă și într-o cămașă călcată ca vai de lume, pornea să bată cartierul în lung și-n lat, cu ochelarii alunecați pe vârful nasului și fața imobilă, lipsită de expresie.

Ieșea din scara blocului, stătea câteva secunde în capul treptelor, respirând parfumul trandafirilor din grădini, apoi cobora atent și o lua printre blocuri, până la supermarketul din colțul străzii. Aici se oprea din nou. Privea în jur, căutând să-și dea seama dacă era prin preajmă vreun cunoscut căruia să fie nevoit să-i răspundă la salut, pe urmă traversa încet strada și pătrundea pe aleile parcului din vecinătatea magazinului.

Urma întotdeauna același traseu, fără să se abată niciun centimetru, cu pumnii strânși și gura încleștată, de parcă ar fi fost supus unor încercări de o importanță covârșitoare. Din când în când, se oprea să-și tragă sufletul, moment în care își lăsa corpul într-o parte, ridica brațele și făcea câteva gesturi scurte în aer, ca și cum ar fi încercat să-i controleze duritatea și consistența. Vecinii care se întâmplau să-l observe, îl priveau cu milă.

„Un om atât de bun", murmurau ei.

„S-a scrântit de tot."

„Ai văzut? Abia mai poate vorbi."

„A slăbit îngrozitor."

„Cât crezi c-o s-o mai ducă așa?"

„Nu știu. Madam Marinescu îl ținea, era sufletul lui. Urâtă poveste."

„O să se piardă și el, săracul."

— Bună seara, domnule Marinescu.

— Bună... bună seara... bună seara... doamnelor.

— Cum o mai duceți, domnule Marinescu?

— Bine, biiine... totul e bine.

— Cam răcoare în seara asta. Ar fi trebuit să luați o haină pe dumneavoastră.

— Bine... bine...

— La revedere. Plimbare plăcută...

— La revedere, la revedere...

Bărbatul făcea vag din mână – un gest ce părea doar o prelungire a celor pe care le făcuse înainte de a fi în-

trerupt, încerca din nou consistența aerului din jur, apoi pornea aplecat, cu mâinile atârnate, fără nicio expresie pe chip. Se întâmpla uneori să se întâlnească cu grupuri de copii ieșiți la joacă ori cu adolescenți care se plimbau prin parc, dar nimeni nu îndrăznea vreodată să râdă de el sau măcar să-l privească în față.

La apropierea sa, glasurile se stingeau, chiotele de veselie se înecau în șoapte, gesturile pline de vervă lăsau loc unor mișcări jenate, iar capetele se plecau. Bărbatul degaja o asemenea dezamăgire rușinată, impregna aerul cu o asemenea deznădejde fără speranță, încât nimeni nu îndrăznea măcar să se gândească ce s-ar putea petrece îndărătul chipului aceluia stricat de forma ochelarilor prea mari, dincolo de vidul albastru dinapoia lentilelor groase. Așteptau, pur și simplu, ca silueta cocârjată a bătrânului să se târască aidoma unui strigoi pe aleile mărginite de flori, să-și facă gesturile rapide prin aer, apoi să dispară după copaci, înainte de a se scutura de imaginea neplăcută și de a-și relua liniștiți preocupările, uitând de umbra care încercase să le întunece pentru o secundă bucuria. Nimeni nu se uita după el – nimeni nu discuta despre el.

Toni Marinescu ieșea la plimbare în fiecare zi pentru că acesta era, uneori, singurul mod în care își putea pune în mișcare gândurile.

Închis în apartament, apăsat de zgomotul televizorului, de priveliștea camerelor goale, ideile i se amestecau, se încurcau unele în altele, se contraziceau aglu-

tinate, pe măsură ce orele treceau, în mici mase amorfe printre care rar mai scânteia vreun rest de gând ori intenție logică. Iar când nu mai putea și era nevoit să meargă la baie, își privea chipul de nerecunoscut în oglindă – apoi vedea cada și se răsucea și vedea cada și în oglindă, și peste tot cada, cada, cada, nu mai rezista, se îmbrăca repede cu ce apuca și ieșea.

Se plimba mereu pe același traseu pentru că-și perfecționase un fel de metodă de a-și descâlci gândurile. Dacă se abătea de la el, chiar și un metru, nu mai reușea să ajungă la singura întrebare care-l preocupa, de fapt, zi și noapte. Singura care-l mai ținea în viață. De ce? De ce se întâmplase așa? De ce? Își iubise enorm soția, știa că în cele mai multe momente ale vieții îl iubise și ea cu aceeași sinceritate. Nu se putea scutura de imaginea ei, întinsă în cada fără apă, complet goală – halatul aranjat frumos pe marginea coșului pentru rufe – probabil nu voise să-l murdărească – cu capul rezemat de margine, ochii închiși și gura strâmbată de un mic rictus – de durere? de rămas bun? – care părea aproape disprețuitor în lumina rece a spoturilor. Mâna stângă atârnată în poală, parcă frântă din umăr, sângele mânjind abdomenul și partea de sus a coapselor, cu degetele crispate ce încă strângeau lama de ras, mâna dreaptă atârnată peste margine, moale și albă, sângele picurând din vârful unghiilor.

Nici nu-și dăduse seama la început ce plescăia sub tălpile lui goale. Apoi alunecase și aproape se izbise

cu bărbia de marginea chiuvetei, în timp ce viața scursă din corpul soției sale îi plescăia obscenă sub tălpi și îi mânjea gleznele cu stropi mari, hidoși.

Totul fusese atât de neașteptat, încât nici nu reușise, la început, să realizeze gravitatea situației. O privise mai multe minute, prostit, incapabil să reacționeze. Nu se gândise niciodată la moarte, nici la moartea lui, nici la moartea celor la care ținea. Moartea era ceva dincolo de orice preocupare, de neînțeles, ceva cu repercusiuni imposibil de cuprins pentru el, mai ales în acea clipă. Iar soția lui își tăiase venele, mai mult decât atât, dorise așa de mult să o facă, încât găsise puterea de a-și secționa ambele încheieturi.

Aflat față-n față cu moartea, Toni Marinescu își dădea seama că nu știa ce înseamnă acest lucru și nici ce consecințe putea să aibă. Putea doar înțelege că soția lui alesese să-l părăsească.

Cum de se întâmplase așa ceva?

O săptămână după înmormântare rămăsese zăvorât în apartament fără să mănânce ori să bea, întins pe patul din dormitor, privind fix ușa băii, ca și cum s-ar fi așteptat ca soția să iasă din clipă-n clipă de acolo, apoi să se cuibărească goală lângă el, în așternuturi, murmurându-i că totul fusese doar o glumă. O parte din el refuza să accepte întâmplarea. Simțea că greșise, că pe undeva era vina lui, dar, în același timp, era destul de sigur de sentimentele ei, așa că aștepta ceva asemănător unei a doua șanse.

A așteptat așa zile în șir, întorcând relația lor pe toate părțile.

Se cunoscuseră când el abia împlinise treizeci de ani și se angajase ca magazioner la un depozit de suveniruri. Adina era cu un an mai tânără și lucra la contabilitate. Se apropiaseră firesc unul de altul, ca doi vechi prieteni care descoperiseră prilejul de a discuta tot ce se petrecuse în viețile lor de când nu se mai văzuseră. Odată cu prima invitație la o cafea, relația se închegase natural, fără ca vreunul dintre ei să depună un efort deosebit. Colegii de la muncă le acceptaseră legătura ca pe ceva de la sine înțeles, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Ea era o femeie foarte inteligentă, vorbea cu o anumită intonație arogantă, astfel încât era percepută ca fiind inabordabilă, dar față de el fusese întotdeauna blândă, zâmbitoare, gata să discute orice, fără nicio reținere. Toni știa că nu-i nici cel mai deștept, nici cel mai seducător bărbat din lume, însă, aflat în prezența ei, cele mai potrivite cuvinte îi veneau miraculos pe buze și indiferent de subiectul abordat, conversația se însuflețea imediat, ducându-se în cele mai surprinzătoare direcții.

Nu a mirat pe nimeni că se căsătoriseră la niciun an de când se întâlniseră. Poate că nu erau suflete pereche, dar se completau de minune. Și o anumită perioadă de timp chiar fusese bine. O viață calmă, plăcută, fără mari tulburări, fără bucurii extravagante. El nu avusese prea multe relații înainte de a o cunoaște

– ea mai fusese o dată căsătorită, cu un inginer – astfel că nu știa prea multe despre modul în care ar fi trebuit să se comporte într-o relație atât de serioasă – totuși, era mereu sincer, atent, grijuliu. Gândindu-se acum, asta o și făcuse să se îndrăgostească de el. Găsise ceva care să echilibreze balanța, răscumpărarea unei vieți trăite până atunci în minciună – Toni avea să afle mai târziu că inginerul o bătea și o înșela, și la fel ceilalți câțiva bărbați cu care mai trăise.

Așa trecuseră niște ani. Se mai certau uneori, mai ales dacă Toni întârzia câteva ore pe la bar cu colegii ori dacă îi uita aniversările – însă el era mereu onest și îi spunea că pur și simplu nu-și putea aduce aminte asemenea lucruri. La cinci ani după căsătorie, Adina începuse să vorbească despre posibilitatea de a avea un copil.

Toni se gândise un timp. Apoi, direct ca întotdeauna, îi mărturisise că el nu se poate imagina în rolul de tată. Copiii îl intimidau, îi venea foarte greu să vorbească cu ei, iar ideea de a avea unul pentru care să fie responsabil o viață, îl dădea peste cap. Nu vedea utilitatea acestui act, dacă ei erau destul de fericiți și așa. Pe lângă asta, nu înțelegea beneficiile anevoiosului proces care ar fi însemnat creșterea unui copil. Toni Marinescu fusese sincer, îi spusese soției sale exact asta, cuvânt cu cuvânt, iar ea înțelesese probabil punctul lui de vedere, pentru că nu mai insistase, nici nu mai adusese vreodată vorba despre acest subiect.

Alți ani trecuseră – Toni făcuse patruzeci și cinci, soția la fel, apoi, pe la patruzeci și opt de ani, Toni decisese să-și părăsească locul de muncă, pentru că se angajase de la șaisprezece ani și se săturase pur și simplu să se mai ducă la lucru. Așa că rămăsese acasă, așteptând să iasă la pensie, bazându-se și pe o mică moștenire lăsată de una dintre mătușile din partea tatălui. Adina continuase să meargă la serviciu. Mult timp. Mult, mult timp. Avea cincizeci și cinci de ani de-acum, slăbise, nu mai era atât de frumoasă ca în tinerețe, inflexiunile curajoase ale glasului ei pieriseră, înlocuite de-un timbru obosit și placid. Dar îl iubea în continuare, se vedea bine asta, pentru că îi ierta cu bunăvoință excesele de alcool și momentele în care devenea irascibil din te miri ce și se apuca să trântească tot prin casă. La urma urmei, era bărbat, avea și el supărările lui.

În săptămâna în care zăcuse flămând pe patul din dormitor, patul în care făcuseră de atâtea ori dragoste, Toni se gândise la toate aceste lucruri. La toate momentele fericite, precum și la cele mai puțin plăcute. Unde greșise? De ce alesese Adina să-l părăsească în acest fel?

Seara în care se întâmplase totul fusese una dintre cele mai bune pe care putea să și le amintească de când se căsătoriseră. Adina venise de la birou într-o neobișnuită stare de bună dispoziție. (Asta pentru că, în sfârșit, hotărâse ce trebuia să facă, i se ridicase o

piatră de pe suflet. Ciudat că nu se gândise la asta mai înainte). Avea o față radioasă și arăta întinerită. Îl sărutase și se apucase imediat de gătit. Făcuse câteva feluri excelente de mâncare – apoi cinaseră și râseseră toată seara. Mai târziu, la lumina lumânărilor aprinse pe măsuța din dormitor, el întinsese o pătură pe covor și făcuseră dragoste încet, pasional, așa cum făceau odată, demult. Cel puțin așa i se păruse lui, pentru că nu reușise mare lucru. Totuși, ea îl sărutase, îl mângâiase, îi spusese că e fericită, după care plecase la baie să se spele puțin și își tăiase venele cu o lamă scoasă din vechiul lui pachețel, pe care-l păstra în spatele gelului de bărbierit și al aftershave-ului.

Iar Toni Marinescu rămăsese cu acea imagine a ei întinsă în cadă, plină de sânge pe abdomen și pe coapse, cu acel rictus groaznic pe chip, în timp ce el călca în picioare tot ce însemnase viață în corpul pe care se obișnuise să-l considere numai și numai al lui. Final. Sfârșit. Ultimele consecințe. De ce? Fusese atât de ticălos? Nu reușea să-și dea seama. Doar obișnuiau să discute totul împreună. Discutau deschis. Nu-i așa? Iar el era sincer, mereu foarte sincer. Avea dreptate, iar ea înțelegea până la urmă chestia asta.

La capătul acelei săptămâni de înfometare, ceva se rupsese, apoi părăsise sufletul lui Toni Marinescu. O liniște ciudată coborîse asupra minții și privirii sale. O umbră caldă. Înțelesese, în sfârșit, că, cel puțin în ultimii ani, Adina devenise tot mai nefericită și era în

întregime vina lui. Încă percepea vag consecințele morții ei, dar credea că, totuși, nu e totul pierdut. *Nu încă*, își spusese el, plimbându-se prin apartament și agitând din mâini, *nu încă. Nu se poate. Era o femeie deșteaptă. Nu ar fi plecat așa, fără să se gândească bine la asta.*

Timp de un an, Toni Marinescu se plimbase și se gândise la aceste lucruri. Încercase să le privească din toate unghiurile posibile, să caute răspunsuri ținând cont de fiecare perspectivă. Până una-alta, totul se termina cu acea imagine din cada mânjită de sânge. Dar zi de zi o lua de la capăt, neobosit, mereu convins că ceva îi scăpa.

Mânca puțin, dormea pe sponci, abia își amintea că trebuie să se îmbrace cât de cât decent înainte de a ieși pe stradă. Știa că oamenii îl privesc ciudat, că unii dintre ei îl compătimesc, însă era conștient că niciunul nu ar fi putut înțelege ce fel de relație avusese el cu Adina ori cât de important era să găsească răspuns la întrebările care-l frământau.

Dă-i naibii.

Într-o seară, în timp ce-și urma traseul obișnuit, ieșind din parc, traversând strada de la marginea cartierului și pornind încet spre casă, foarte aproape de blocuri, Toni Marinescu auzi deodată o voce care-l făcu să împietrească de uimire.

Într-o secundă, transpirația îi inundă fața. Mâinile începură să-i tremure, odată cu barba, în vreme ce inima porni să-i izbească înnebunită tâmplele.

Glasul se auzi din nou, obosit, nehotărât, dar cu o neașteptată inflexiune dură la sfârșitul fiecărui cuvânt. Era o voce pe care nu o putea confunda, pentru că îi auzea ritmurile zi de zi în minte. Îi însoțea permanent gândurile, îi înșuflețea amintirile, îi răsuna în cap la toate orele din zi și din noapte, era vocea care-i punea întrebările la care avea nevoie să răspundă. Pentru că Toni Marinescu ajunsese să gândească cu vocea soției sale. Iar ce se auzea din acel apartament era vocea Adinei.

Toni rămase pe loc, incapabil să se miște, la colțul geamului, cu urechile ciulite. Apoi riscă să arunce o privire în casă. Perdeaua era trasă pe jumătate, așa că reuși să cuprindă dintr-o privire tot interiorul camerei.

Glasul continua să vocifereze pe același ton obosit și greu. Venea din gura unei femei pe care o cunoștea vag, o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani, înaltă, cu o față ca o pungă boțită. O întâlnea uneori prin parc, ținând de mână un copilaș slăbănog, cu privirea rătăcită. Ce putea să însemne asta?

Toni Marinescu se retrase iarăși la colțul ferestrei. Glasul aparținea clar soției lui, îi recunoștea modul de a pronunța cuvintele, felul în care părea să cântărească silabele înainte de a le rosti, nuanța de duritate ce masca vulnerabilitatea fiecărei propoziții. Și totuși, venea din gura altcuiva.

Bărbatul simți cum îl traversează fiori reci.

Vocea se mai auzi câteva secunde, apoi se stinse. Femeia trecuse, probabil, în altă cameră.

Toni se repezi în scara blocului. Identifică apartamentul, aruncă o privire în jur, să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, apoi lipi urechea de ușă. Da, glasul se auzea bine. Femeia era, probabil, prin bucătărie.

Bărbatul rămase chircit acolo vreme de zece minute sorbind lacom cuvintele, încercând să le ghicească înțelesul, eventualul mesaj. Cuvintele nu aveau prea mare legătură unele cu altele – uneori se îmbinau în fraze absolut lipsite de sens, alteori săreau de la un subiect la altul fără niciun fel de pauză. Totuși, glasul nu putea fi confundat. Toni mai rămase lipit de ușă un sfert de oră, până în clipa în care vocea își schimbă timbrul. În locul glasului atât de drag, se insinuă în urechile sale o voce aspră, gâjâită, însoțită de gâfâieli. Orice încercase soția lui să-i comunice, deocamdată prezența ei dispăruse.

Toni se ridică de lângă ușă, își trase pantalonii căzuți și o porni repede, gârbovit, spre casă, cu gândurile zbătându-i-se dureros în minte. Nu știa cum să abordeze cele petrecute. Bântui toată seara prin apartament, fără să mănânce ori să bea, până ce căzu epuizat pe canapeaua din camera de zi.

Adormi.

O visă pe Adina.

Stătea în fața ușii închise a băii. Tocmai făcuseră dragoste, fusese bine, îi spusese că-i ok, dar trecuse

deja prea mult timp de când plecase în baie. Bătu la ușă, însă nu primi niciun răspuns. În apartament era întuneric. Pe covorul din dormitor se întindeau, ondulând, sclipirile lumânărilor aprinse pe măsuța de la capătul patului, întinzându-și strălucirile gălbui peste crețurile păturii întinse pe jos, pătura pe care tocmai stătuseră îmbrățișați. Trecuseră deja douăzeci de minute, iar din baie nu se auzea nimic. Ba nu, se auzea ceva. Pic-pic, pi-pic, pic-pic. Apa care curgea în chiuvetă? Toni trase aer în piept, își ținu răsuflarea și mai bătu o dată. Tot niciun răspuns. În casă era cald, dar cum stătea gol și asculta, începu să tremure. I se părea că pe sub ușă venea un aer foarte rece. Tăios, înghețat. Pic-pic, pic-pic, pic-pic.

Își făcu curaj și apăsă clanța – ușa se deschise doar puțin, oprită în colțul covorașelor din fața vasului veceului. Nu mai făcuse asta odată? O mai făcuse. Știa că o mai făcuse și știa ce o să găsească. De ce trebuia să o facă din nou?

Începu iarăși să respire, încet, fără zgomot, dorindu-și în secret ca ușa să nu se fi deschis, să fi rămas așa cum era, iar el să găsească răbdarea de a mai aștepta înainte de a afla ce făcea Adina. Totuși, făcu un pas și intră.

Așa cum se aștepta, soția lui era în cadă, plină de sânge. Sânge pe jos, halatul ei frumos împăturit pe coșul de rufe – ea cu ochii deschiși și rânjetul acela pe buze. Iar în baie frig, într-adevăr, atât de frig încât

simți cum i se ridică părul pe brațe și cum i se strânge scrotul. Pic-pic, pic-pic, pic-pic – sângele scurs din încheietura secționată încă se prelingea în balta de lângă cadă, dar o făcea cu un zgomot asurzitor în urechile lui, era ca și cum ar fi rămas singurul sunet de pe lume și se auzea în continuare cu rezonanțe profunde, abisale, care-i alterau parcă și ritmul bătăilor inimii.

Adina, murmură el, *ce-ai făcut? Ce-ai făcut? O, Doamne. O, Doamne-Dumnezeule...*

Soția lui zăcea moartă în cadă. Era moartă, dar răsucise capul și se uita la el cu o privire sticloasă, ce adăuga rânjetului o amploare încă mai sinistră. Și chiar în timp ce se uita la ea, Adina se ridică în fund și se întoarse, în timp ce-și încorda brațele și își cobora capul pe spate, lăsând la vedere șirurile albe ale dinților. Ridică mâinile cu pielea pătată de sânge de-o parte și de alta a feței, astfel încât tăieturile adânci de la încheieturi să vină în prelungirea buzelor sale, amplificându-i zâmbetul la dimensiunile unui adevărat coșmar din interiorul acelui coșmar – și, cu acea nouă gură, roșie și despicată în carnea ei, murmură un singur cuvânt: *„caută-mă"*.

Toni nu se trezi imediat.

Se zvârcoli o bună parte din noapte, captiv în interiorul unor vise amestecate, care-l ademeneau cu imagini vag familiare, cu amintiri trunchiate și întâmplări pe care le uitase demult, însă dimineață, când deschise buimac ochii, coșmarul din prima parte a nopții i se

desfășură clar în minte, până în cele mai mici amănunte. Imprimat cu fierul roșu în memorie. *„Caută-mă."*

Făcu repede un duș – transpirase abundent – hainele și cearșafurile erau umede – își făcu o omletă și o cafea, apoi se așeză să mănânce la masa din bucătărie, privind pe geam și meditând la cele întâmplate.

Cuvintele spuse cu glasul ei, în apartamentul acela, cuvintele ieșite din gura unui străin. Gura însângerată, strâmbată de moarte, bolborosind *caută-mă*. Nu-i era prea greu să înțeleagă semnificația acestor lucruri. După atâta timp, soția sa hotârâse, în sfârșit, să-l ierte și îi transmisese, prin intermediul acelui vis ciudat, că este de acord să-i ofere o a doua șansă. Nu putea fi altfel. Greșise mult față de ea, iar acum avea posibilitatea de a-și îndrepta erorile. *Adi. Scumpa mea, Adi. Îmi pare tare rău. Îmi pare rău pentru tot.*

Dar cuvintele? Cuvintele pe care le auzise prin ușa acelui apartament, ce puteau însemna?

Descoperi cu neplăcere că uitase mare parte dintre ele. Nu mai era tânăr și după atâta zbucium, mintea nu-i mai funcționa ca altădată. Asta îl înfurie – prostia lui, neglijența lui. *Ce să fac? Ce să fac? Adi, dă-mi un sfat.* În ciuda acestor frământări, își petrecu dimineața într-o stare de bună dispoziție explozivă. Era cuprins de un simțământ de euforie plină de regrete, ceva foarte ciudat, cum nu-i mai fusese dat să trăiască, dar care-l umplea de o energie plină de sens, oferind fiecărui gând, fiecărui gest o semnificație suplimentară pe care nu reușea s-o descifreze în întregime. Deocamdată.

Își făcu patul, schimbă cearșafurile jegoase, făcu un pic de curățenie prin casă, nu prea multă, pentru că era atâta mizerie încât obosi foarte repede, apoi îi veni o idee. Scotoci prin sertarele unui dulap din dormitor, în care timpul adunase o groază de mărunțișuri, până găsi un carnețel vechi, cu doar două pagini scrise. Le rupse, le mototoli, le lăsă să cadă pe jos, apoi căută și câteva pixuri și puse totul în buzunarul pantalonilor din cuier. Pe urmă își făcu iarăși o cafea și își petrecu o mare parte a zilei pe balcon, privind frunzișul des al copacilor din parc și viermuiala neîncetată a oamenilor pe trotuare. Era o zi foarte caldă, iar el stătea în plin soare, însă imaginea din vis îl încălzea mai mult decât razele care-i smulgeau broboane de transpirație de pe frunte. *Caută-mă.*

Când se făcu șase seara, se îmbrăcă, verifică dacă are carnețelul în buzunar, ieși din apartament și parcurse o bună parte din traseul obișnuit, fără a întâlni vreun cunoscut. După zece minute, tăie parcul, chiar alergând câțiva metri, traversă bulevardul și se îndreptă către blocul din care auzise glasul soției, cu o seară înainte. Ușa scării era larg deschisă, proptită cu un bolovan. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Perfect. Se roti un pic, dezorientat, apoi lipi urechea de ușa apartamentului care-l interesa.

Multă vreme, nu auzi nimic. Până la urmă, deslușì glasul asprit de țigări al femeii pe care-o întrezărise pe geam. Vorbea pe un ton plângăreț, implorator, și

tot spunea cuiva să tacă, să tacă, să tacă. Nu exista în el nici urmă din ceea ce aștepta Toni. Rămase acolo zece minute, încordându-și auzul, încercând să citească altceva în spatele acelor inflexiuni obosite, totuși, nu recunoscu nimic din ceea ce își închipuise că ar fi trebuit să fie acolo. Oare interpretase greșit mesajul visului? I se părea imposibil.

Dezamăgit, ezită în acel loc încă cinci minute, frecându-și îngrijorat palmele una de cealaltă, când o altă voce îi atrase brusc atenția. Avea în ea tot ce sperase să audă și venea dintr-unul din apartamentele învecinate. Febril, Toni se ridică, scoase carnețelul și pixul din buzunar și găsi fără greutate sursa vocii. Își lipi urechea de ușa de termopan, nou-nouță, maro, cu un ciocănel galben sub vizor. Da, zgomot de pași, clinchet de farfurii, apoi vocea, vocea pe care sperase s-o audă, vorbind în fraze scurte, rapide, vocea scumpei sale soții – puțin înecată de plâns i se părea, dar pronunțând cuvinte clare, ușor de recunoscut.

Bărbatul deschise carnețelul și începu să noteze fiecare vorbă, fără a se uita la felul în care se îmbinau în propoziții, atent să nu scape vreuna, cu capul lăsat pe ușă, cu urechea transpirată. Umplu două pagini din carnețel înainte ca tirada să înceteze și vocea să se mute într-un alt apartament, din dreapta.

Toni își schimbă și el locul, apoi mai umplu jumătate de pagină cu un scris mărunt, tremurat, ca lăsat de trecerea piciorușelor unui păianjen. Când totul se

termină, se însera. Ieși din bloc transpirat și fericit, strângând în pumn carnețelul din buzunarul pantalonilor. Porni spre casă, încercând inconștient să respecte itinerariul normal, deși gândurile lui își schimbaseră complet direcția și nu mai aveau astfel nevoie de drumul obișnuit, ca să se disciplineze.

Era prea surescitat pentru a descifra în acea seară tot ce notase în carnețel, așa că hotărî să lase totul pentru a doua zi dimineață. Mâncă ceva – fără a reuși să-și dea seama ce anume – și se culcă pe pat așa cum era, îmbrăcat și încălțat. Dormi un somn scurt, odihnitor, netulburat de vreun vis și se trezi când afară era încă întuneric. Zorile îl prinseră stând pe marginea patului, încruntat, citind iar și iar cuvintele scrise în carnețel, repetându-le obsesiv în minte, cu glasul Adinei. Nu reușea să le ghicească înțelesul. Erau cuvinte obișnuite, uzuale, cuvinte precum masă, cină, baie, dragoste, ieri, bluză, sân, atingere și aparțineau cu siguranță soției, însă nu le putea deocamdată intui mesajul.

Pe la zece dimineața, când ochii începuseră să i se împăienjenească și să lăcrimeze de la atâta concentrare, lui Toni îi veni în cele din urmă o idee. Rupse câteva pagini curate din carnețel, apoi transcrise cuvintele unul câte unul, după care le decupă separat și le aranjă pe măsuța de la marginea patului, cea pe care obișnuia să ia micul dejun împreună cu Adina în zilele de duminică, cândva, demult, când erau fericiți și în viață. Erau destul de multe, dar nici așa, după ce

le poziționă în fel și chip, vertical și orizontal, pe diagonală ori în cerc, nu reuși să deslușească vreun sens din așezarea lor.

Nu se descurajă, totuși.

Erau cuvintele soției, cuvintele care, mai mult ca sigur, urmau să-i indice modul în care putea să-și îndrepte greșelile. Cuvintele ce trebuiau să-l ajute să o facă fericită, să o aducă înapoi în viața lui.

Seara, ieși cu carnețelul în buzunar, la fel de surescitat ca în ziua precedentă. Adina îi vorbi iarăși, din mai multe apartamente – o dată de la parter, apoi de la etajul unu, de la doi, și iarăși de la parter – pentru ca, în seara următoare, să se mute în blocul vecin. Toni ieși timp de o săptămână, urmărindu-i neobosit glasul, lipind urechea, cu inima în gât, de ușile apartamentelor, notând febril, umplând pagină după pagină, apoi transcriind și decupând cuvintele din care se întregea soția lui.

Curând, acoperise mai bine de un sfert din blocurile din cartier. Mormanul de bilețele de pe masă se mărea mereu. Cuvintele își găseau locul în combinații tot mai ciudate, aranjate în cele mai diverse poziții, iar Toni ieșea seară de seară, întărit de o convingere tot mai puternică. Mânca, bea, dormea, se plimba cu glasul soției în minte.

La un moment dat, îi trecuse prin cap să încerce să dechidă ușile locuințelor din care se auzea glasul ei, depășit de nerăbdarea de a o vedea, în sfârșit, de a-i

surprinde chipul măcar o dată înainte de a-și da seama ce însemnau toate astea. Totuși, imediat ce hotărî să acționeze și apăsă clanța unui apartament, gata să se împingă în ușă, glasul pieri, iar el își dădu repede seama că era o greșeală, așa că nu mai încercă. Trebuia să continue să facă ceea ce făcea. Probabil, soluția stătea în altă parte.

Trecu încă o săptămână. Dormea frământat, se trezea obosit, privea nelămurit mormanul de bilețele de pe masă, își punea întrebări la care mesajele adunate nu păreau a avea niciun răspuns. Continuă, cu toate astea, să se plimbe în fiecare seară, vânând glasul Adinei. După o vreme, în urma mai multor nopți nedormite, începu să înțeleagă. Soția lui *murise*. Forma sub care o cunoscuse pe această lume nu avea să se mai întrupeze niciodată. De aceea și alesese să comunice cu el în acest mod. Îi oferea, într-adevăr, o a doua șansă și posibilitatea de a o rechema în existență, luând din memoria lui toate lucrurile prețioase și minunate din anii petrecuți împreună. Era, dintr-odată, foarte clar.

Toate acele mesaje, toate acele cuvinte disparate, nu aveau să capete coerență în lipsa unui recipient potrivit – un recipient croit după forma celor mai frumoase și fericite amintiri. *Ce prost. Ce prost am putut să fiu. Iartă-mă, scumpa mea, că n-am înțeles mai devreme. Greu de cap. Întotdeauna am fost așa. Dar tu știi asta. Iartă-mă.*

A doua zi, dimineață, nu-și mai pierdu vremea cu bilețelele adunate pe măsuță. În loc de asta, se băr-

bieri, făcu un duș, luă din dulăpiorul în care ținea banii un pumn de bancnote și ieși în oraș. Soluția îi venise în somn, nu într-un vis, ci într-o stare ciudată în care era conștient că dormea și gândea, în același timp. Nu se îndoia că era singura potrivită. Știa în centru un magazin universal unde putea găsi toate cele necesare.

Așa și era.

Cumpără mai multe valuri de sârmă moale, ușor de modelat, patent, clește, câteva perechi de mănuși, un ciocan, șmirghel, un foarfece de tăiat sârma și alte câteva mărunțișuri, într-un cuvânt, tot ce-și putea închipui că l-ar fi ajutat să-și termine treaba cât mai repede, apoi duse totul acasă cu o mașină a firmei. Îi răsplăti generos pe cei doi angajați care-l ajutaseră să care totul în apartament, apoi rămase încântat în mijlocul holului, trecând în revistă lucrurile achiziționate, cu mâinile în șolduri și o ușoară erecție strâmbându-i stofa pantalonilor. Hotărî să lucreze în sufragerie, acolo avea cel mai mult spațiu. După ce strânse covorul și împinse fotoliile la perete, duse toate lucrurile acolo, alături de măsuța încărcată de bilețele, pe care decisese că era mai bine s-o aibă tot timpul sub ochi cât avea să muncească. *Nu-ți face griji, Adi. În curând o să fim din nou împreună.*

În acea seară nu mai ieși.

Făcu trei-patru schițe, ezită un timp, gândindu-se cu ce era mai bine să înceapă și se apucă de lucru chiar

din acea noapte. Descoperi că, până la urmă, nici nu avea nevoie de schițe sau de vreun plan. Imaginea soției îi strălucea în memorie perfectă, plină de viață, atât de aproape în fața ochilor, încât i se părea că ar fi putut să o atingă. Practic, nici nu îndoia ori modela sârma, nu, nu făcea niciun efort de imaginație, ci pur și simplu o mula în jurul formelor ei – și, cu fiecare împletitură, cu fiecare centimetru adăugat, lucra tot mai precis și mai repede. Realiză că poseda o oarecare înclinație pentru acest soi de muncă. Nu i se părea că depune vreun efort, iar manechinul de sârmă care prindea formă pe parchetul sufrageriei reproducea mulțumitor silueta Adinei, așa cum și-o aducea aminte în clipele în care fuseseră atât de fericiți. Fiecare mișcare, fiecare nouă *broderie* îi aducea în memorie senzația pielii din acel loc. A mirosului ei. O mângâia din nou din cap până-n picioare, redescoperea cu o plăcere imensă fiecare rotunjime a trupului, o rechema la viață cu fiecare mișcare a degetelor dureroase. *O devora.* Lucra gol, excitat, cu penisul dur, în genunchi pe parchet, mânuind ciocanul și patentul, uitând uneori să-și tragă răsuflarea.

Munci zi și noapte o săptămână încheiată, mâncând rar, bând numai apă, dar la sfârșitul acestei perioade nu putea numi altfel decât perfecțiune ceea ce ieșise din mâinile sale.

Adevărat, era doar o formă din sârmă. Dar atinsese și pusese la locul ei fiecare bucățică, de aceea, oriunde

își îndrepta ochii, memoria îi aducea în prim plan exact imaginea potrivită. Idealul joc de puzzle. În fața lui stătea Adina, reprodusă în cele mai mici amănunte, da, înaltă, frumoasă, desăvârșită, iar acum nu mai rămânea decât să-i dea viață. Oboseala îl doborî însă înainte de a mai face vreun gest și în acea noapte dormi adânc, un somn negru, greu, ca un leșin, cu brațele încolăcite în jurul gleznelor manechinului împletit din sârmă.

De dimineață se trezi ametit ca după o beție. Își roti îngrijorat ochii în jur, convins că tot ce se întâmplase în ultimele zile fusese doar un vis. Dar soția lui era în continuare acolo, cu un braț ușor coborât, de parcă ar fi încercat să-l ajute să se ridice de pe parchet și capul puțin alunecat pe-un umăr, amintindu-i de postura ei atunci când îl privea bucuroasă și zâmbind. Treaba era aproape gata. Fericirea le era mai la îndemână ca niciodată.

Toni Marinescu își petrecu primele ceasuri ale dimineții adunând, apoi introducând bilețelele cu vorbele luate din apartamente în interiorul siluetei de sârmă. Când termină, manechinul se umpluse până aproape sub sâni. Acesta era doar începutul și era cel mai important dintre toate începuturile care existaseră vreodată. Pentru că, imediat ce vârî prin împletiturile curbate ultimul bilețel, Adina se aplecă spre el, îl mângâie cu palma pe obraz și îi vorbi. Cuvintele până atunci disparate, amestecate, fără sens, își aflau

în interiorul acelui recipient consistența, substanța. Vorbele curgeau limpezi, într-un torent continuu, antrenate de propriul număr și de sumedenia de înțelesuri pe care nu fuseseră în stare să le transmită până atunci.

Adina Marinescu se întorsese acasă, gata să-i ofere soțului ei o a doua șansă.

☆ ☆ ☆

În primele zile după eveniment, Toni nu încercă să analizeze în profunzime cele întâmplate. După ce privise din nou în ochii femeii pe care o crezuse plecată pentru totdeauna, gândurile lui pierduseră aderența la realitatea înconjurătoare.

Era de parcă ar fi avut în cap o masă lichidă compusă din noțiuni, amintiri și sentimente care se aplicau unei alte lumi, nu celei din care considerase până atunci că făcea parte. El însuși se percepea ca un corp inform, îmbinat din tot felul de organisme străine ce funcționau după cum le tăia capul, indiferente la nevoile ori la dorințele lui. Când dormea, i se părea că mănâncă, atunci când era treaz, i se părea că doarme, iar când umbla, plutea la câțiva metri deasupra pământului.

Treptat, văzându-și soția în fiecare zi, petrecând seri întregi împreună discutând ori făcând lucruri pe care nu le mai crezuse posibile, Toni se obișnui cu

noua realitate închegată în jurul său. Mintea i se liniști. Gândurile i se calmară. Corpul își regăsi limitele și forma.

Apoi, în mod firesc, câteva zile fu stăpânit de panică. După eforturile făcute de a-și recăpăta soția, acum îi era teamă că ar putea să o piardă din nou. Ideea aceasta i se părea insuportabilă, mai ales acum, când își făcuse o impresie despre ce însemna moartea și toate consecințele ei, așa că dimineața, imediat ce deschidea ochii, primul lucru pe care-l făcea era să se convingă că Adina e în continuare alături de el. Uneori se trezea înainte și îi privea chipul cufundat în somn, alteori o găsea la bucătărie sau în dormitor, aranjând hainele din șifonier, dar întotdeauna acasă.

Situația dură cam o săptămână, atâta timp cât îi fu necesar să înțeleagă că Adina se întorsese și nu avea de gând să mai plece prea curând. Deveniseră din nou o familie – datoria lui era să aibă grijă de ea, să o facă fericită. În această nouă etapă a existenței, trebuia să-și îndrepte greșelile, să devină bărbatul după care Adina tânjise întotdeauna. Toni Marinescu hotărî să lase deoparte grijile și fricile și să se bucure din plin de această binecuvântare oferită de soartă.

Descoperi că și pe Adina o schimbase noua situație. Devenise mai tolerantă, mai dispusă să treacă cu vederea anumite lucruri care cereau timp pentru a fi corectate. Zâmbea mereu, chiar dacă era obosită ori indispusă, discutau împreună ore întregi despre tot fe-

lul de lucruri, făceau chiar planuri de viitor. Planuri care altădată i s-ar fi părut lui Toni stupide, triviale. Trăiau o adevărată renaștere. Toni se simțea mai fericit ca oricând. Uneori se descoperea invadat de senzații de care nu se mai crezuse demult capabil.

Un singur lucru îl îngrijora. Soția lui nu putea părăsi locuința.

Mai mult, i se putea adresa doar folosind volumul de bilețele pe care-l adunase până în acel moment – deci era nevoie să iasă din nou, să-i culeagă vorbele auzite de dincolo de ușile apartamentelor. Nu-și punea prea multe întrebări despre acest lucru, nu încerca să lămurească mecanismul situației. Nici Adina nu era capabilă să-i explice cauzele fenomenului, căci o întrebase. Așa stăteau lucrurile, trebuiau să se împace cu ele. La urma urmelor, nu era o situație normală, era necesar ca lucrurile să se întâmple un pic altfel.

Iar prea multe întrebări nu foloseau la nimic. Ba poate chiar puteau strica echilibrul acestei punți fragile pe care soția sa fusese capabilă să o folosească pentru a se întoarce în lumea, gândurile și viața sa. Toni hotărî să nu permită acestei umbre să-i întunece preocupările.

Încă de a doua zi – după o noapte extrem de plăcută petrecută în mijlocul sufrageriei, centrul noii lor existențe – își reluă plimbările și popasurile pe la ușile apartamentelor din cartier.

Săptămânile alergau una după alta. Trecu primăvara, veni vara, Toni începu să iasă în cămașă, cu pixul și carnețelul vârâte în buzunarul de la piept. Mereu mai vesel, mai fericit. Mai surâzător.

Vecinii întâlniți în timpul acestor plimbări îl priveau cu zâmbete compătimitoare. „Săracul, a luat-o razna de tot... Așa un om bun..." Pentru că Toni Marinescu gesticula în timp ce pășea pe aleile parcului. Râdea singur. Se oprea uneori cu ochii mari, de parcă ar fi încercat să prindă din aer niște voci pe care doar el le putea auzi. Se învârtea în loc, făcea câte-un pas înainte, unul înapoi, gesticula din nou, pornea mai departe, numai pentru a se opri și a privi minute în șir către un tufiș ce se legăna încet în bătaia vântului ori spre conținutul colorat al vreunui coș de gunoi. Iar dacă se întâmpla să observe pe unul dintre acești vecini care-i adresau surâsuri pline de milă, îi saluta fluturând puternic din mâini, zâmbea la rândul lui, apoi își vedea de treabă. Neghiobi. Cum puteau ei înțelege oare anvergura fericirii sale? Niște imbecili.

După câteva luni de viață tihnită, într-o dimineață, folosind cuvintele culese cu o seară înainte, Adina îi spuse însă ceva care-l dădu serios peste cap. Momentul reînvia multe amintiri neplăcute. Clipe care-i veneau în memorie însoțite de regrete provocate de purtarea sa deplorabilă.

„Toni, ce-ai spune dacă am face un copil? Niciodată nu vom fi mai pregătiți decât suntem acum."

„Un copil?"

„Da."

„Un copil..."

Un copil. Într-adevăr, nu se mai gândise demult la asta. Un copil. Dacă nu acum, când? Dar, de ce? Toni reflectă o vreme. Ideea îl atrăgea oarecum. Simțea așa, ceva călduț pe dinăuntru, dar îl și neliniștea, în aceeași măsură. Convingerile sale de altădată nu se schimbaseră prea mult. Ce fel de tată ar fi fost el? Ce ar fi putut oferi unei făpturi rupte din carnea lui, când, de cele mai multe ori, abia reușea să-și evalueze sentimentele și să se înțeleagă pe el însuși?

Totuși, ce însemna, la urma urmei, un tată prost?

Ce?

Nu o mai putea dezamăgi pe Adina. Nu acum, nu în astfel de momente. Reacția avută cu ani în urmă privitoare la acest subiect fusese, probabil, una dintre marile sale greșeli. Nu o putea repeta. Datoria lui era să fie puternic – pentru el, pentru ea, pentru familie. Da, un copil. *Dumnezeule, o s-o facem. O să avem un copil.*

Chiar în aceeași seară îi spuse Adinei hotărârea luată. Adina îl strânse în brațe și plânse. Nu vorbiră mult în acea noapte.

A doua zi, Toni făcu încă un drum la magazinul universal și cumpără tot ce era necesar – sârmă, diverse mărunțișuri și un nou clește de tăiat sârma, pentru că pe cel vechi îl rătăcise pe undeva și nu reușea să mai dea de el. Nu prea știa bine cum sau de unde să în-

ceapă – asta nu se putea compara cu ceea ce făcuse pentru soția sa, însă își luă inima în dinți și începu să lucreze imediat ce ajunse acasă. Îl ajuta mult faptul că Adina îl supraveghea încontinuu. Împreună, discutau fiecare nouă mișcare.

Fu din nou surprins de ușurința cu care se descurca. Mâinile și mintea îi lucrau repede, fără ezitări, fără multe greșeli, sârma lua formă ca prin magie între degete, silueta se întregea de la o zi la alta, astfel că, numai după patru zile, totul era gata.

Rezultatul depășea orice așteptări. Mult timp, cei doi soți rămaseră îmbrățișați, privind emoționați rodul pasiunii lor. Copilul era perfect – stătea în mijlocul sufrageriei, micuț, rotofei, pe chip cu expresia inteligentă a mamei și întindea către ei mânuțele grăsuțe, clătinându-se ezitant pe picioare.

Parcă luase mai multe din partea Adinei, dar pe Toni nu-l deranja acest lucru, pentru că era, pur și simplu, cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată în viață. Parcă și apartamentul se luminase când venise pe lume, își schimbase dimensiunile, se mărise, transformat de noua viață care pulsa acum în interiorul pereților săi.

În scurt timp, lucrurile se complicară pentru Toni Marinescu. Odată cu reîntoarcerea soției, modificările pe care se străduia să le aducă asupra caracterului său și faptul că era de-acum un proaspăt tată, precum și singurul care putea părăsi locuința, se transformă re-

pede într-un bărbat foarte ocupat. Nevoile copilului ocupau primul plan.

Aici intervenea, însă, un lucru neprevăzut, care-l sâcâi puțin la început. Fiind vlăstarul unui tată din carne și oase și al unei făpturi din sârme și hârtie, copilul avea nevoie de multă atenție pentru a se simți împlinit și nu putea fi satisfăcut doar ajutat de cuvintele pe care i le oferea mama sa. Pe lângă hârtie, copilul cerea sânge, cerea viață. Cerea *carne*.

Pentru o zi-două, Toni Marinescu rămase în dilemă, apoi găsi soluția. Începu prin a aduce în apartament tot felul de insecte, viermi și râme, păianjeni și melci, după care, gândindu-se mai bine, începu să facă turul pet-shop-urilor din oraș. Venea cu peștișori, papagali, hamsteri, aduse odată și un iepure, pe urmă începu să ademenească pisici în apartament. Avu de câteva ori succes și cu câinii, deși avea oroare de ei din cauza unor evenimente nefericite din copilărie.

Seara ieșea, își făcea plimbarea obișnuită, culegând cuvintele soției, într-un cuvânt, făcea totul pentru a fi la înălțimea dorințelor și nevoilor familiei sale.

Se scurseră astfel câteva luni. Hrănit de grija tatălui și de dragostea mamei, copilul se dezvolta foarte repede. Își exprima clar preferințele, surprindea prin inteligență și precocitate. Toni deveni în scurtă vreme fascinat, apoi total absorbit de existența micii creaturi căreia îi dăduse naștere, iar în sufletul lui se produseră câteva schimbări de care nici nu-și dădu seama. Copilul avea dimensiunile unei revelații.

Dacă inițial simțise față de el un sentiment asemănător cu o datorie, micuțul îi deveni în curând o necesitate, o pasiune. Vedea în el răsplata suferințelor pe care fusese nevoit să le îndure întreaga viață. Își iubea soția la fel de mult, îi acorda – credea el – toată atenția necesară, însă gândurile-i stăruiau asupra ei foarte rar. Culegea în continuare cuvintele care-i trebuiau, dar discutau doar din când în când și nu puține erau serile în care, în timp ce se juca cu copilul, uita că mai era și ea în casă. Toni Marinescu începu să-și neglijeze soția, prea încrezător în sentimentele care o aduseseră înapoi în brațele sale și prea sigur de legătura imposibil de distrus dintre ei, provocată de apariția copilului. Aducea acasă tot felul de animale, șoareci, pisici, chiar și găini, și din când în când, vorbele tot mai stinse și lipsite de substanță ale Adinei.

Nefericirile rămăseseră în urmă. Era responsabilitatea lui să călăuzească spre fericire micuța ființă căreia îi purta de grijă. Pentru zâmbetul ei plin de încântare, cu care îl întâmpina când intra în apartament, ar fi făcut orice. Ieșea din casă neobosit, zi după zi, tot mai străin de nevoile Adinei.

În preajma Crăciunului, fu cuprins de o agitație neobișnuită. Pentru primele sărbători petrecute în mijlocul noii familii, a familiei pe care o dorise o viață fără să știe, se cerea ceva deosebit, ceva ieșit din tipare, fabulos, perfect. Toni Marinescu fu ocupat până peste cap, câteva zile, cu pregătirile.

Veni ajunul Crăciunului, cu vreme neobișnuit de caldă, apoi sosi Anul Nou, pe urmă trecură primele zile din ianuarie, aducând cu ele un vânt aspru, tăios și un strat de zăpadă de câțiva centimetri. Minus zece grade în timpul zilei, minus cincisprezece noaptea, apoi ninsoare, vânt, iarăși ninsoare, apoi vreme caldă, ploaie și din nou ninsoare.

După 10 ianuarie, mai mulți vecini au început să simtă un miros urât, greu de suportat, venind de undeva de la etajul doi al blocului. Bănuind că trebuia să fie vorba de cadavrul unui animal, al unui câine ori al unei pisici care se târâse pe scări și murise acolo, au cercetat cu atenție fiecare colțișor, de la parter până la etajul patru, fără să găsească însă nimic. După alte câteva zile, mirosul a devenit insuportabil. Câțiva bărbați începuseră să discute că ar fi posibil să fie vorba de un alt gen de problemă. „L-a mai văzut cineva pe Marinescu?" a întrebat, la un moment dat, unul dintre ei. „Acum îmi dau seama. Îl vedeam foarte des seara, de pe balcon, când se întorcea de la plimbare. Doar nu credeți că..."

Un grup de bărbați și femei a urcat imediat la etajul doi și au bătut de mai multe ori în ușa apartamentului, fără niciun rezultat. Mirosul era atât de puternic, încât una dintre femei era gata să leșine. S-a discutat dacă să se încerce sau nu forțarea ușii, dar apoi s-au hotărât cu toții să sune autoritățile.

Polițiștii au sosit după o jumătate de oră. Au spart ușa cu ajutorul unei răngi și au pătruns în apartament. Duhoarea dinăuntru era pestilențială, însă ce au descoperit în sufragerie depășea orice închipuire. Cel mai tânăr dintre ei nu s-a putut abține și a vomitat imediat cum a văzut scena, sprijinit de tocul ușii, dar și-a revenit repede, ajutat de colegi. Nu mirosea doar a cadavru – mirosea a vomă, a mâncare stricată – zeci de mirosuri suprapuse, care de care mai îngrozitoare.

În camera de zi, lumina era aprinsă. Într-un colț, un calculator vechi, așezat pe-o măsuță, emitea, puse pe repetare, vechi colinde de Crăciun.

„noi umblăm să colindăm și zăpada s-o călcăm"

În apropierea ușii balconului, un brad natural ce aproape atingea tavanul fusese împodobit cu globuri și beteală, iar sub el fuseseră aranjate mai multe pachete înfășurate în hârtie roșie și legate cu panglici colorate. Hârtia era moale, umedă, încrețită, cu lungi dâre întunecate scurse pe la colțuri. Lângă brad, Toni Marinescu îi privea zâmbind pe polițiștii care-i cercetau cu ochi uluiți apartamentul, cu capul răsucit într-o parte, cu gâtul frânt. Între buzele deschise mișunau viermi, iar în mâna dreaptă, întinsă pe covor ca într-un gest de bun-venit, strângea resturile sfărâmate ale unui ornament.

„și prin lume am plecat, taina s-o istorisim"

Cel mai probabil, alunecase de pe brațul fotoliului pe care se cocoțase ca să așeze vârful bradului. Chipul

pământiu, cu ochii larg deschiși, avea trăsăturile înțepenite într-o expresie de fericire nepământeană, sinistră, greu de suportat. S-ar fi zis că în momentul producerii accidentului se simțea cel mai împlinit om din lume.

Pe pereții camerei erau bătute în cuie trupurile putrezite a tot felul de păsări și animale mici – hamsteri, papagali, pui de pisică cu ochii scoși și intestinele scurse, uscate, vrăbii și șoareci, iar printre toate aceste trupuri mărunte erau mânjite urări de „La mulți ani!" și „Crăciun fericit!", *ziua lui Crăciun, lui Moș Crăciun cel bătrân*, înconjurate cu acolade și spirale de sânge închegat. Aruncate lângă covor, zăceau resturile descompuse ale unei mânuțe de copil, care fusese probabil folosită pentru a scrie o mare parte dintre cuvintele ce umpleau pereții, pentru că degetele erau rupte și ferfenițite până la os.

Toni Marinescu nu era singur. În apropierea fotoliului de pe care căzuse, stătea așezată, într-o atitudine relaxată, o mică siluetă împletită din sârmă.

Reproducea destul de bine formele și trăsăturile unui copil de un an-doi și, cu toate că pe alocuri, mai ales la încheieturi, fusese însăilat destul de grosolan, ansamblul era deosebit de sugestiv. Într-una dintre mânuțele întinse ținea un mare glob roșu, iar capul îi stătea ridicat, ca și cum ar fi privit către vârful bradului. Trupul alcătuit din sârmă era umplut până la refuz cu bucăți de carne, resturi de intestine și blană,

panglici de piele putredă și rămășițe de organe înnegrite, iar în craniu îi străluceau doi globi oculari însângerați, înfășurați în bucățele de hârtie acoperite cu un scris mărunt, neinteligibil.

Cercetând restul casei, polițiștii aveau să descopere în frigiderul din bucătărie resturile mai multor animale mici, precum și trunchiul decapitat și dezmembrat al unui copil, care a fost mai apoi identificat, în decursul investigației, ca Manta Cosmin, un băiețel de opt ani care fusese dat dispărut cu câteva săptămâni înainte. Ieșise într-o după-amiază la joacă, în fața blocului, și nu se mai întorsese acasă.

să colindăm și zăpada s-o călcăm

În ciuda tuturor ororilor descoperite, priveliștea cea mai neliniștitoare îi aștepta pe polițiști în baia apartamentului. Mihnea Stoian, unul dintre agenții care participaseră la operațiunea din acea zi, avea să povestească, peste câteva luni, unui coleg, la bețe:

„Omul o luase complet razna, înțelegi? Tâmpit. Prima dată când am trecut pragul nici nu mi-am dat seama la ce mă uit. Baia era curată, fără sânge pe pereți și nici alte grozăvii, ca în sufragerie. Putea la fel de rău ca în toată casa, dar mai exista un miros, ceva fin, delicat – parfum de lavandă sau ceva asemănător. Parcă era cel folosit de nevastă-mea. Nu știu, mereu am încurcat chestiile astea. Ei, și era o figură din sârmă și acolo. În baie. Trebuie să recunosc, ticălosul avea talent. O femeie. Înaltă, subțire, picioare lungi.

Reprodusă destul de corect, la fel de bine construită ca și copilul, poate chiar un pic mai bine – alcătuită parcă după un model, înțelegi? Îți dădeai seama. Fața, umerii, fundul, sânii. Niște sâni imenși. Muncă de maniac.

Abia m-am abținut să nu strig, pentru că, în momentul în care am intrat, mi s-a părut că arătarea a întors capul spre mine, de parcă o întrerupsesem cumva din ceea ce făcea. Am de-a face mereu cu tot felul de nebuni și probabil o să văd chestii poate mai aiurite, dar aia a fost singura dată când m-am speriat cu adevărat. Plutea un aer greu, străin, în baia aceea, un aer impregnat de mirosul morții – totuși, nu cel ce venea din restul apartamentului, nu, ceva mult mai profund, mai descurajant. E greu de explicat. Simțeai dezamăgirea din atmosferă. Aproape supranatural.

Femeia stătea puțin aplecată, cu brațele întinse și cu un picior trecut peste marginea căzii, ca și cum ar fi fost pe punctul de a intra să se spele. Ca și la copil, împletitura de sârmă era umplută până la refuz, dar nu cu intestine și carne, slavă Domnului, ci cu hârtie. Bilețele, înțelegi? Omul era nebun de legat. Mii și mii de bilețele, ghemotoace de hârtie, toate mâzgâlite, împinse acolo, o mulțime de cuvinte fără sens, amestecate, băgate prin ochiurile sârmei, îndesate, mototolite. Probabil îi luase o veșnicie să facă chestia asta. Femeia stătea cu un picior în cadă și brațele întinse, ți-am spus.

Ei bine, sârmele de la încheietura brațului stâng erau tăiate și îndoite, hârtiile îngrămădite acolo gata să se rostogolească. De parcă își tăiase venele, pricepi? Asta-ți venea prima dată în minte. Că-și tăiase venele. Pe marginea căzii era pus în echilibru un clește de tăiat sârma. Nou-nouț. Și asta nu e tot. Între degetele mâinii cu încheietura secționată, silueta avea o cutie de chibrituri, iar în cealaltă mână, puțin ridicată și cu degetele strânse, ținea un băț de chibrit. Ce zici de asta? Am stat treaz nopți întregi gândindu-mă la felul în care stătea femeia – piciorul băgat în cadă, modul în care ținea chibritul. Sârmă, sârmă, dar... Gestul ăla nu se poate reproduce, știi? Era firesc, natural, era ca și cum... femeia părea vie și gata să se sinucidă, să-și dea foc. Simțeai dezamăgirea și deznădejdea din atmosferă, mirosul te făcea să simți asta. Probabil sună ridicol ce spun, însă nu am fost niciodată silit să mă gândesc la astfel de lucruri. Îi văd și acum expresia feței, felul în care ținea piciorul și brațele întinse, felul în care era aplecat corpul. Nu știu dacă el reușise s-o aranjeze așa, dar... Doamne!... Ce ticălos... Ce ticălos dement..."

CANIBALII

Se făcuse deja dimineață când am ajuns în apropierea livezii. Bocancii mi se încărcaseră de noroi şi frunze veştede şi, după ce i-am curățat de vârful unui ciot de la marginea drumului, am pornit de-a lungul cărării, mergând către gardul de sârmă ghimpată ce-nconjura domeniul lăsat în paragină.

Cei mai mulți dintre meri erau uscați, cu ramurile golaşe, iar pe jos se vedea un covor de fructe putrede, strivite printre smocuri de iarbă şi tufe îngălbenite. Era un început de zi foarte cald, drumul de la gară până aici nu fusese deloc uşor şi începusem să regret că băusem atât de mult cu o seară înainte.

Ce prostie... Măcar ieri puteai să te abții, tot ştiai că pleci la drum...

Obosit, am tras de curelele rucsacului, încercând să scot de sub marginea lui cămaşa care mi se urcase pe spinare, cât trecusem prin pădure, apoi m-am scuturat şi am măsurat din ochi linia pleoştită a gardului.

La câțiva metri depărtare, căzut pe-o moviliță de pietre, zăcea stâlpul unui indicator de care încă se mai ținea un rest de placaj. Atent să nu las gulerul trans-

pirat să mi se lipească de ceafă, m-am apropiat țeapăn şi-am tras de el, răsucindu-l pe partea cealaltă. Nu se vedea nimic scris acolo. Umezeala şi noroiul şterseseră totul. *Trebuie să recunosc, Rebrov s-a priceput întotdeauna mai bine decât mine la treaba asta,* mi-a trecut prin cap. *Locul ăsta e perfect.* Am privit în sus, la cei câțiva nori destrămați care ascundeau deocamdată soarele, apoi mi-am dat jos rucsacul şi l-am aşezat pe-un petic de iarbă. De-acum nu mai avea niciun rost să mă grăbesc. Satul rămăsese departe în urmă şi nu se vedea țipenie de om. Totul avea să fie bine.

Cu durerea de cap bubuind în tâmple, am târât indicatorul către gard, apoi l-am proptit într-o porțiune mai înclinată, unde sârmele făcuseră burtă şi se-ncurcaseră unele-n altele. Deşi uscați şi goi, merii erau atât de deşi, încât nu se zărea mai nimic printre trunchiurile lor. Pe lângă gard şi de cealaltă parte a lui, iarba crescuse înaltă, apoi se îngălbenise, lăsându-şi firele lungi să atârne de sârmele ruginite. Când am proptit indicatorul pe ele, s-au sfărâmat făinoase şi s-au împrăştiat în norişori furați imediat de adierile vântului ce prinsese să bată din direcția pădurii.

După ce l-am fixat bine, am lăsat bagajul dincolo, peste sârme, apoi mi-am suflecat pantalonii şi, cu o mână proptită de-un stâlp şi picioarele cocoțate pe foaia de placaj, m-am urcat destul de sus ca să pot sări în livadă fără să-mi agăț hainele.

Fir-ar... Dracu' să mă ia!...

Pământul din preajma gardului era neașteptat de tare. Șocul întârziat al aterizării a urcat tăios prin coloana vertebrală până-n țeastă, unde a aprins instantaneu un chibrit care-a început să-mi încălzească cu o flacără acidă ceafa și lobii urechilor. *Gata. Trebuie să beau ceva. Nu mai fac un pas dacă nu trag o înghițitură.*

Un râgâit mi-a umflat obrajii.

Efortul îmi umezise subsuorile, iar durerea de cap își furișa de-acum tentaculele dinspre ceafă pe deasupra tâmplelor, fixându-se cu ventuze cleioase de-o parte și de alta a frunții. Am râgâit de încă vreo două ori și m-am uitat înapoi peste gard, la liziera încremenită a pădurii și pe urmă în lungul drumului, apoi m-am așezat lângă rucsac, pe-un morman de ramuri uscate de măr, așteptând ca durerea să se localizeze. Încă nu puteam totuși scăpa de senzația că fusesem urmărit, tot smuceam capul peste umăr, așteptându-mă ca, dintr-o clipă-ntr-alta, să se ivească dintre copacii nemișcați vreun grup de indivizi cu mutre bănuitoare. *Te prosteşti,* îmi tot repetam. *Nu te-a văzut nimeni. Iar pe unde ai venit tu, n-ar fi îndrăznit nimeni să te urmeze în toiul nopții. Pur și simplu, nu trebuia să bei atâta aseară. Ai mai pățit-o, știi că mintea ți-o ia razna în situațiile astea. Liniștește-te. Ești doar obosit.*

Trunchiurile găunoase ale pomilor se întindeau întrețesute, fărâmițau distanțele – oriunde mă uitam, privirea mi se bloca în tulpini, grămezi de crengi, iar lucrul ăsta îmi făcea foarte bine. Soarele, înălțat din

valea din dreapta pădurii, dinspre gara unde ajunsesem către jumătatea nopții, începuse să-mi încălzească spatele şi să-mi usuce cămaşa. În jurul meu ciripeau păsările, iar din iarbă se auzea bâzâitul insectelor. Era, într-adevăr, un loc perfect. *Acum, dacă aş putea numai să...*

Încet, fără să clatin capul, am agățat hamurile rucsacului şi după ce i-am desfăcut fermoarul, am scormonit printre hainele cu iz de lavandă. Ceva a clincănit şi gâturile celor trei sticle cu vin luate de acasă au scânteiat în lumină, prinzând reflexele razelor soarelui strecurate pe sub mâinile mele. *E amuzant, dacă vrei să fie,* m-am gândit, *amuzant, amuzant, cât de amuzant vrei.* Crengile uscate ale merilor trosneau sub fund. *De ce să-ți faci atâtea griji?* Am destupat una din sticle, am gâlgâit de câteva ori, apoi am făcut o pauză şi am tot băut, cu mici întreruperi, cam o jumătate de litru, până ce-am simțit mahmureala topită uşor, prelinsă parcă de pe tâmple, în vreme ce ochii mi se îngreunau şi-apoi începeau să ardă, mistuind cu precizia unui laser toate umbrele şi diformitățile pe care le plasasem până atunci între distanțe. Capul mi se limpezea şi se apucase să zumzăie.

Mi-am cercetat mâinile. Erau clare, trandafirii în soare, cu urme de murdărie sub unghiile degetelor mari.

Gândul mi-a fugit iarăşi la Rebrov. M-am întrebat dacă mai purta barba aceea care-l făcea să semene cu

un actor porno din anii şaptezeci. Deşi păstrasem legătura, prin diverse mijloace, nu-l mai văzusem de mai bine de patru ani, de când mă anunţase că-i luaseră urma. Fiecare îşi văzuse, aşadar, de treaba lui. Consideram că aşa era cel mai bine. De aceea, încă nu ştiam ce să cred despre invitaţia lui de acum câteva zile. Cât de amuzant vrei tu să fie.

Am mai băut câteva înghiţituri de vin, înainte de a îndesa bine dopul în gâtul sticlei şi de a o pune la loc lângă celelalte. *Mai amuzant nu se poate*, m-am gândit, şi prin vintre mi-a trecut un fior puternic, care m-a făcut să înghit în sec. Fusese cea mai neglijentă chestie pe care-o făcusem amândoi vreodată, dar erau alte vremuri şi învăţasem multe de atunci. Abia aşteptam să-l văd. Fiorul m-a străbătut iarăşi, transformat însă în altceva, şocul amintirii bruşte topit în nerăbdarea cu care încercam acum să mă ridic, ca să scap de ea.

Odată în picioare, am regretat că nu trăsesem încă un gât din sticlă, dar mi-am făcut de lucru săltându-mi blugii şi strângându-mi cureaua, apoi scuturând rămăşiţele de scoarţă prinse pe buzunarele de la spate. Rucsacul odihnea alături, cu fermoarul desfăcut – căsca o gură cu dinţişori metalici prin care se vedeau hainele mototolite şi chiloţii mei de schimb, fiecare vârât în propria lui punguţă de celofan. Nu trebuia decât să întind mâna şi să mă aplec ca să dau iarăşi de sticlă. Încă o dată, însă, m-am pomenit trecându-mi palmele peste blugi, scuturându-i de murdărie, uitân-

du-mă printre tulpinile uscate ale merilor, în vreme ce mirosul transpirației de la subsuori îmi pătrundea în nări.

Mai departe, dincolo de alte câteva movilițe de ramuri, așezate parcă pentru a marca un anumit lucru, se distingea un fel de drumeag șerpuit, bătut superficial printre trunchiuri. Îl mărgineau petice de iarbă și, din loc în loc, în lungul lui, se vedea câte-un mușuroi răscolit, amestecat cu bucăți de mere. Era însă, probabil, mai mult o impresie creată de terenul accidentat al livezii, dar era de-ajuns în acel moment ca să-mi alunge gândurile îndreptate către sticla cu vin.

Hai. De-acum nu mai poate fi prea departe...

Fără să mă uit la rucsac, i-am tras fermoarul, apoi l-am aruncat pe-un umăr și-am luat-o printre pomi.

Umbra drumeagului se pierdea uneori în câte-o gaură plină cu frunze umede. Mergeam împiedicându-mă mereu de mușuroaiele prăfoase. După zece minute, la marginea livezii, m-am oprit și mi-am tras însetat răsuflarea.

Câteva grămezi de mere se înșiruiau undeva la dreapta, zbârcite, pline de noroi, și dintre ele pleca, cocoțată pe coasta unei coline, o dâră lată de pietriș ce-nchipuia un soi de potecă ce ducea către vârf. Nu părea folosită și probabil nu fusese o idee prea bună, pentru că alături de ea se vedea, de această dată clar, o cărare bine bătătorită de pași, suind paralel pe coasta dealului – întreruptă ici-colo de câte-o serie de trepte săpate-n pământ.

Casa fusese construită tocmai în vârf, înghesuită între două pâlcuri de copaci, aşa cum arăta şi în poza pe care mi-o trimisese Rebrov acum câtva timp, numai că atunci avusesem impresia că era mult mai mare. Cum o descopeream acum, cu veranda pe care erau stivuite lemne, cu pereţii netencuiţi, arăta scundă şi prăpădită, parcă scufundându-se treptat în coama ascuţită a dealului.

Mai multe găini cotcodăceau şi zburătăceau de colo-colo, scurmând prin pământul plin de praf. Vreo două moţăiau pe stivele de lemne.

Din mers, am smuls vârful unei flori uscate. În timp ce-l sfărâmam între degete, am început să urc poteca. Mă tot uitam la o streaşină găurită, de tablă, dintr-o latură a casei, susţinută de pari de lemn înfăşuraţi cu sârmă. O umbră prinsese să se agite acolo, se tot apleca şi se îndrepta, dar când am ajuns în vârful dealului, s-a topit fulgerător într-unul dintre pâlcurile de copaci.

Am aruncat petalele sfărâmate ale florii şi-am luat-o spre verandă. Devenise cumplit de cald. De uşa casei era sprijinită o greblă. Alături de ea, pe-un scăunel, se zărea un lighean soios, mânjit cu nişte dâre întunecate. Geamurile sclipeau în soare şi mirosea a iarbă şi găinaţ.

Mi-am săltat rucsacul pe umăr. Am traversat curtea delimitată de un gard scund de plasă, apoi am urcat pe prima treaptă a verandei. Grebla a hârâit pe lemnul uşii deschise. Un om solid, îmbrăcat într-o cămaşă

cu mâneci scurte şi cu nişte pantaloni pătaţi, s-a răsucit brusc în cadrul ei, a apucat unealta şi a rezemat-o de zidul casei, lângă lighean.

— Pizdă proastă, a murmurat el, pe urmă s-a întors zâmbitor şi atât de repede, încât cele câteva mişcări de care a avut nevoie ca să străbată lăţimea verandei şi să coboare treptele, s-au comprimat într-un singur gest fluid, continuu, ce s-a dezagregat apoi, brusc, într-o reţea pârâitoare de puncte albastre, care mi-au acoperit vederea când s-a repezit asupra mea şi m-a strâns în braţe cu tot cu rucsac. Damful vinului mi-a urcat imediat prin gât şi mi-a ieşit pe nas.

— Doamne, Bobule, îmi pare atât de bine că ai venit, mi-a zis bărbatul, cu un glas atât de moale, încât m-am întrebat o clipă dacă într-adevăr deschisese gura ori numai mă aşteptasem să spună aşa ceva. Cum a fost drumul, ai găsit greu casa? A plouat tare săptămâna trecută şi mi-era teamă că n-o să poţi veni prin vale. Ia zi, au coborât mulţi oameni în sat, s-a uitat careva la tine, zi!?

Am mormăit ceva, sufocat, şi l-am strâns şi eu în braţe cât am putut, iar când am văzut că nu-mi dădea drumul, l-am mai strâns o dată, căutând să-l cuprind. Gura i se lipise de urechea mea, buzele i se mişcau.

— Bobule, Bobule, Bobule, Bobule...

După câteva secunde, mâinile i s-au desprins, au agăţat totodată rucsacul şi l-au dat jos, la baza treptelor.

— Bei ceva? mi-a zis, trăgându-mă de braţ, hai înăuntru, poţi să te şi întinzi un pic dacă vrei. Cred că abia ai apucat să închizi ochii azi-noapte. Nici nu vreau să mă gândesc cât de greu ţi-a fost să ajungi până aici.

— Am aţipit un pic în tren.

— Ehhh, în tren...

— N-a fost atât de rău.

— Nu vrei să intri?

— Hai să mai stăm puţin aici, să-mi trag sufletul măcar. Parcă ziceai de ceva de băut.

— Cum să nu...

Rebrov a dispărut îndată pe uşă. L-am auzit înăuntru hodorogind şi râzând scurt de câteva ori. „Chiar mă luasem de gânduri", i-am auzit glasul printre clinchete de pahare şi bufnituri anonime. „Ţi-am pregătit încă de aseară ceva special. O să-ţi placă. Tare o să-ţi placă."

Tăcut, am săltat rucsacul de la pământ, l-am urcat pe verandă şi l-am sprijinit de-o stivă de lemne. Mâinile începuseră să-mi tremure puţin.

M-am agăţat de balustradă şi-am rămas aşa câteva secunde, privind la poalele colinei, pe unde venisem, la cărare, la livada-n paragină. Înapoia ei, pădurea se distingea întunecată, o linie şerpuită deasupra căreia alunecau nori făinoşi. Păsări zburau la înălţimea crengilor merilor – nu-mi dădeam seama ce soi sunt – ţeseau cercuri şi vârtejuri şi se mişcau atât de lent, încât semănau cu nişte fire de fum destrămate-n aer. Le-am

urmărit până ce au trecut peste livadă şi s-au pierdut printre scânteierile razelor soarelui, pe urmă m-am răsucit obosit şi m-am sprijinit cu fundul de treapta de sus a verandei.

În colţul pleoapelor încă-mi pârâiau scântei albastre. Le-am lăsat să se dizolve în lacrimile provocate de usturime. Capul nu-mi mai zumzăia de-acum. Senzaţia fusese înlocuită cu una de gol, precum ultima reverberaţie a unui ecou într-un imens spaţiu şi îmi era teamă de vreun zgomot neaşteptat care s-ar fi întâmplat să mă dezorienteze până s-ar fi întors Rebrov cu băutura. Când m-am mişcat şi-am înghiţit, însă, mi s-au înfundat urechile, aşa că am aşteptat în liniştea aceea binefăcătoare şi plină până ce trupul uriaş al prietenului meu a umplut iarăşi uşa.

A coborât treptele ţinând nişte pahare în care-şi vârâse degetele, în braţe cu o sticlă de vin începută.

— Sigur nu vrei să intri? m-a întrebat încă o dată, în vreme ce se ocupa cu paharele. Stai mai comod la masă.

— Vreau să-mi trag un pic sufletul. Şi să văd cum te-ai aranjat, de fapt, aici.

— Nici n-ai idee.

— E tare linişte.

— Mmmm...

— Câţi ani au trecut? Patru?

— Aproape patru şi jumătate.

— Iisuse.

— Mda.

Am apucat paharul pe care mi-l întindea şi l-am dat peste cap din două înghiţituri, încercând să maschez nerăbdarea cu care-l ridicasem la gură. Vinul era însă dulce, aşa că, îngreţoşat, mi-am încleştat dinţii şi am aşteptat să înceapă să-şi facă efectul.

Dintr-o latură a casei s-au auzit câteva bufnituri şi zgomote ca de lemne răsturnate, apoi picioare împiedicându-se de ele, urmate de-un mormăit vag.

Rebrov s-a uitat repede la mine, peste buza paharului. Îmi pândea mişcările ochilor, mâna rămasă-n aer – pe urmă a zâmbit şi tot cu vinul la gură, a luat iarăşi sticla şi mi-a turnat, aşezând-o apoi pe-o buturugă din apropiere.

— Văd că ai rămas la fel de însetat ca întotdeauna, a observat el, cu buzele muiate-n băutura dulce. Ahhh, ăsta e un vin care-mi place, îl am de la un bătrân din sat, numai el îl nimereşte aşa.

M-am rezemat cu cotul într-o margine a rucsacului.

— Eh, căcat, nu-i asta, am zis. Alcoolul începea să mi se urce la cap. Expedia panglici de furnicături calmante dinspre tâmple către creştet, iar gustul prea dulce se transformase, în chip curios, de pe limbă în fundul gâtului, în ceva bogat, efervescent, care parcă mi se evapora prin obraji. Am săltat paharul, am băut din el cam jumătate, apoi am zâmbit şi eu. E doar un lucru care mi-e la îndemână câteodată.

— Băi, Maşa..., a spus deodată Rebrov, ridicând numai un pic glasul faţă de tonul folosit atunci când vorbise cu mine, încât am simţit un fior. Ia mai lasă toate prostiile alea şi vino-ncoace să te vadă omul ăsta. O să termini ce ai de făcut mai târziu. Hai, vino încoace, fată!

Am tresărit.

Zgomotul lemnelor răsturnate s-a repetat, ca şi bufnetul picioarelor, însoţit de această dată de ceva ce semăna cu un oftat şi-o smiorcăială obosită. Pe urmă, o umbră firavă a crescut din colţul casei. S-a pliat pe verandă, a coborât pe pământ şi-a înaintat către noi, înflorind deasupra unui petic de iarbă şi trifoi, secţionată spre dreapta mea de poalele lungi ale unei fuste de sub care ieşeau vârfurile răpănoase ale unor papuci de cauciuc.

Papucii au aşteptat o clipă şi au ieşit în lumină, lângă Rebrov, opriţi în preajma buturugii pe care stătea sticla, puţin înclinată, aşezată aşa pe lemnul tăiat pieziş.

Am devenit brusc conştient de căldura soarelui. Îmi dogorea tot mai tare pe spinare. Totodată, mi s-a părut că simt, detaşat şi pătrunzător, *mirosul* casei – un damf de sudoare amestecat cu iz de lemn şi sânge spălat cu apă, totul acoperit însă repede de aroma dulceagă a vinului din pahar, cum îl ţineam foarte aproape de gură.

Târziu de tot, am înregistrat şi clămpănitul papucilor. Abia acum ajungea la mine. Clamp-clamp,

clamp-clamp, clamp-clamp, clamp-clamp, ca şi cum s-ar fi izbit de călcâiele acelea tari ca de nişte bucăţi de lemn – câteva secunde crezusem că zgomotul e numai în urechile mele.

O greutate mi-a apăsat peste măruntaie, dar m-am abţinut să fac vreo altă mişcare în afară de gestul de a continua să ridic paharul şi să-l golesc, văzându-l printr-o parte a lui pe Rebrov, care începuse să se foiască zâmbind – şi, oprită foarte aproape de el, o siluetă deşirată, haşurată prin fundul de sticlă.

Deja mahmureala se disipa. Mi se făcea somn, începeam să resimt oboseala. Mersesem cinci ore cu trenul. Voiam, însă, să mă îmbăt numai un pic, înainte să mă culc. Oricum, l-am văzut pe Rebrov cum îşi muta fundul pe locul lui – stătea pe-o buturugă lângă sticlă – apoi i-am auzit şi palma izbită de genunchi.

— Bobule, ţi-o prezint pe Maşa. Nu zice ea prea multe şi nici nu te avertizează înainte s-o facă, dar e cea mai bună femeie pe care poate pune mâna un bărbat ca mine. Maşa, haide fată, uşor, aşa cum te-am învăţat...

Acoperită de materialul jegos al mânecii unei malete, o palmă ciudat de îngustă s-a întins către mine, cu degetele răşchirate caraghios. S-a împins puţin în sus, parcă îndemnându-mă.

— Aşa, Maşa fată, bravo, a zis Rebrov.

Surprins, am întins mâna şi-am cuprins palma vineţie, strângând-o şi legănând-o încet.

— Maaa... şaa..., Maaa... şaa..., am auzit o bolboroseală îngălată, apoi mâna s-a retras iute dintre degete, cu o mişcare parcă memorată, ce părea numai a o continua pe cea făcută atunci când se lungise către mine şi se împinsese-n sus – lăsându-mă astfel cu palma în aer. Maaa... şaa... Maaa... şaa..., am auzit iarăşi, iar dinspre braţul retras a venit miros de iarbă şi transpiraţie.

— Bravo, bravo..., a zis Rebrov din nou şi-n urechi mi-a răsunat râsul său gros. Maşa fată, Maşa fată. Asta-mi eşti, Maşa fată...

Braţul a tăiat aerul, pe urmă s-a aşezat de-a curmezişul maletei prin care se vedeau gurguiele unor sâni mici şi ascuţiţi. A stat un pic acolo, apoi a coborât. Sânii au tresărit când Rebrov şi-a petrecut braţul peste şoldurile slabe ale femeii care se lipise de el.

Mi-am plimbat limba peste dinţii dulci şi-am lăsat jos paharul. Un fir de vânt mi-a trecut peste faţă. Venea de undeva de departe, din vale. Am clipit de câteva ori.

Femeia continua să stea lipită de Rebrov. Flutura prosteşte din mâini, se lăsa din când în când în sus şi-n jos, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă.

În afară de fusta groasă şi de maletă, mai purta pe umeri şi-un fel de rămăşiţă de vestă de lână, deşirată, cu găuri flendurite, scurse peste coaste, încheiată cu un singur nasture mare sub gât.

Pielea feței îi era bulversant de albă, pistruiată pe nas şi între sprâncenele peste care atârnau laţele unui păr blond cu vârfuri înspicate, retezat alandala – mai lung deasupra unei urechi, mai scurt peste cealaltă şi tăiat de foarte jos, aproape de rădăcină, înspre creştet.

Privea încontinuu de colo-colo, iar expresia i se schimba tot timpul – buzele întredeschise şi bărbia căzută, îndreptate spre Rebrov – apoi obrajii pungiţi şi sprâncenele ridicate, în vreme ce se uita la mine şi-şi arunca aiurea mâinile. Abia aveai timp să reperezi o ipostază a chipului ei, că o alta îi lua locul, alterându-i trăsăturile, insinuându-se sub prima, creând senzaţia că mai multe feţe străine s-ar fi suprapus unele peste altele, căutând fiecare să răzbească la suprafaţă. Firişorul de vânt mi se agăţase de buze, acum zbârnâia acolo, trimitea furnicături prin carne.

— Maşa fată, Maşa fată, Maşa fată...

Mi-am lins iarăşi dinţii şi l-am examinat pe Rebrov. Blond. Mătăhălos. Îşi răsese barba, se îngrăşase, părea fericit, lipsit de orice griji. Transmitea o stare de linişte. Hohotea mereu, trăgea de şoldurile femeii, o făcea să scoată sunete ciudate, scurte, un fel de gângureli terminate în sâsâituri. Maşa fată, Maşa fată, Maşa fată...

Brusc, am trăit sentimentul că totul încremenise. Totul îngheţase în jurul nostru. Casa, copacii – minutele încetaseră să mai curgă, rămăseserăm imortalizaţi ca-ntr-o fotografie. Impresia a durat numai o secundă. La fel de repede, timpul şi-a reluat cursul, cu o mică

vibrație care mi-a pătruns prin ceafă și s-a scurs prin corp până-n vârful degetelor de la picioare, iar Rebrov a înălțat brațul, mototolind „fotografia", și-a împins-o încet pe Maşa de la spate.

— Hai fată, Maşa, nu vezi că-i paharul gol? Ce ți-am spus eu? Hai, toarnă-i tu, aşa cum ştii. Aşa... Şi pune şi la mine după aia.

Am aşteptat ca femeia să se apropie cu sticla şi să-mi umple paharul, iar când s-a răsucit, am observat că şi la ceafă părul îi era retezat la fel de neobişnuit, cu şuvițe mai lungi atârnate peste goluri unde părul fusese luat până la piele.

I-a turnat şi lui Rebrov, apoi a hârâit ceva din gât şi Rebrov i-a făcut un semn din ochi. Femeia şi-a strâns imediat fustele şi-a dispărut după casă.

Sticla cu vin a rămas pe buturugă. Mai avea doar o înghițitură pe fund. Sclipea trandafirie în soare.

M-am lăsat cu cotul mai adânc în rucsac, apoi m-am uitat fix în ochii albaştri, cu gene rare, ai prietenului meu. I-am parcurs în tăcere trăsăturile pătrățoase, arcadele proeminente, nasul strâmb, bărbia atât de lată încât părea neverosimilă – pe urmă m-am agățat de gura lui zâmbitoare, cu buzele umezite de vin, şi-am oftat.

— Blondă, huh? m-am trezit îngăimând.

Am dat cândva peste-o frumoasă blondă
Şi totu-n viața mea de-atunci s-a stricat.

Nu pot pleca, frumoasa blondă
Mă călăreşte zi şi noapte, neîncetat.

Rebrov şi-a lărgit zâmbetul.

— Ştii şi tu. Blonzii sunt cei mai buni.

— Trebuie să-mi povesteşti iarăşi cum ai făcut de-ai găsit-o.

— Îţi povestesc mai încolo. Ai nevoie de timp să te odihneşti. Vii de la drum lung. Avem doar atâtea şi atâtea zile la dispoziţie. Bea-ţi vinul. Eu o trimit pe Maşa să mai aducă. Tare mă bucur că ai reuşit să ajungi, Bobule. Serios, mă bucur tare.

— Ei, ei...

Am vrut să ridic mâna, să spun că nu-i nevoie de băutură, băusem destul, însă degetele mele ţineau, uite-aşa, în echilibru, paharul cu vin, uite-aşa îl ţineau, iar următoarea oră a devenit încăpătoare şi galbenă, apoi înnecăcioasă şi asfixiantă şi iar galbenă – pe urmă atât de clară, încât ştiam că, dacă nu mă străduiesc să clipesc repede-repede, aş fi orbit.

Din când în când mi se părea că Rebrov se ridică şi dă ocol buturugii. Agita din mâini, în vreme ce capul i se bâţâia aprobator, însă nu eram foarte sigur că vorbea numai cu mine, pentru că Maşa îşi făcea uneori apariţia, clătinându-se slăbănoagă în hainele ei răpănoase – ba cu o sticlă în mână, ba cu o găleată, ba cu o mătură. Se mocăia de colo-colo, cu faţa într-o perpetuă transformare şi tot mai îngăimam şi eu câte

ceva, căci îmi simțeam pieptul umflat şi gura deschisă, iar asta îl făcea pe Rebrov să dea mai tare din cap, deci vorbeam. Brațul meu sălta şi cobora, legănând paharul cu vin.

Apoi, o panglică sclipitoare s-a insinuat treptat între noi doi. O panglică forțată până la rupere câteodată de trupul Maşei, ori de sticla mereu pe jumătate golită, şi panglica asta ținea în cumpănă un pahar trandafiriu care venea către mine. Venea către mine paharul ăsta, spre ochii mei, şi de pe marginile lui se desprindeau încetişor două membre lungi, albe, care mi se lăsau peste umeri şi „o-o-o", zicea Rebrov, „băiatul a dat ochii peste cap, ia vino încoace, Maşa, şi ajută-mă să-l ducem sus, cred că era mai obosit decât îşi închipuia, o-o-o" – şi ceva ca un suflu cald mi s-a strecurat atunci pe după gât şi pe la subsuori, un suflu plăcut, călduț, care m-a ridicat uşurel de pe trepte, m-a împins în lungul panglicii sclipitoare, dar încet, încet de tot m-a împins, uite-aşa, „o-o-o", în sus, peste scara verandei şi apoi prin, „o-o-o", uşa deschisă a casei.

☆ ☆ ☆

M-am trezit într-o cămăruță strâmtă, fără ferestre. Stăteam culcat pe-un pat de fier, învelit până la bărbie cu o cergă care împrăştia un miros vag de sudoare. Corpul îmi era țeapăn şi amorțit.

Timp de mai multe clipe, nici n-am încercat să mă mişc. Căutam numai să-mi menţin cât mai multă vreme ochii deschişi, să-i obişnuiesc cu semiosbcuritatea odăii joase.

Visasem.

Nişte forme aplecate asupra unor conglomerate care sugerau urmele unor construcţii, se încăpăţânau să întârzie în umbra pleoapelor, nehotărâte dacă să continue ceea ce făcuseră până atunci ori să dispară cu totul. Am răsucit un pic capul şi le-am convins să se integreze în muchiile unui soi de dulap mare şi urât, înghesuit într-un ungher al camerei. Apoi mi-am tras de sub cergă palmele şi le-am aşezat deasupra. Erau reci şi grele. Am aşteptat să se obişnuiască cu asprimea şi căldura materialului, după care am îndoit un picior şi l-am trecut peste marginea patului. *Nu-mi vine să cred că m-am îmbătat din nou. Drumul acela prin pădure m-a stors de puteri. E un loc perfect.*

Un trosnet s-a auzit în cameră. Ceva a pocnit sec, ca un lemn frânt. Când am întors iarăşi capul spre tavan, am simţit un vârf dur împungându-mă în tâmplă. Nu mă deranja foarte mult. Chiar m-a făcut să-mi dau seama că nu mă durea capul atât de tare pe cât mă aşteptasem, doar o ceaţă uleioasă îmi plutea sub frunte, picurând uneori în căuşul orbitelor şi tulburându-mi privirea.

Camera a trosnit din nou. Mi-am rezemat capul de tăblia patului.

Lângă perna cu model folcloric, pe care dormisem, se afla îndesat rucsacul, boțit, cu fermoarele trase. Dintr-o latură a lui, un vârf împungea materialul – gâtul unei sticle – rotunjit peste modelul unei flori roşii care ținea ca-ntr-un căuş forma adâncită, îmbibată de sudoare, a capului meu.

Ceafa începuse să mi se răcească pe tăblia patului. Am scos celălalt picior de sub pătură şi m-am aşezat în fund, pe aşternuturi. În afara patului şi a dulapului urât din colț, în cameră nu mai avusese loc nimic altceva decât un scaun din fier, cu picioarele îndoite şi fără spetează. Nu părea să servească niciunui scop. Zăcea pur şi simplu acolo, întors cu fața la perete, înfundat în duşumeaua vopsită şi bloca trecerea spre partea din dreapta a cămăruței, un spațiu strâmt, întunecat, unde se zăreau, atârnate de-un piron bătut în perete, hainele mele, geaca, pantalonii şi cămaşa. Pe mine aveam numai chiloții transpirați şi lipiți de fund.

Cu gura uscată, m-am proptit în brațe, apoi am împins rămăşița de scaun atât cât să ajung la haine şi să le desprind din cui. Scândurile podelei s-au lăsat sub tălpile mele, scârțâind.

M-am aşezat iarăşi pe aşternuturi şi-am tras unul dintre fermoarele rucsacului – sticlele erau tot acolo, printre boarfe şi lenjerie, cea începută, cu gâtul căzut pieziş, printre tricouri. Am împins-o lângă celelalte, apoi am căutat într-un buzunar sulul de punguțe de celofan. Am desprins una. Mi-am scos chiloții trans-

pirați. I-am vârât în pungă, iar punga am băgat-o într-un alt compartiment, după care am ales o altă pereche de chiloți curați și-am tras-o pe mine.

Prin ușa încăperii răzbăteau zgomote, târșâituri de picioare, venind de undeva de jos. Camera era probabil undeva în pod.

Am închis rucsacul, l-am acoperit cu cerga și-am început să mă îmbrac.

În vreme ce-mi vâram cămașa în pantaloni și strângeam cureaua, m-am întrebat dacă era cumva seară. Eu simțeam că era seară. Că se făcuse seară mai demult. Seară-seară, momentul acela perfect când razele soarelui încă stăruie pe acoperiș și umbrele nopții abia prind să se furișeze deasupra pământului, iar în aer se ridică mirosul ierburilor răcorite. Seară-seară, când cerul se face portocaliu, ca focul. Nerăbdarea forțase transpirația să-mi țâșnească prin toți porii. Mă umezisem la subraț și la tâmple.

Am terminat cu îmbrăcatul și-am deschis ușa.

O scară scurtă, în spirală, cobora într-o cameră luminată de-o lustră și de câteva lumânări înfipte-n sfeșnice aranjate în colțuri. Contrastul era ridicol, inuman, și era parte din noi. Aproape mi-au dat lacrimile. Abia acum realizam cât de mult îmi lipsise Rebrov și timpul petrecut împreună.

— Bobule, te-ai trezit? s-a auzit un glas de jos. Hai, coboară, te așteptam. Masa e gata.

— Cât am dormit?

— Vreo câteva ore. Nu-ți face griji.

— Vin imediat.

— Hai.

Simțeam că mă înec. M-am dat repede un pas înapoi, am răvăşit aşternutul, am cotrobăit prin rucsac şi-am scos sticla începută de vin, apoi am tras din ea un gât lung-lung şi încă unul şi încă unul.

Paşii tropăiau în încăperea de dedesubt. Mi s-a părut că surprind o înjurătură, urmată de-un hohot scurt de râs. Imediat am pus sticla înapoi, am netezit cerga, mi-am tras adânc răsuflarea şi-am coborât scările.

☆ ☆ ☆

— Îți mai dau o felie de ruladă, a zis Rebrov, înveselit.

— Şi nişte piept. Se topeşte în gură.

— Merge bine şi cu vinul ăsta. Îți torn încă un pahar.

— Mai târziu.

După un timp, am împins la o parte farfuria şi-am lăsat furculița să cadă cu zgomot în ea. Rebrov s-a săltat un pic şi-a împins platoul cu friptură către mine. Apoi, tot el s-a ridicat şi a tăiat o felie groasă, rumenită bine pe margini. A zâmbit când s-a lăsat iarăşi să pice-n scaun, cu chipul rozaliu, parcă unsuros în lumina lustrei – ...şi de-asta e cel mai bun lucru din lume, a continuat el.

Ținuse neapărat să completeze ceva ce spusese mai devreme, ceva de care râsesem amândoi, râsesem cu siguranță, asta știam, numai că uitasem ce zisese, iar acum completarea lui suna stâlcită, forțată, așa că am râs iar un pic și mi-am înfipt furculița în bucata mare de carne și mi-am umplut gura, ca să nu mai zic nimic. Între noi doi și peste masă, secundele au trecut cu un foșnet ușor, lăsând în urmă o sclipire difuză care mi s-a agățat de vârful genelor – apoi ceva aflat în peretele casei a scârțâit îndelung.

Am mestecat friptura aceea până ce s-a transformat într-un soi de pastă pe limbă, pastă pe care am înghițit-o fir cu fir și-am savurat-o până la ultima fărâmă.

Rebrov se uita la mine, cu paharul de vin în mână, cu fața roșie, colțurile buzelor ridicate. Zâmbea, cred. M-am lăsat pe scaun și mi-am trecut palmele peste burtă, aruncându-mi ochii de jur-împrejur, la sfeșnicele aprinse-n colțurile camerei.

— Da' știu c-am mâncat, am zis, cu capul răsturnat pe spătar și picioarele încrucișate. De parcă ar fi fost o mulțime, nu unul.

— Am vrut să fie așa. Ca-n vremurile bune.

— Astea sunt vremuri bune. Eu n-am fost niciodată în stare să gătesc cum trebuie. Prea nerăbdător, cred. Ai avut o idee extraordinară cu Mașa.

— Ai tăi cum o duc? m-a întrebat Rebrov, scârțâindu-și scaunul.

Am îndreptat capul.

— Nu le merge prea bine. Nici nu-i de mirare, având în vedere de unde i-am scos. Pe ultimii doi i-am trimis lui J., la munte, poate-i ajută aerul – deocamdată e suficient ce mi-a rămas.

— J. se pricepe, o să-i îngrijească bine.

— Da, dar să ştii că m-am cam săturat de sfaturile lui. Am impresia că începe să se ţicnească, acum, la bătrâneţe.

Uşa dinspre bucătărie a gemut, lovită cu piciorul. S-a deschis şi Maşa a intrat în cameră, cu papucii pocnind pe călcâie. S-a învârtit o dată din mers, stupid, fără sens, apoi s-a aşezat lângă Rebrov, numai ca să sară imediat şi să se ducă într-un colţ al încăperii, unde s-a apucat să moşmondească ceva la o ciudăţenie lipită de perete, ceva ce aducea cu o încrucişare dintre o pendulă şi un dulap pentru haine.

După numai o clipă, s-a ridicat şi de acolo, a făcut repede câteva semne cu mâinile în aer şi s-a aplecat iarăşi către înjghebarea aceea cenuşie, în timp ce flăcările lumânărilor sfeşnicului din apropierea ei începeau să fluture şi să arunce arcuri de lumină pe covor. În cele din urmă s-au liniştit şi au rămas să danseze numai pe umerii şi pe capul blond al femeii, pe care şuviţele murdare, tăiate inegal, se legănau uşor, pe când ea bolborosea şi pipăia lemnul lucios al dulapului-pendulă. Şira spinării i se contura în lumină ca o creastă zimţată. Mi-am întors din nou privirea către masă.

Rebrov s-a înălțat puțin de pe scaun, a tras un vânt, apoi a înghițit în sec şi-a plescăit din limbă.

— Şi-l retează singură, cu cuțitul, când îi vine. Părul..., a spus el. Aşa-i convine, şi-o las să facă ce vrea. E veselă, sănătoasă şi-i place să se fută. Prima oară când s-a îmbolnăvit a fost iarna trecută, pentru că a insistat să iasă să se joace cu curul gol în zăpadă, dar în rest, singura dată când am îngrijit-o cu adevărat, a fost în perioada în care am găsit-o – avea o eczemă groaznică pe gât şi pe sâni.

— Cum ai convins-o?

— Asta a fost floare la ureche. Trăia în nişte condiții inimaginabile.

— Aş vrea să-mi povesteşti mai multe...

— O să-ți spun.

— Şi de atunci şi până acum, câți?

— Doi, şi după cum vezi, o duce bine. Am grijă să nu-i lipsească nimic şi să nu-i pese de nimic. Ăsta e cel mai important lucru. Acum, tu ce zici, te simți pregătit să mergi să-i vezi?

Maşa începuse să mormăie şi să gângurească. Trăgea şi-şi dădea după ambele încheieturi ale mâinilor nişte fire de sfoară ieşite de undeva din pântecele dulapului. Stătea cu capul înclinat pe-un umăr, iar fundul rotunjit în fusta neagră i se bâțâia deasupra covorului.

— Sunt gata.

— Bine. O să-ți povestesc restul mai târziu.

Ne-am ridicat. Înconjurând masa, Rebrov a mai tras un vânt, apoi mi-a făcut semn din ochi, a trecut pe lângă Maşa şi, după ce i-a pus din mers o mână pe creştet, a luat-o pe-un coridor îngust de sub scară, flancat de două ghivece în care creşteau nişte plante crețe.

Femeia ghemuită lângă dulap a gângurit pe când treceam prin apropierea ei şi a smucit mai tare de una din sfori. În interiorul pendulei s-a auzit un clinchet fără rezonanță, care-a făcut-o să chicotească şi să se legene şi, imediat după aceea, a izbucnit într-un râs ciudat, scoțând nişte sunete scurte, ce-aduceau cu cele făcute de-un ciocănel izbind o bucată de sticlă. Sub pielea capului am simțit brusc o furnicătură. Mi-am îndreptat atenția către coridor. Mi se părea că am umerii reci ca gheața.

Rebrov o luase înainte, mergea cu paşi săltați şi l-am ajuns chiar în secunda în care se răsucea şi aprindea lumina într-o cameră unde nu se aflau decât nişte biblioteci ce-acopereau în întregime doi pereți. S-a îndreptat spre o latură a unui raft, a tastat ceva, apoi, ca şi cum uitase un anumit lucru, a trecut pe lângă mine şi a apucat-o iarăşi pe coridor.

L-am urmat în camera unde luasem masa.

Maşa se aşezase în genunchi şi, cu ochii închişi, susura spânzurată de brațe în sforile ieşite din burta dulapului. Dansa, îşi balansa umerii osoşi, cânta şi şuiera.

— Pe aici, a zis Rebrov.

M-am pomenit dintr-odată coborând vreo trei trepte metalice, apoi am rămas în beznă până ce prietenul meu a aprins o lumină şi a dezvăluit la picioarele noastre o scară foarte abruptă, cu trepte crăpate, din beton. După noi, o uşă a păcănit fin. Lumina, venind de undeva de jos, a părut să capete o strălucire aparte, agăţată totodată parcă în mănunchiuri de stropi, de pereţii vopsiţi. Am simţit o mână pe umăr cum mă strângea uşor şi am pornit pe scară, urmărind cu atenţie tălpile lui Rebrov apăsând greoaie treptele.

— Hai.

— Vin...

— Ai grijă.

Însă, pe măsură ce coboram, picioarele au refuzat să mă mai asculte. S-au desprins, pur şi simplu, şi au luat-o singure înainte, lăsându-mă cu sentimentul bizar că mă pierdusem, că rămăsesem undeva în urmă, în capul scărilor, şi de acolo mă uitam la omuleţul care fusesem şi care continua să coboare în spatele lui Rebrov, omuleţul acela sfrijit, cu perciuni rari, cu cămaşă lălâie şi pantaloni prea strânşi, şi tare aş fi vrut să mă reped să-i trag un şut în cur, să-l văd ducându-se de-a berbeleacul până jos.

— Ce faci, vii?

— Acum.

— Te-ai pierdut?

— Nu, m-a luat un pic ameţeala.

Am coborât şi am pătruns aproape odată cu Rebrov într-o încăpere iluminată de neoane, cu podeaua îmbrăcată în gresie neagră. Prietenul meu s-a răsucit atunci şi mi-a adresat o frază încâlcită, pe care n-am înţeles-o şi a pornit către peretele din dreapta.

Am avut impresia că aud un clipocit şi m-am gândit că pe undeva curgea apa, pe urmă m-am împleticit şi am rămas năuc sub neoane.

Mirosea vag a spirt şi a dezinfectant. Fără motiv, mi-am privit mâinile. Erau curate.

Curând, obişnuit cu lumina, am început să fac diferenţa între diversele obiecte din vastul subsol, deşi, brusc, totul mi se părea extrem de obositor.

La nici un metru depărtare, chiar în faţa mea, era fixată în podea o masă foarte lungă, faianţată, ce se întindea aproape până-n celălalt capăt al încăperii, până în preajma unei uşi zăvorâte. Acolo, înapoia unui geam acoperit cu plasă, se întrezăreau, într-o altă cameră, mult mai mică, formele câtorva aparate medicale şi a unui pat învelit cu o cergă.

Din mers, Rebrov apucase de pe marginea mesei o eprubetă murdară. A azvârlit-o într-un recipient de plastic, apoi mi-a făcut semn cu mâna şi mi-a mai zis ceva, indicând spre un pătrat galben din podea, pe una din laturile subsolului. Pătratul era delimitat de neoane încastrate-n pardoseală – şi erau şase astfel de pătrate, dispuse de-a lungul a doi pereţi, toate închise cu capace grele, zăbrelite şi încuiate.

— Uite, vezi, cu ăştia am scăpat de probleme, mănâncă singuri demult, a zis el. Numai pe cel de aici nu-l mai las, nu ştiu de ce s-a îngrăşat aşa, nu-mi place deloc cum arată. Mă gândeam că la anul o să fie potrivit, dar cred că o să-l sacrific mai devreme.

M-am apropiat, cu fiori de nerăbdare în antebraţe.

Pe fundul cubului capitonat, îndărătul zăbrelelor, scufundat între perne, se agita un băieţel gras, cu capul mare şi părul blond, privind în sus cu nişte ochi lăcrămoşi.

Faţa îi era toată mânjită de saliva care-i curgea încontinuu din gura deschisă şi pe care şi-o întindea constant de la o ureche la cealaltă, tot trecându-şi palmele peste obraji şi clefăind sec, în timp ce picioruşele îi viermuiau prin faldurile unui pled.

La un colţ, într-un recipient fixat de perete, băltea un terci galbui, presărat cu bucăţele de pâine, iar băieţelul mai trăgea din când în când câte-o raită pe acolo, se apleca şi începea să şleorpăie, cu fundul bâţâind caraghios.

În timp ce mă uitam la el, a părut că zâmbeşte. Şi-a ridicat o mânuţă către gratii, apoi a râgâit şi-n barbă i s-a adunat un bulz de salivă groasă.

— Ce-i grăsanule, îţi arde de joacă? Ai chef de joacă, ai, ai, grăsanule?

Rebrov începu să izbească puternic cu talpa în gratii.

— Ce-i cu tine mă, ai, ai?, *bum-bum-bum*, ia zi, grasule, ia zi, *bum-bum-bum, bum-bum-bum.* Talpa papu-

cului lovea capacul de oțel şi sunetele îşi amestecau ecourile în junghiurile ce prinseseră să-mi înțepe dureros antebrațele.

Grăsanul se apucase să hohotească şi să gâfâie. Alerga în patru labe pe lângă pereții cuştii. Se arunca cu un zvâcnet către capac şi-l izbea cu palmele, numai ca să cadă în mijlocul pernelor şi să le împrăştie cu mişcări largi, țopăind apoi şi luând-o iarăşi roată pe lângă pereți.

Ochi îi sclipeau mari, roşii. Trupul grăsan, pe care şuncile tresăltau convulsiv, se lungea în efortul făcut de-a ajunge cu palmele la zăbrele. Până la urmă, rămase obosit într-un colț, lângă recipientul cu mâncare pe care-l proteja cu un braț, proptit în cot, şi cu picioarele întinse, gâfâind cu burta revărsată şi lipită de perne şi cu scame prinse-n scuipatul scurs pe bărbie şi pe piept. Printre gratii se ridica acum un norişor de praf.

Îndreptându-se, Rebrov îşi hârâi talpa papucului de capac, apoi scuipă moale în spate, la baza mesei faianțate.

— Ehhhh, îi bine, a zis păşind în direcția mea. Azi e bine, câteodată îl apucă furia fără motiv şi îl liniştesc aşa. Cu ăştia doi, şi până se ridică şi restul, am tot ce-mi trebuie, până când l-o face Maşa pe următorul. Mi-a arătat cu un gest strâmb pătratul zăbrelit de alături. În afară de ăştia doi, ceilalți sunt ai ei. Nu i-am încercat, sunt mititei, sper să nu mă dezamăgească gustul.

M-am dat un pic în spate, ca să aibă loc, şi am mers cu el până deasupra cuştii.

În interiorul primului cub, grăsanul a grohăit şi şi-a schimbat poziția. Pernele au foşnit, s-au auzit lipăituri lungi.

Rebrov s-a aplecat şi s-a lăsat pe vine, apoi a bătut încet cu degetele în rama de oțel a capacului.

Fetița dinăuntru a ridicat capul. A cules de jos o rămăşiță murdară ce părea că făcuse la un moment dat parte dintr-o jucărie, o păpuşă, ceva – restul înnegrit al unui gât şi-o bucată de piept din care atârna un braț cu palma mâncată – şi s-a rezemat de perete, cu picioarele încrucişate, uitându-se la noi cu părul în ochi. Şuvițele de-un roşu aprins îi picau în dezordine peste trupul bine legat.

Avea un chip rotund, proaspăt, cu pielea trandafirie, stricat însă de-o gură prea mare, cu colțurile fugite-n jos, o gură de adult posomorât, ce nu întreținea nicio relație cu restul trăsăturilor ei fragede.

M-am aplecat şi eu lângă Rebrov. Câteva secunde nu s-au mai auzit decât respirațiile noastre şi foşnetul pernelor din cuşca alăturată.

Fetița frământa între degete restul de jucărie. Îi lipsea un braț, fusese amputat aproape de umăr. Ne privea cu gura deschisă şi-şi trăgea din când în când mucii pe nas.

Am trăit impresia că îngenunchez şi că-mi apropii fața de gratii – tot mai mult mă lăsam aşa în jos, până

mi-am dat seama că stăteam tot acolo, ghemuit lângă Rebrov, fără să fac nicio mişcare – stăteam şi mă uitam fascinat la copilul roşcat, cu picioruşe durdulii şi carnea roz, trecându-şi limba peste gura aceea care nu-i aparţinea şi sugându-şi mucii.

Nu mai picura apa. Cineva plescăia şi lingea dintr-un castron. Cu coada ochiului, am zărit o umbră cocoşată, se mişca pe peretele celui de-al treilea cub din apropiere şi m-am lăsat un pic înapoi, pe vine. Îmi amorţiseră picioarele, ameţisem, mahmureala nu trecuse de tot. Mi-am plimbat palma peste faţă şi-am răsuflat în ea – respiraţia nu avea niciun miros, simţeam doar izul de dezinfectant.

Am mers pe lângă cel de-al treilea cub, apoi pe lângă cel de-al patrulea. Rebrov se rezemase de masă, cu chelia lui strălucitoare, şi gesticula acum – împingea în mod repetat braţele-n jos, apoi le urca în mici trasee explicative şi umerii îi săltau în lumina blândă, iar pătratele cuştilor se delimitau pe pardoseală în dreapta şi-n stânga. Rafalele de cuvinte mă loveau ca un tir de mitralieră – le auzeam numai dacă-mi plecam capul, comprimate într-un spaţiu minuscul, atât de înghesuite şi amestecate unele-n altele, că fiecare părea a-l repeta la nesfârşit pe celălalt, pentru că, deşi complet diferite, ricoşau atât de des în acel spaţiu compact, încât toate sfârşeau prin a spune unul şi acelaşi lucru.

Faţa mi se încălzise. O simţeam congestionată, ardea. Îmi venea să vomit. De poftă. În ţeastă începuse să-mi

crească un bâzâit puternic, ce se amplifica la fiecare cuvânt pe care reuşeam să-l înţeleg – mă uitam la Rebrov, am observat cât de bine îngrijite îi erau unghiile, cât de late palmele, trandafirii şi sănătoase, aş fi vrut să le miros, palmele astea se roteau în nişte încheieturi viguroase, străbătute de vene groase ca nişte sfori – apoi era mirosul de dezinfectant, de rahat şi piele, norişorii de praf ridicaţi din perne, picioruşele durdulii, prea grase şi moi ca să susţină prea mult greutatea corpului rotunjor, atâta belşug, oh, atâta belşug nu văzusem în viaţa mea – carnea ce ascundea oase fragede care s-ar fi putut rupe dintr-o singură muşcătură şi limbuţe roz pătate de salivă şi de resturi de terci şi ochi care reflectau numai barele de oţel ale cuştilor şi nimic altceva, nimic altceva.

Aproape am căzut în genunchi lângă masă. Ceva ce semăna cu o pată mare de rugină murdărea plăcile de gresie. Era acolo, simplă şi reală. Îmi rănea ochii. Oh, picioruşele alea. Picioruşele. Şi buzişoarele strălucitoare de muci.

— Rebrov...

Bâzâitul din cap urcase la o asemenea intensitate, încât din el se desprindeau străfulgerări albe, iar cuvintele, mult prea clare de acum, căpătau culoare şi contur, se desfăşurau imprimate pe fulgerele acelea albe şi rulau încontinuu înaintea mea; îl încadrau pe Rebrov, agăţate de chelia şi de respiraţia lui, lipite de mâini, de degete; *groh-groh*, spunea Rebrov şi *şleorp-*

şleorp făcea grăsanul, *groh-groh,* zicea Rebrov şi *şleorp-şleorp* făcea grăsanul – colţul mesei faianţate începuse să-mi apese tare în tâmplă, mă lăsasem pe vine, cu genunchii elastici.

Rebov a venit şi m-a luat de după umeri. Faţa îmi luase foc, găurile luminoase ale cuştilor din pardoseală mi se agăţau de pleoape, salivam.

— Bobule, eşti bine?

— Un pic... un pic de ameţeală.

— Încă nu ţi-ai revenit de pe drum. E vina mea că te-am adus aici atât de repede. Îmi dau seama cum te simţi. O să mai discutăm un pic, şi-apoi o luăm mai încet.

— Da...

— Hai, să te ajut. Pune piciorul... aici.

Am ieşit din subsol năucit şi am stat rezemat de tocul uşii câteva clipe, ca să-mi revin.

În camera unde mâncasem, resturile mesei fuseseră strânse. Vesela dispăruse. Peste masă fusese întinsă o muşama groasă, roşie. Lumânările din sfeşnice erau stinse, iar lumina din încăpere provenea acum de la un spot mic, fixat deasupra uşii ce ducea la bucătărie.

Dulapul-pendulă stătea negru şi lucios în ungherul său, cu pântecele perforat de găuri din care se ţeau capetele murdare de sfoară înnodată la capete. Maşa nu se vedea nicăieri, dar eram sigur că fusese acolo până nu demult – unul dintre căpeţelele de sfoară

încă se legăna deasupra podelei, încet-încet, abia se mişca.

Rebrov a făcut câțiva paşi, apoi, ajuns în mijlocul camerei, s-a răsucit şi m-a luat strâns în brațe.

— Te simți mai bine?

— Aproape... aproape mi-am revenit.

— Odihneşte-te bine în noaptea asta, mi-a murmurat în ureche, mâine o să avem o mulțime de treabă. Dimineață te muți aici, la parter. Am şi altceva să-ți arăt, ceva nou la care lucrez. Acuma eu ies un pic pe afară, că mai sunt câteva lucruri de terminat. Maşa e sus, te aşteaptă în camera ta. S-o iei uşor.

S-a desprins de mine, m-a strâns cu palma de ceafă şi după aceea s-a dus către uşa bucătăriei.

Dintr-odată arăta obosit, stors, abia îşi târşâia picioarele, ca şi cum făcuse ceea ce trebuia să facă, iar acum nu mai avea niciun rost să se ascundă. L-am văzut cum deschidea uşa, cum o trăgea după el şi imediat l-am auzit zăngănind vasele pe undeva printr-un dulap şi hârâind un scaun. După o vreme, s-a trântit şi uşa de la intrare. Ieşise.

Am rămas un moment nemişcat, pe urmă am urcat scările la mansardă.

Abia acum îmi dădeam seama cât de tare mă durea de fapt capul, dar şi cât de surescitat eram, îmi tremurau mâinile, ce treabă făcuse Rebrov, îmi ziceam, ce treabă minunată, o bucurie albă, *rectilinie*, îmi anima fiecare arteră. Trăisem de nenumărate ori variațiuni

ale acestei senzații, le cunoşteam bine, dar niciodată nu se conturaseră atât de precis, transformate în ceva aproape palpabil, iar întârzierea cu care se manifestau adăuga o impresie de plăcere bulversantă.

Am urcat în continuare. Mi se făcea iarăşi sete. Nu încăpea nicio îndoială că aveam să adorm iarăşi beat.

Din cameră se revărsa o lumină incertă, plutind la nivelul podelei.

Mi s-a părut că de afară se aude un scheunat, dar nu m-am putut concentra asupra zgomotului. Am mai făcut câțiva paşi. Rucsacul meu rămăsese pe pat, cu punga plină cu chiloții curați deasupra. Nu-mi aminteam precis dacă o băgasem la loc ori nu, polietilena subțire părea că dansează în lumina singurei lumânări ce fusese aprinsă şi aşezată pe noptiera de la marginea din stânga a patului.

Am păşit peste prag fără să mai închid uşa, începând să mă deschei din mers la cămaşă şi aruncându-mi la întâmplare bocancii. Unul s-a rostogolit de vreo două ori şi a rămas proptit cu vârful de-un picior al scaunului, apoi s-a clătinat, căzut într-o parte.

Am zâmbit prosteşte uitându-mă la el, pe când bâjbâiam cureaua şi lăsam pantalonii să pice-n jurul gleznelor.

— Maşa?

Flacăra lumânării pâlpâia. Un bob de ceară a lunecat peste sfeşnicul micuț în care fusese aşezată şi s-a

prelins pe suprafața noptierei, apoi a încremenit într-o dâră sinuoasă, plină de cocoloaşe.

Maşa aştepta lungită pe mijlocul patului, goală, cu ochii pironiți în tavan şi ceafa între perne. Mi-am luat pantalonii, m-am dus la scaun şi i-am pus pe spătar.

— Acolo eşti...

Tot pe spătar am întins şi cămaşa, apoi am tras de pe mine chiloții umeziți puțin la spate, i-am făcut boț şi i-am vârât în buzunarul pantalonilor, examinând smocul ciufulit ce se ridica blond dintre picioarele uşor depărtate ale Maşei.

Aştepta cu mâinile aduse pe burtă, deasupra buricului şi mişca din când în când pleoapele, clipind rar.

Am apăsat cu palma peste buzunarul umflat, m-am întors şi m-am dus spre pat.

Un murmur slab se distingea de la un timp deasupra, pe acoperiş. Începuse să plouă. Mi-am încordat auzul şi am încercat să prind şi alte zgomote, scheunatul de mai devreme poate, dar nu se desluşea nimic altceva decât ploaia.

Cu abdomenul încordat, m-am urcat în pat şi m-am întins lângă trupul slab al Maşei, uitându-mă la oasele proeminente ale şoldurilor ei, cum se înălțau şi împungeau în piele, gata parcă s-o rupă. M-am săltat în cot şi, după ce-am atins-o fin cu un genunchi pe coapsă, mi-am petrecut degetele printre firele sârmoase de păr dintre pulpele ei.

— Eşti foarte frumoasă, Maşa. Foarte frumoasă...

Ceafa i s-a înfundat mai tare între perne, în timp ce se împingea în piciorul meu, iar mâinile aşezate pe burtă se retrăgeau şi se întindeau pe cergă.

Imediat după aceea, faţa i-a căpătat o expresie dură, bolovănoasă, ca şi cum trăsăturile i-ar fi ieşit câţiva centimetri prin piele. Conturau pe faţa albă sinuozităţile şi curbele unei hărţi în relief, cu drumuri, cărări şi poteci ce se amalgamau într-un teritoriu abrupt şi povârnit, fără a reuşi să răzbată pe nicăieri. Înţelegeam, voia să spună ceva, să-mi răspundă.

— Foarte frumoasă..., i-am repetat.

Ochii i-au alunecat într-o parte, încercau să mă caute. Capul nu i s-a răsucit pe pernă, numai burta i s-a ridicat încet, ca şi cum ar fi oftat.

Mi-am retras mâna dintre firele de păr. Am urcat cu degetele peste oasele şoldurilor şi le-am mângâiat pe rând. Le-am dus după aceea peste buric, până la sânii cu sfârcurile înconjurate de puf – unul purta urma unei răni de curând cicatrizate. Am plimbat unghiile peste marginile roşii ale rănii şi i-am apucat sânul. *Maşa..., Maşa..., Maşa fată...* Burta tinerei s-a înălţat din nou. Ploaia zuruia acum tare pe acoperiş, iar flacăra lumânării pâlpâia prinsă într-un fir de curent.

M-am săltat pe-o parte. Am strecurat genunchiul între coapsele ei, apoi m-am lungit peste trupul osos. Mâinile ei mi-au cuprins într-o strânsoare neaşteptat de puternică braţele, cu degetele-gheare înfipte dureros în carne. Răpăitul ploii pe acoperişul de tablă de-

venise asurzitor, mi se părea că-l simt bătându-mi adânc până-n şira spinării, crescând odată cu ritmul respiraţiei calde a femeii care mă ţinea strâns. Lumânarea a sfârâit, aproape s-a stins şi atunci m-am lăsat deodată, greu, peste Maşa, încercând să-i inhalez răsuflarea, dar, în timp ce aplecam capul şi începeam să mă mişc între picioarele ei, în nări nu mi-a ajuns altceva decât mirosul propriei transpiraţii.

FEMEIA DIN UMBRĂ

Adina coborî treptele de la intrarea hotelului M. J. Greaves şi rămase pe trotuar, fără a se putea hotărî în ce direcţie s-o apuce. Gura îi era încleştată, dârdâia de furie şi începuse să transpire. *N-are niciun sens*, se gândi dezorientată. Făcu un pas, dar se întoarse şi rămase în acelaşi loc.

Gata. Trebuie să mă adun.

Avusese şi altădată zile proaste, dar asta era cu siguranţă cea mai rea dintre toate. Mai întâi, dimineaţă, imediat ce se trezise, se certase la telefon cu prietenul ei, pentru că acesta hotărâse să-şi prelungească cu două zile călătoria de afaceri şi, cu toate că era aproape sigură care era de fapt adevăratul motiv al întârzierii şi avea de gând s-o rupă cu el la prima ocazie, discuţia o deranjase mai mult decât era pregătită să admită. Apoi, prăjitorul de pâine se arsese în timp ce încerca să-şi pregătească micul dejun şi, după toate astea, nu reuşise cu niciun chip să dea de cămaşa preferată, cea care-i purtase întotdeauna noroc atunci când se afla în căutarea unei slujbe. Bineînţeles, interviul mersese cumplit de prost. Se bâlbâise de mai multe ori, fără

niciun motiv, răspunsurile ei avuseseră rareori legătură cu întrebările care i se adresaseră şi, în plus, după ce se ridicase să plece, speriată şi complet umilită, se împiedicase de piciorul scaunului, gata să se întindă pe jos cât era de lungă. Iar acum stătea încremenită în faţa hotelului, încă încercând să înţeleagă ce se întâmplase, sub dogoarea necruţătoare a soarelui, continuând să transpire în hainele ei de culoare închisă, cu poşeta alunecată pe antebraţ, aproape atingând asfaltul.

Era o zi înăbuşitoare de iunie. Pe cerul lipsit de culoare pluteau câţiva nori firavi, aliniaţi unul lângă altul astfel încât alcătuiau deasupra hotelului un gigantic semn de întrebare, de parcă s-ar fi mirat şi ei de căldura neobişnuită ce se revărsa în acea zi peste oraş.

Adina îşi şterse fruntea şi trase poşeta pe umăr. *Nu-i nimic*, încercă să se consoleze, pe când privea indecisă în susul şi-n josul trotuarului, *vor mai fi şi alte ocazii. Oricum ar fi fost mult prea departe de casă.* Un fir de vânt, venit de cine ştie unde, îi alunecă de-a lungul feţei şi o scutură din amorţeală.

Se dezechilibră pe tocuri, apoi porni încet către Parcul Central, având senzaţia că muşchii din trupul ei se luptau unul cu celălalt, de parcă ar fi încercat să i se împotrivească cu orice preţ. Funcţionau la întâmplare, trăgeau de ea în toate direcţiile. Cu siguranţă, surprizele din ziua aceea nu se terminaseră încă; simţea asta în fiecare fibră a corpului.

Traversă strada, cu paşi mărunţi, înfipţi, o tânără domnişoară de douăzeci şi şase de ani, subţirică, îmbrăcată cu un superb costum negru care-i venea ca turnat, cu o cascadă unduitoare de păr roşcat ce-i cădea pe umeri şi sălta la fiecare mişcare. Rar se întâmpla să treacă pe lângă cineva – bărbat sau femeie – fără ca respectivul să nu-şi îndrepte atenţia, măcar pentru o secundă, asupra ei. Era o fată superbă, puternică şi ambiţioasă, care avea o zi foarte proastă, atâta tot. Se petreceau lucruri mai rele pe lumea asta. Lucruri îngrozitoare.

Ceva mai liniştită, trecu pe lângă Primărie, pe lângă Casa de Cultură, traversă din nou şi ajunse în parc, trăgând cu satisfacţie în piept parfumul trandafirilor din scuarul din dreapta intrării. Răcoarea de sub copaci o făcu să se simtă imediat mai bine. Pentru prima dată se gândi, cu o umbră de amuzament, la felul dezastruos în care decursese interviul de mai devreme. *Nu-i nimic. Măcar ai reuşit să te ţii pe picioare.* Parcul era aproape pustiu – lucru neobişnuit pentru acea oră, dacă stăteai să te gândeşti – văzu doar un bătrânel aşezat pe-o bancă, în plină lumină a soarelui, nemişcat ca o statuie din lemn, apoi un băiat pe longboard şi, ceva mai departe, o pereche de tineri care se îndrepta agale către ieşirea dinspre Centru a parcului. *Cu siguranţă, o zi foarte ciudată,* gândi ea, în timp ce-şi căută telefonul în poşetă, îl închise şi apoi îl vârî la loc.

După cearta de dimineață, prietenul ei încercase s-o mai sune de câteva ori, dar era hotărâtă să nu vorbească cu el până când n-avea să se întoarcă din călătorie. În acel moment nu voia decât să se relaxeze, să-şi pună ordine în gânduri şi să fie o perioadă singură. Cumpără de la un chioşc din apropiere trei gogoşi şi-o sticlă cu suc de mere, apoi se îndreptă către locul ei preferat din parc, o alee micuță ce făcea legătura între alte două, mai mari, unde, ascunsă între tufe de liliac şi păducel, se afla o singură bancă, ferită cu totul de priviri. Acesta era locul ei special încă din vremea liceului – aici se sărutase pentru întâia oară şi tot aici obişnuia să întârzie adesea după ore, citind ori făcându-şi temele. Dacă voia să se liniştească, nu exista pentru asta un loc mai potrivit.

Se aşeză şi închise o clipă ochii, ascultând murmurul îndepărtat al maşinilor care treceau pe bulevard. Soarele lucea printre copaci, îi cădea pe ceafă, pe mâini, pe picioarele cu pielea albă şi pistruiată, dar nu o deranja acest lucru; aici, strălucirea lui nu întreținea nimic din încărcătura agresivă şi grea care stăruia pe străzi.

Tot cu ochii închişi, desigilă sticla cu suc, bău o înghițitură, apoi întredeschise pleoapele. Era complet singură, pitită printre tufe de liliac, ascunsă de toată lumea şi în acel moment fu absolut sigură că nu se gândea nimeni la ea, iar acest lucru o făcu să zâmbească. Gândurile care o chinuiseră până atunci dis-

părură aproape cu totul, iar senzația de umilință simțită în timpul interviului i se păru dintr-odată ridicolă şi în totală contradicție cu caracterul ei, de parcă în acea clipă nu fusese ea însăşi şi asistase la o scenă absurdă de teatru prost. Mai avusese zile cu ghinion; totul avea să treacă. O sticlă de sangria, o cutie de bomboane şi un film romantic, care să-i umple orele serii şi, în dimineața următoare, totul avea să se transforme în amintirea confuză a unui vis imposibil.

Satisfăcută, întinse picioarele, aşteptând să-şi audă genunchii trosnind, întocmai ca pe vremea când era copil, apoi întinse brațele şi-şi frământă cu energie mâinile, alungând senzația de amorțeală din degete.

Întinsă pe cimentul aleii, decupată între siluetele firave ale frunzelor copacilor care se mişcau în bătaia unei adieri, umbra sa făcu aceleaşi gesturi, după care se rezemă, împreună cu ea, de spătarul băncii. În depărtare se auzi claxonul unei maşini, zgomot de frâne, apoi lătratul unui câine; o muscă îi bâzâi prin dreptul feței, vru să i se aşeze pe frunte, pe urmă bâzâi mai departe şi brusc o învălui un miros puternic de flori şi iarbă. Adina închise ochii, bucurându-se de atmosfera aceea soporifică, încercând să-şi alunge din cap orice gânduri.

La un moment dat, tresări speriată, convinsă că adormise. Se uită în jur şi totul era la fel, aşa că se relaxă din nou. Glezna piciorului stâng începu s-o mănânce. Lăsă pantoful să-i cadă, se scărpină cu ochii

închişi şi se rezemă iar de spătarul băncii. Gestul ei nu făcu altceva, însă, decât să intensifice mâncărimea şi se scărpină iarăşi, agasată, cu unghiile înfipte în carne; în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, până ce senzaţia neplăcută fu înlocuită de durere. Ce naiba? Un junghi îi trecu prin talpă, prin gambă şi explodă în genunchi într-un mănunchi de înţepături acide, care-o făcură să tresară de surpriză.

Prima dată se gândi că o înţepase ceva, o viespe poate, dar când se aplecă şi-şi cercetă piciorul, nu văzu absolut nimic; doar umbra ei, întinsă pe cimentul aleii, se încovoie odată cu ea, în vreme ce-şi masa nedumerită gamba şi pielea gleznei. Apoi junghiul îi trecu iarăşi prin carne, însoţit, de această dată, de o senzaţie de durere mult mai intensă, încât aproape scăpă un strigăt de surpriză. Umbra se încovrigă pe ciment, apoi se îndreptă şi îşi ridică braţele.

Adina încremeni, uitând de durere, şi privi cu gura căscată mişcările lente ale proiecţiei sale pe aleea mărginită de tufe de liliac, încercând să se convingă că ceea ce vedea era doar o iluzie provocată de lacrimile care-i umpluseră ochii. Dar nu, nu era vorba despre aşa ceva. Visez, îi trecu prin cap. Am adormit pe bancă şi visez.

Îşi masă din nou glezna, îndepărtând ecourile sâcâitoare ale durerii care stăruia în oase. Umbra, însă, nu făcu nimic ca să-i imite mişcarea. Dimpotrivă, ridică din nou braţele – umbrele braţelor *ei* – şi păru că

le propteşte în asfalt, de parcă ar fi încercat să se elibereze dintr-o strânsoare prea puternică, ori s-ar fi străduit să scape din ceva care-i bloca picioarele. Tresărea şi vălurea printre umbrele nestatornice ale frunzelor, trăgea şi se răsucea, cuprinsă de un tremur vizibil care-i încreţea întreg conturul desenat pe asfaltul plin de crăpături al aleii.

Ochii Adinei înotau în lacrimi.

Întinse mâna, să caute în poşetă un şervețel. Chiar în clipa-n care se îndrepta şi întorcea capul, o răceală cumplită, întunecată, îi cuprinse genunchii, apoi coapsele şi şoldurile, urcă spre piept, apoi îi amorți gâtul şi oasele feței. Încremeni, dârdâind de spaimă şi de uimire, cu mâinile înfipte în genunchi şi cu un umăr rezemat de spătarul băncii.

Îşi vedea umbra cu coada ochiului. Tresărea, se zbuciuma cu brațele pipăind cimentul, ca un păianjen diform. Apoi, pe neaşteptate, se desprinse şi făcu câțiva paşi şovăitori la dreapta, intrând în raza ei vizuală. Separarea fu brutală, dar mai ales dureroasă. Adina simți cum ceva se rupse din ea şi vru să deschidă gura să urle. Dar fălcile încremenite nu se mişcară, niciun muşchi nu se clinti, iar strigătul, blocat în gât, se prăbuşi avortat înăuntrul ei, până în stomac, unde detonă într-o maree de frisoane.

În fața sa, umbra făcu câteva mişcări rapide, prinsă în hora frunzelor castanilor, de parcă ar fi încercat să-şi verifice integritatea conturului şi capul păru că o fi-

xează pe Adina, cu şuviţele părului zbârlite în toate direcţiile, înainte de a porni cocoşată pe alee şi a dispărea după colţ. *Visez,* îşi repetă Adina, mai convinsă ca niciodată. *O asemenea spaimă bizară e posibilă doar în vis. Nu poate fi altceva. Am adormit pe bancă, cine ştie cum, Doamne-Dumnezeule. Iisuse... nu pot să mă mişc...*" Umărul îi era presat de spătarul băncii, mâinile încremenite pe poşetă, coapsele lipite. *De ce nu mă pot mişca? Doamne...* Din stradă se auzea înfundat zgomotul traficului, prin copaci ciripeau păsărelele şi, pentru o clipă, i se păru că aude un zvon de glasuri pe aleea din stânga. Apoi linişte. Nimic. Şi nu reuşi să-şi clintească trupul nici măcar un milimetru, era prinsă ca într-o carapace de ciment. *Dumnezeule... ce se întâmplă?* Ochii i se umplură iarăşi de lacrimi. *Ajutor,* se gândi. *Ajutor, vă rog, să mă ajute cineva. Mă auziţi? E cineva acolo? Ajutor...*

Câteva vrăbii se aşezară pe marginea băncii, ciripiră nepăsătoare câteva secunde, pe urmă îşi luară zborul. *Oh, Iisuse, înnebunesc... e vina blestematului ăluia de interviu...* Dar ştia cumva că nu e aşa –, mintea ei încerca numai să camufleze spaima care ameninţa s-o uzurpe, chemând imagini şi amintiri inofensive, familiare. Însă nici aşa nu reuşi să-şi convingă corpul să reacţioneze. Rămase în continuare înlemnită pe bancă, de parcă ar fi crescut din ea, într-o poziţie firească, de altfel, pentru cine s-ar fi întâmplat să o observe în treacăt, în acel moment. Dar nu trecu nimeni. *Ajutooor... E cineva acolo?*

Un fir de vânt îi alunecă peste gât şi pătrunse între reverele cămăşii. Se scurse o jumătate de oră, apoi o oră, timp în care mintea i se umplu cu ţipete de ajutor şi cu icnetele scoase în efortul pe care i se părea că-l face pentru a-şi mişca trupul. O luă cu călduri, apoi o cuprinse frigul. În cele din urmă, teroarea care-i dăduse târcoale până atunci îi întunecă mintea, spulberându-i orice fărâmă de gând raţional. Urlă iarăşi, mută, în adâncul ei, până când simţi că e în pragul leşinului.

Timp de încă o oră luptă cu groaza care luase aproape o formă fizică şi se urca asemeni unui animal furios şi urât mirositor deasupra ei, muşcând-o cu ferocitate de gât, de faţă, de umeri, până când nu mai avu ce face decât să i se predea cu totul, rămânând în cele din urmă dârdâind, în aceeaşi poziţie, în pragul unei căderi nervoase.

Aştepta ceva asemănător unei lovituri finale. Totuşi, nu se întâmplă nimic. Pentru multă vreme.

Ochii întunecaţi de spaima incontrolabilă începură iarăşi să distingă contururile obiectelor şi să aşeze corect distanţele dintre ele.

Îşi revăzu cu uimire mâinile nemişcate deasupra poşetei, coapsele lipite, fusta costumaşului negru care-i era atât de drag, pavajul aleii pătat de umbre şi de lungi raze de soare, apoi reveniră şi sunetele, înăbuşite, dar clare – murmurul traficului, vânzoleala păsărilor, foşnetul ramurilor deasupra capului. Făcu o încercare timidă de a se mişca şi, când nu se întâmplă

nimic, se relaxă şi sufletul îi fu invadat de o linişte sinistră, împăcată, un sentiment asemănător cu cel simțit – îşi închipuia – de un condamnat la moarte aflat în fața plutonului de execuție, atunci când îşi dă seama că nu mai există nicio speranță de scăpare.

Mintea începu iarăşi să-i lucreze corect.

Încercă de câteva ori să-şi evalueze cu luciditate problema. Chemă rămăşițele tuturor amintirilor din acea zi şi se strădui să le pună în relație cu situația din acel moment. În regulă, nu se putea mişca, dar poate dacă şi-ar fi îndreptat voința asupra unei anumite părți a corpului, atunci... Degetele i se odihneau, uşor îndoite, deasupra fermoarului deschis al poşetei. Telefonul se afla la câțiva centimetri de unghiile ei. Îi putea zări marginea lucioasă pe care se legăna ezitat o rază de soare. Îşi concentră întreaga voință către el şi aproape se scăpă pe ea de bucurie – abia acum îşi dădea seama de presiunea tot mai puternică din vezică – când simți o furnicătură uşoară, făcută parcă de o mulțime de picioruşe minuscule, aproape de unghia arătătorului de la mâna dreaptă.

Îndreptă asupra acelei senzații toată puterea dorinței de a atinge marginea telefonului, dar când ochii îi alunecară către poşetă, un icnet i se blocă înapoia buzelor încleştate. Disperarea o copleşi din nou.

Pe degetul ei aterizase o muscă.

Se mişca repede, într-un cerc strâmt, scuturându-şi aripile şi trecându-şi picioruşele peste cap, de parcă

ar fi vrut să şi-l smulgă din loc, şi umbra ei minusculă i se proiecta pe piele în zigzaguri dezordonate, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de încercările ei.

Adina urlă iarăşi, neauzit. Fiori de furie neputincioasă îi invadară arterele. Un spasm îi cutremură întreg corpul.

Musca îl simți şi-şi luă imediat zborul – făcu un cerc în aer prin dreptul feței ei, apoi dispăru deasupra tufelor de păducel. Adina urlă multă vreme. Soarele se mişcă pe cer, petele de pe asfalt îşi schimbară formele şi poziția, căldura îi apăsă o vreme pe creştet, apoi îi coborî pe umeri. Se auziră diverse sunete pe aleile parcului, chiote de copii, claxoane de biciclete, strigătele mamelor care-şi chemau odraslele şi Adina tot urla, cu ochii țintă la degetele ei moarte, puțin îndoite, lăsate pe marginile întredeschise ale poşetei.

Se făcuse trei după-amiază când încetă, în sfârşit, însă ea nu avea cum să-şi dea seama cât timp trecuse. Oricum, i se părea că se scurseseră ani întregi de când stătea înțepenită acolo.

Nu te mai gândi la asta. Nu e posibil.

Prin minte îi alerga neîncetat imaginea muştei plimbându-se pe arătătorul ei, plimbându-se şi smulgându-şi capul, plimbându-se, smulgându-şi capul, cu umbra minusculă imitându-i cu fidelitate mişcările, umbra supusă, posedată parcă de corpul acela mărunt... Umbra... Atunci se întâmplase totul. Când îi dispăruse umbra. Refuzase până atunci să se gân-

dească la asta, pentru că i se păruse o nerozie, dar pe măsură ce minutele, pe urmă orele, se scurseseră, iar ea rămăsese împietrită în continuare pe bancă, ideea îşi pierduse aura de nefiresc, devenise plauzibilă. Începu să se gândească tot mai concentrată la acest lucru. *Oh, Dumnezeule, trebuie să merg la baie,* îi trecu fulgerător prin minte.

Vezica îi era umflată ca un balon şi începuse să-i fie foame. Alungă aceste gânduri. Îşi roti ochii şi studie tot ce intra în raza ei vizuală. Marginea băncii, bucăţica de alee, braţele ei, coapsele, încercă să-şi dea seama dacă exista ceva ce-ar fi putut-o ajuta să iasă din situaţia în care se găsea. În ciuda faptului că stătea pironită acolo de ceasuri întregi, nu simţea nicio durere şi nici nu era amorţită. Ciudat. Doar presiunea din vezică devenea supărătoare.

Spaima dispăruse aproape de tot şi, în timp ce tot felul de crâmpeie de idei i se succedau prin minte, o cuprinse un fel de perplexitate resemnată. Nu se gândea că o să rămână înţepenită o veşnicie, cineva trebuia, la un moment dat, să vină pe acolo, era firesc. Sigur. Un îngrijitor, un grup de copii, cineva care să sune la spital ori la poliţie, abia acum îşi dădea seama de asta, însă situaţia în sine o bulversa complet, îi dădea peste cap toate concepţiile. Cum era posibil ca umbra cuiva să se ridice, pur şi simplu, şi să plece? Şi unde să plece? Trupul îi fu zguduit de ecoul unui râs nervos.

Tot ce se întâmplase în dimineața acelei zile, interviul, cearta cu prietenul ei şi micile umilințe îndurate, i se păreau acum meschine şi stupide. Putea oare o umbră să capete brusc voință şi putere de gândire proprie? Absurd. Se străduí să-şi aducă aminte dacă citise ori văzuse vreodată la televizor vreun documentar sau vreun film pe această temă, dar mintea ei chemă nişte resturi de idei prea dezordonate ca să-şi dea seama dacă urmau să se închege într-o secvență relevantă. Cumva, umbra ei se ridicase şi plecase, răspunzând cine ştie cărui apel obscur, dar avea să se întoarcă. Nu se putea îndoi de asta. Ce putea să facă o umbră de una singură? Ridicol. Locul ei era aici, alături de ea. Toate lucrurile de pe lumea asta aveau o umbră şi nu putea deveni umbra altcuiva, o umbră secundară, un parazit lipit de umbra altcuiva. Râse iar. În ea, acolo, înăuntru. *Ha-ha.*

Se miră de prostiile care-i treceau prin minte. Simți că o cuprinde din nou disperarea, mai ales când auzi glasuri pe aleile parcului – glasuri ce crescură la un moment dat în intensitate, până ce fu sigură că se aflau doar la câțiva metri de ea – apoi se îndepărtară, amestecându-şi murmurele cu vuietul îndepărtat al traficului. *Ajutor! Ajutor, ajutați-mă, vă rog, pentru numele lui Dumnezeu*! Nici un răspuns. Nici un sunet ieşit printre buzele strânse. Pentru prima oară uită cât de supărată era pe prietenul ei. *Oh, ce căcat. Iulian, ce dracu' faci? De ce nu suni*? De ce nu o suna *nimeni*? Erau

zile în care nu mai prididea să răspundă la telefon. *Şi dacă te-ar suna, ce?* Apoi îşi aminti. Închisese telefonul.

Vântul trecu în lungul aleii, îi răvăşi părul, i-l aduse deasupra frunții, purtând un iz nelămurit de gogoşi şi trandafiri.

Dincolo de tufele înalte de liliac, lumea mergea înainte, indiferentă. Oamenii se mişcau încolo şi încoace, preocupați de problemele lor şi de nimic altceva, îşi plimbau copiii şi câinii, luau masa la micul restaurant din colțul parcului, moțăiau pe bănci, fără să ştie că la câțiva paşi de ei un semen de-al lor se clătina pe marginea prăpastiei nebuniei.

Adina înghiți un nod mare din gât.

Câteva lacrimi îi curseră pe obraz şi îi provocară mâncărimi insuportabile. Astfel trecu încă o oră şi încă una, în vreme ce capul i se golea de gânduri şi se aglomera iarăşi, ca o bucată de țărm linsă necontenit de valurile mării. Prin vezică îi treceau junghiuri tot mai dese, pe care se străduia să le ignore.

Poate am murit şi nu ştiu, îşi zise la un moment dat. *Poate am murit în clipa în care m-am aşezat pe bancă. Infarct, atac cerebral... Dacă aşa arată moartea? Să rămâi înțepenit pe undeva o eternitate şi să vezi lumea curgând pe lângă tine?* Sufletul îi îngheță. O mişcare surprinsă cu coada ochiului îi curmă şirul gândurilor. Umbra... i se întorsese umbra. Ba nu. În capătul aleii, mirosind un ambalaj de biscuiți dintre două tufe de păducel, apăruse o pisică. O pisică. Încercă să-şi calmeze bătăile

inimii, să nu acorde acestui lucru o importanță mai mare decât avea. Animalul se apropie prudent, o privi, îi mirosi vârful unui pantof, apoi se îndepărtă pe alee cu mișcări lente, indiferente. *Pis-pis. Stai! Ai venit singură? Ai un stăpân? Stai... stai... pis-pis, pis-pis... futu-ți gura mă-tii de mâță. Stai, mă auzi?* Pisica întoarse capul, clipi somnoroasă, apoi dispăru. Numai vârful cozii i se mai văzu, arcuit o clipă în aer, şi în urma ei rămaseră să se legene pe ciment umbrele frunzelor castanilor.

Adina simți că cedează.

Gândurile îi explodară, expediind în toate părțile şrapnele de idei distruse până dincolo de orice speranță de recunoaştere. Orele rămase până când umbrele înserării începură să se strecoare printre trunchiurile arborilor şi cerul să se coloreze treptat în portocaliu, roşu, pe urmă cenuşiu, şi le petrecu într-o stare greu de descris, un fel de uluire grefată pe un soi de furie vinovată. Ce făcuse ca să merite asta? De ce nu se putea mişca? La dracu', dacă s-ar putea doar urni de acolo şi să plece, să se ducă acasă, da, să se ducă acasă, să facă un duş, să mănânce ceva şi să doarmă, să doarmă zece ore şi să uite că nenorocirea asta se întâmplase vreodată, orice ar fi fost... Vezica îi trimise prin vintre un junghi atât de dureros, încât, pentru un scurt moment, îi trecu prin minte s-o lase să-şi facă de cap, să-i dea drumul, să-i permită să îi ofere măcar o clipă de uşurare.

Încordă muşchii coapselor, apoi se relaxă, îi încordă şi îi relaxă, şi tot aşa de câteva ori, fără a reuşi însă să-i silească să mişte picioarele. Era complet imobilă, înţepenită, prinsă ca-ntr-o armură de plumb. Durerea din vezică dispăru. Era şi timpul. Nu putea să-şi dea drumul, oricât de mult ar fi dorit, cineva avea să apară pe alee dintr-o clipă-ntr-alta, cineva trebuia s-o găsească şi dacă ar fi dat peste ea aşa, pişată toată pe banca aia nenorocită, n-ar fi rezistat şi ar fi murit de ruşine... Gluma asta morbidă durase deja prea mult. Cineva trebuia să apară din moment în moment, trebuia...

Privi prin spărturile lăsate de crengile copacilor din stânga ei, acolo unde reuşea să vadă o bucăţică din cerul tăiat de fâşiile alburii ale câtorva nori. Închise ochii, căutând să se relaxeze şi să-şi elibereze sufletul de teamă.

Când îi deschise, porţiunea aceea de cer era complet neagră. Un fior îi acceleră bătăile inimii. Se făcuse noapte. Ce naiba? Adormise? Închisese pleoapele doar o secundă. Corpul i se încordă, involuntar, încercând să se ridice de pe bancă, dar nu se deplasă din loc. Oricât de mult timp trecuse, situaţia nu se schimbase. Iar noaptea, străpunsă din loc în loc de luminile becurilor din parc, crea o atmosferă sinistră, intensificată şi de şuierul funebru al vântului printre ramurile copacilor de deasupra capului ei. Inima îi bătea în gât. Niciodată nu-şi închipuise că noaptea în parc putea

fi atât de înfiorătoare. Era ceva aproape diabolic, sinistru.

Pe aleea mărginită de tufe de liliac nu exista nicio lumină – într-un mod absolut ciudat, nu era niciun bec acolo – şi Adina dârdâia, cu ochii holbaţi şi faţa albă ca o coală de hârtie, în vreme ce o răceală grea îi strângea gâtul şi umerii. *Te rog... te implor... nu vreau decât să merg acasă... Unde eşti? Orice am făcut, îmi pare... îmi pare rău. Doar întoarce-te. Întoarce-te, să mergem acasă... am înţeles... cred că am înţeles... nu mai rezist... Cristoase, întoarce-te... te rog... ai milă... întoarce-te... vreau să merg acasă... E absurd... vreau să mă mişc, să plec de aici...*

Nu era prea sigură cui îi adresase cuvintele, dar continuă să implore multă vreme, să bolborosească fără a-şi descleşta dinţii, să bolborosească şi să implore şi iar să implore. Petrecu alte câteva ceasuri cu minţile rătăcite în beznele unei terori cumplite. Peste tot în jur se auzeau zgomote – scrâşnete, foşnete, pârâituri, suspine şi trosnete, şoapte şi vaiete, foşnetul frunzelor, trosnetul ramurilor, zgomotul ambalajelor de biscuţi luate de vânt şi purtate pe alei, ori poate ceva mult, mult mai rău. Noaptea trecea, orele se scurgeau, minutele se dărâmau unele pe altele într-o avalanşă nesfârşită de secunde, fracţiuni de secundă şi alte unităţi de măsură de neconceput pentru mintea omenească, dar pentru ea timpul încremenise, îngheţat complet în groapa aceea de spaimă, mai neagră decât bezna oricărei nopţi.

Tremura.

Corpul îi tresărea din când în când, încercând în mod inconştient să se ridice de pe bancă. Vântul îi răvăşea părul, i-l zbura peste ochi, zgomotele veneau, plecau, apăreau altele, apoi dispăreau şi acelea.

O perioadă i se păru că aude glasuri pe una dintre aleile din apropiere şi se încordă toată, cu vezica arzând ca o torță.

Vocile tăcură o vreme, apoi izbucniră din nou, clare – un individ comenta ceva şi alți câțiva râdeau – erau voci de bărbați, sigur că da, şi erau foarte aproape de locul unde stătea. Inima ei îşi intensifică bătăile, apoi în stomac i se căscă un gol. Voia, desigur, să fie găsită, salvată, dusă de acolo, dar oare cine umbla prin parc la orele acelea ale nopții? Râsetele răsunară la câțiva metri de ea. Distingea trei tonalități distincte – voci tinere, aspre, care împroşcau tot felul de obscenități şi păreau să se apropie. Inima ei pierdu ritmul, începu să bubuie haotic, aglomeră câte două bătăi odată, apoi trei, patru. *Nu se poate, nu se poate,* încercă să-şi reprime gândul şi, în acea clipă, îşi dădu seama că situația în care se găsea s-ar fi putut înrăutăți, şi încă într-un fel îngrozitor. Vezica aproape îi cedă când vocile îşi vărsară obscenitățile în proximitatea ei – cineva o apucase pe alee, chiar zări o umbră decupată vag lângă o tufă, apoi un zgomot de sticlă spartă îi încreți pielea de groază, în timp ce respirația îi devenea un geamăt prelung, înăbuşit.

Plecați, plecați..., se rugă în gând.

Ochii i se pironiseră asupra umbrei de lângă tufă. Îi pândea mişcările. Umbra scăpără un chibrit. O înjurătură, urmată de-un alt zornăit de sticlă spartă, îi urcă bătăile inimii la o asemenea cadență, încât se confundară într-o durere mistuitoare în piept, de parcă un cuțit îi fusese înfipt între sâni. *Nu, nu, nu, nu, nu...*

Nu-i era prea greu să se închipuie brusc înconjurată de trei-patru bărbați, cu răsuflările duhnind a băutură, luminată cu chibriturile şi brichetele; se văzu răsturnată pe spate, cu hainele rupte, incapabilă de cel mai mic gest de apărare; se văzu apucată de păr, apăsată cu genunchiul în burtă şi silită să deschidă gura; se văzu violată, batjocorită între icnete şi râsete puturoase, se văzu cu fața şi coapsele năclăite de sămânță, agonizând sub izbituri, se văzu... *Doamne, încetează, încetează... ascultă... se îndepărtează, pleacă... Dumnezeule, pleacă!*

După ultimul zornăit de sticlă spartă, umbra de pe alee dispăru. Glasurile se auzeau acum mai departe, spre dreapta. Răsună încă o înjurătură, secondată de un hohot de râs şi vocile părură să se îndrepte către centrul parcului. Se mai deslușiră o vreme, apoi foşnetul vântului le acoperi cu totul, în timp ce noaptea se lăsa peste creştetul Adinei, ca un imens cearşaf umed.

Reîncepu să tremure.

Ochii i se închiseră şi alunecă într-un fel de deznădejde incredulă, rece ca un vis de muribund. Vântul

continuă să bată, o pasăre cârâi în noapte, un vagabond beat străbătu parcul sugând dintr-o sticlă de vin. Adina moțăi o vreme, deschise ochii fără a-şi da seama unde se află, muşchii îi fură scuturați de-un spasm, mai moțăi un pic şi stelele dispărură de pe cer, una câte una.

Se dezmetici în aceeaşi poziție, incapabilă să-şi explice ce se întâmplase, cu senzația clară că ceva se schimbase, totuşi. Nu se putea mişca, dar se simțea un pic mai bine. Spaima o părăsise. Îşi îndreptă plină de încredere ochii către şuvița de cer dintre ramurile copacilor, acum de-un cenuşiu murdar.

Se lumina de ziuă.

Stătea înțepenită pe banca aceea de mai bine de optsprezece ore. Deschise şi închise ochii de mai multe ori şi alungă cele câteva umbre imprecise care-i stăruiau în colțul pleoapelor. Îşi încordă muşchii şi încercă fără niciun rezultat să-şi mişte mâinile şi picioarele. Înainte ca mintea să-i formuleze vreun gând coerent, privirea îi fu atrasă de-o mişcare bruscă – ceva asemănător unei lungi fâşii întunecate, care străbătuse aleea cu un zvâcnet, la nici doi metri de ea. La început se simți tentată să creadă că fusese numai o iluzie creată de mintea ei surmenată, ori poate vreo umbră lăsată de ramurile arborilor, însă mişcarea îi atrase încă o dată atenția, după numai o secundă, când fâşia aceea întunecată traversă iarăşi aleea, în direcție opusă.

Imediat după aceea, ieşind din spatele tufelor, se contură pe ciment o siluetă. Ca un animal păşind afară din vizuină.

Se retrase un pic, păru că vrea să se uite în jur, apoi ieşi pe de-antregul, avansând tremurătoare către piciorul băncii.

Adina sughiță şi icni, cu lacrimile şiroind pe obraji, fără să-şi dea seama cum se simțea de fapt, fără să-şi dea seama cât îi era de foame şi de sete. Nu conta, nu conta nimic. Umbra se întorsese. Ea era, se întorsese, în sfârşit. Nu se putea înşela, o recunoştea, era umbra ei, cu şuvițele părului ciufulit care pluteau bizar în jurul capului, şi acolo era şi conturul sacoului şi al fustei, acolo erau şi picioarele lungi şi brațele depărtate, cu palmele strânse în pumni. Înainta alunecând tăcută pe alee – şchiopăta un pic, ori i se părea? – înainta vălurind uşor, până se opri lângă bancă.

Când i se lipi de picioare, tânăra femeie țipă şi întreg trupul i se cutremură ca parcurs de-un şoc electric. Inima îi explodă într-o serie de bătăi rapide care aproape o înăbuşiră cu velocitatea lor. Privirea i se întunecă, îi veni să vomite, capul îi căzu pe spate. Horcăi îndelung, în timp ce brațele amorțite îi căzeau pe lângă corpul prăbuşit pe spătarul băncii. Gândurile, risipite în toate direcțiile, se sufocară sub avalanşa senzațiilor mult mai puternice, apoi unul dintre ele detonă, deveni clar – trebuie să mă mişc, trebuie să mă ridic, trebuie – înainte de-a pieri, luat de torentul

junghiurilor şi-al furnicăturilor care-i asaltară feroce muşchii, făcând-o să se chircească de durere.

Soarele răsărise. Strălucirea lui proaspătă invadă aleea.

Adina miji ochii, văzând printre pleoape umbra retrăgându-se în spatele ei, apoi pliindu-se supusă pe scândurile băncii. Încă ameţită, ridică o mână. Umbra făcu la fel. Aşteptă un moment, parcă nevenindu-i să creadă, pe urmă repetă gestul. Un uriaş suspin de uşurare îi părăsi pieptul. În ciuda orelor petrecute pe bancă, nu se simţea foarte rău. Doar somnoroasă, un pic confuză şi, în acelaşi timp, complet incapabilă să se gândească la cele întâmplate. În primul rând, avea nevoie de odihnă, să doarmă, să doarmă, să doarmă – pe urmă putea analiza pe îndelete tot ce se petrecuse. Deocamdată era recunoscătoare că se putea, în sfârşit, mişca din nou.

Umbra îi însoţi gesturile pe când se ridica prudentă, încerca să-şi aranjeze fusta şi se străduia să rămână pe picioare fără să se clatine. Vezica îi atârna în fundul stomacului, ca o uriaşă greutate de beton, presărată cu sute de ace arzătoare, dar n-avea de gând să se facă de ruşine chiar atunci, după ce rezistase atât.

Porni cu paşi minusculi, cu poşeta strânsă în pumni. Şi atunci simţi. Amintirea, *convingerea* că făcuse ceva anume şi, în urma desfăşurării acelui *ceva*, câştigase o experienţă străină, o experienţă care nu-i aparţinea, dar care, în mod ciudat, era numai şi numai a ei. Vreme

de câteva secunde, se simți atât de vinovată, încât nu mai îndrăzni să facă niciun pas. Rămase ciufulită, cu ochii larg deschiși, în mijlocul aleii. Din fericire, era prea obosită ca să se concentreze mai mult asupra senzației, așa că se răsuci, aruncă o privire asupra băncii şi continuă să păşească încet, cu spatele înțepenit.

Umbra ei întârzie câteva secunde lipită de spătarul băncii, apoi se lungi, se ridică şi se furişă tiptil în urma ei.

Avu noroc să găsească un taxi chiar la ieşirea din parc. După cinci minute era acasă. Închise uşa apartamentului, căzu epuizată pe covorul din hol, adormi şi începu să visese cu ferocitate, cu violență.

☆ ☆ ☆

În timp ce visa, se trezi de mai multe ori.

Gemea, se uita în jur, apoi adormea la loc, căzând în mrejele aceluiaşi vis. Şi în vis plutea pe apele unui râu drept, fără meandre. Plutea cu fața-n sus, valuri mici i se spărgeau între coapse. Stropi îi săreau pe piele şi rămâneau mult timp acolo, până începeau s-o mănânce şi atunci trecea palma peste ei, atingând dantela udă a chilotului şi carnea rece a coapselor.

Pluti așa ore întregi, trezindu-se, adormind, aproape toată ziua. Tresări doar când sunetul apei deveni mai puternic şi tot crescu până ajunse să se transforme

într-un fâşâit continuu, agasant, precum zgomotul unei cascade. Dacă nu se trezea, apele aveau s-o poarte mai departe cu ele, dincolo de cascadă, iar de acolo nu avea cum să mai iasă niciodată. *Niciodată, auzi?*

Adina horcăi scurt şi deschise ochii. Lângă nasul ei, poşeta îşi vărsa amestecul de farduri şi şervețele sub razele soarelui care pătrundeau prin uşa deschisă a dormitorului, iar printre ele sclipea ecranul telefonului.

Făcea un zgomot infernal, i se părea, ca zgomotul unei cascade şi nu mai voia să se oprească. Îl deschisese înainte să adoarmă? Nu-şi amintea. Oricum, suna. *Dracu' să te ia, Iulian! E numai vina ta,* se gândi şi adormi la loc, însă numai pentru câteva secunde. Râul dispăruse, cascada dispăruse, nu se mai auzea niciun zgomot. Tânăra deschise ochii, speriată, complet trează.

Ce-i...

Razele soarelui i se plimbau peste pleoape. Făcu un efort şi ridică fruntea.

Se simțea bine, uşor buimacă, dar bine, în pofida faptului că dormise pe podea. Totuşi, îi era frig şi foarte foame. Oare cât timp trecuse? Noaptea din parc căzuse atât de adânc în memoria ei, încât cu greu îndrăzni să mai creadă că totul se întâmplase cu adevărat. Şi, cu toate astea... Umbra ei se proiecta pe perete, cu brațele întinse şi capul ridicat, părul ciufulit. *Oh, bine, eşti aici, murmură, fără a realiza cât de stupid suna totul. Avem de discutat noi două, ştii, avem, avem... de discutat.*

Fusta i se ridicase peste şolduri cât dormise, poalele sacoului erau ude fleaşcă, covoraşul pe care stătea, la fel, iar pe parchetul holului se întindea o pată de urină care se adunase într-o baltă de-a lungul pragului uşii de la intrare. *Da, foarte multe avem de discutat...* Tânăra se adună de pe jos şi se târî în baie.

Făcu un duş, merse la bucătărie şi, cât timp prepară cafeaua, mâncă o bucată de carne rece din frigider şi două felii de pâine. Era o seară foarte frumoasă. Soarele pătrundea în apartament printre teii din faţa blocului, ciripeau păsărelele, iar din incintă se auzeau ţipete de copii. Se ferea în continuare să se gândească la cele întâmplate noaptea trecută, mulţumită deocamdată că-şi recăpătase complet controlul asupra corpului. Se mişca din când în când fără scop, doar pentru plăcerea de a-şi urmări gesturile.

După ce-şi bău cafeaua, scoase mopul din baie şi se apucă să facă curat în hol.

Strânse covoraşul ud şi-l vârî într-un sac, cu gândul să-l arunce la tomberon, spălă pe jos de trei ori, apoi îşi căută hainele cu care fusese îmbrăcată şi le îndesă în maşina de spălat, dând drumul unui program lung. În timp ce se ocupa cu curăţenia, telefonul sună de două ori, dar nu-i dădu nicio atenţie. Ştia cine era. Şi nu avea de gând să mai facă niciun compromis. Voia să-l privească în ochi când avea să-i spună ce avea de spus.

Umbra îi aproba mişcările în timp ce se învârtea de colo-colo prin casă.

Se apleca supusă atunci când se apleca şi ea, mişca braţele peste parchetul umed pe când manevra mopul. *Doamne, ce prostie. Cât de stupid e totul,* gândea Adina urmărind conturul siluetei sale alunecând peste lucrurile din casă. *Nu s-a întâmplat nimic, a fost doar o închipuire, te poţi gândi la asta.* Dar ştia instinctiv că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Era un sentiment foarte straniu, pe care nu ştia cum să şi-l explice. O speria faptul că o depăşea, că trecea dincolo de ea, de limitele ei, de capacitatea ei de înţelegere. Şi o înspăimânta mai cu seamă amintirea acelei *experienţe* ce i se insinuase în corp fără ca ea să facă nimic, amintirea senzaţiei de putere şi excitare ruşinată care-o cuprinsese imediat ce se ridicase de pe bancă.

Îşi privi degetele, coatele, picioarele. Pe parchet, umbra făcea acelaşi lucru, însă, i se părea ei, cu o oarecare întârziere, ca şi cum ar fi căutat să încarce fiecare gest cu o semnificaţie suplimentară. *N-ai să mai pleci fără mine,* gândi brusc, *n-am să te las. Oriunde vrei să te duci, o să vin cu tine.*

Silueta o fixă cu braţele pe mop.

Când se lăsă seara, îşi făcu o porţie mare de macaroane şi desfăcu o sticlă cu vin rămasă în frigider de la aniversarea lui Iulian. Nu obişnuia să bea altceva decât sangria şi radler, dar imediat ce afară coborâse întunericul şi ea se văzuse nevoită să aprindă luminile, spaima o copleşise. Simţea nevoia să se relaxeze, să-şi scoată din cap imaginile care începuseră s-o bântuie.

În timp ce îşi turna primul pahar, telefonul sună iar. O clipă, se simți tentată să răspundă. Apoi îşi privi umbra proiectată pe perete, care tocmai ridica vinul la gură şi realiză că nu avea de ce să-şi facă griji. *Nu-mi pasă pe unde umbli, Iulian. O să discutăm despre asta mâine, când vii acasă. Până atunci...* Râse scurt, luă farfuria cu macaroane şi sticla şi se duse în camera de zi, la televizor. Nu avea de gând să doarmă. Urmări ştirile, pe urmă încercă să fie atentă la un film, apoi schimbă din nou pe ştiri.

Un accident pe autostradă, vizita preşedintelui în Rusia, cutremur în India – căută pe mai multe canale, dând peste aceleaşi şi aceleaşi lucruri, până găsi ştirile locale. Printre alte lucruri lipsite de importanță care se întâmplaseră cu o zi înainte, află şi că managerul hotelului M. J. Greaves fusese găsit mort în acea dimineață, în apartamentul său din cartierul K. Trăia singur şi aparent se sufocase în somn.

Poliția încă investiga cazul, dar nu existau motive care să indice o crimă. Pur şi simplu, bărbatul se culcase cu o seară înainte şi, în somn, încetase să mai respire. Atât. Adina îşi amintea chipul lui, uşor batjocoritor, din timpul interviului, sprâncenele subțiri, maxilarul pătrat, aerul de duritate inflexibilă şi mai ales felul în care se bâlbâise ea. Iar acum, individul era mort. Poc, fără explicație. Nu putea spune că o încerca vreo părere de rău, dimpotrivă, simțea iarăşi fiorul de excitație ruşinată, mult mai puternic acum,

parcă amplificat de efectul alcoolului care-i accelera sângele în vene.

Se ridică de pe canapea, umblă un pic prin casă, apoi se aşeză iarăşi, cu umbra proiectată lung pe peretele din spatele său, jucând în sus şi-n jos, contorsionându-se şi fluturând pe fondul culorilor schimbătoare aruncate de televizor. Termină paharul cu vin şi închise ochii. *Ce-ai făcut*? murmură încet. *Ce-ai făcut?*

☆ ☆ ☆

O găsi adormită pe canapeaua din camera de zi, cu fruntea sprijinită pe braţele întinse pe măsuţa de cafea. Lângă cotul ei drept se afla un pahar gol şi, mai încolo, o sticlă de vin, de asemenea, goală.

Bărbatul se încruntă, îşi descheie nasturii sacoului şi călcă pe covor, privind-o cu atenţie. Sforăia cu nasul proptit în carnea braţelor. Fire de salivă îi curseseră peste pielea palidă. Nu o văzuse bând prea des, de obicei refuza să bea chiar şi în serile în care ieşeau la restaurant, dar poate că era mai bine aşa. Venise aici hotărât să facă un anumit lucru şi, cumva, postura ei obscenă, cu picioarele desfăcute ieşind din halatul de casă şi sânii striviţi de tăblia măsuţei, uşura în mod ciudat sentimentul de vinovăţie pe care încerca zadarnic să şi-l reprime de câteva zile încoace.

I se părea urâtă. Da. Urâtă. Sau cel puţin, încerca să se convingă că aşa e. Se gândi la zilele de demult, pe

când nu o întâlnise încă, apoi la perioada pe care o trăia acum şi încercă să decidă dacă prezența ei în viața lui schimbase ceva. Nu reuşi să îşi dea seama decât de faptul că era o pierdere de timp chiar şi să se gândească la asta.

— Adina..., spuse încet.

Niciun răspuns. Doar spatele i se ridică lent, ca şi cum ar fi oftat, iar el îi zări ceafa albă ieşind printre şuvițele zburlite ale părului.

— Adina..., repetă.

De această dată fu sigur că îl auzise.

Remarcă o anumită încordare a muşchilor umerilor, dar ea tot nu deschise ochii şi nici nu mişcă în vreun fel capul, continuând să respire la fel de lent ca până atunci, rămânând în aceeaşi poziție obscenă, cu picioarele ieşite de sub poalele halatului şi sânii aproape dezgoliți peste tăblia mesei.

Bărbatul se îndreptă către draperie. O trase cu un singur gest. Lumina lăptoasă a dimineții invadă camera de zi, făcând contururile obiectelor să se retragă ca nişte animale înspăimântate în vizuinile lor. Femeia tresări. Înălță fruntea, apoi îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l, cu buzele pătate de salivă. Părea că nu-l recunoaşte. Avea ochii tulburi, pleoapele umflate, iar pe față stăruiau mai multe dungi roşii, apărute în timpul somnului.

— Iulian? Oh, Doamne... trage draperia aia...

— Te-am tot sunat. Te-am sunat de vreo douăzeci de ori. Ți-am trimis şi mesaje.

— Ascultă...

— De douăzeci de ori.

— Eram prea supărată pe tine ca să-ți răspund, îngăimă. Voiam să discutăm față-n față. Sunt câteva lucruri în relația noastră care mă deranjează de multă vreme şi aş vrea să le lămurim. M-ai enervat rău de tot zilele trecute.

— Foarte bine. Şi eu aş vrea să-ți vorbesc.

Îşi îndreptă spatele. Halatul îi alunecă de pe umăr, dezvelindu-i un sân aproape în întregime. Nu făcu nicio mişcare ca să se acopere, se scărpină numai cu un gest vulgar sub el şi căscă zgomotos.

Cristoase, e atât de... Nu ştiu de ce mi-am pierdut atâta vreme cu ea, se gândi bărbatul, în timp ce înainta către mijlocul camerei şi-şi desfăcea nasturii de sus ai cămăşii. Dintr-un anumit motiv simțea că se sufocă şi nu reuşea să aleagă cuvintele cu care să înceapă. Voia să termine cât mai repede, să sfârşească odată cu totul şi să plece, să părăsească apartamentul, să-şi scoată femeia aceea pentru totdeauna din minte şi din viață.

— Adina, uite ce-i, înainte să spui ceva, există un lucru foarte important despre care aş vrea să-ți vorbesc...

Ticălosule, să nu-ți închipui cumva că o să mi-o iei înainte.

— Ştii ceva? Trage mai întâi draperia aia... Mă dor ochii de înnebunesc.

— Adina...

— Trage dracului draperia!

Bărbatul nu făcu niciun gest, dar părea uşurat. Era clar că furia ei îl mulţumea.

— Ai băut singură toată sticla aia?

— Să nu-ţi închipui că am băut-o aşteptându-te pe tine. Nu mi-a mers bine interviul zilele trecute şi simţeam nevoia să mă relaxez. Şi ce? Nu asta contează. Cine e? O cunosc?

Bărbatul păru descumpănit.

— Cine e cine?

— N-o face pe prostul.

— Ştiai?

Aha, te-am prins, nenorocitule! Întotdeauna ai fost un idiot!

În mod absolut ciudat, confirmarea nu o răni. Dimpotrivă, se simţea excitată, furioasă, dar excitată, şi chiar atunci îşi dădu seama că nu îl aşteptase ca să se certe cu el, ci tocmai ca să regăsească acel sentiment, acel sentiment cu totul nou care făcea acum să-i tremure mâinile de nerăbdare.

Era flămândă, furioasă şi flămândă, şi ochii ei sclipiră sălbatic când mătură cu un gest scurt sticla şi paharul de pe masă. Sticla izbi mobila şi se făcu ţăndări, dar paharul căzu pe covor şi nu se sparse şi atunci ea sări în picioare şi-i trase un şut, proiectându-l în uşa camerei, unde se sfărâmă într-o sută de cioburi. În ciuda izbucnirii ei, bărbatul păru să se relaxeze, ba

chiar buzele i se despicară într-un zâmbet compătimitor.

— Nu o cunoşti, zise. Şi, de fapt, nu are importanţă. Uite ce-i, Adina, e o fată bună, cuminte şi o iubesc foarte mult. Trebuie să recunoşti că, în ultima vreme, lucrurile o luaseră razna urât între noi. N-am încercat niciodată să mă ascund, singura greşeală e că am aşteptat prea mult...

Vorbeşte tu, vorbeşte.

— ...şi e păcat că s-a ajuns aici. Trebuia să ne despărţim mai demult. Şi tu eşti o fată foarte cumsecade, nu am nimic cu tine, mă bucur că ne-am cunoscut, dar lucrurile n-ar fi mers niciodată între noi. Suntem prea diferiţi. Şi apoi, ambiţiile astea ale tale din ultimul timp... devenise dureros.

— Ambiţiile...

— Nu m-ai ascultat niciodată când am încercat să-ţi vorbesc despre chestia asta. Ea, cum să zic, e altfel. Ştie exact ce doreşte, îşi cunoaşte limitele şi înţelege mijloacele care-i sunt necesare pentru a ajunge la lucrurile respective. Pe când tu...

— Iulian...

Excitaţia creştea, simţea între picioare o văpaie mistuitoare.

— Hai s-o recunoaştem. Eşti doar o fată de la ţară, mediocră, plină de ambiţie, de vise imposibile. De fapt, asta m-a atras iniţial la tine, amestecul ăsta neobişnuit de inocenţă şi forţă, puritatea idioată a dorinţelor tale,

dar a trecut multă vreme de când lucrul acesta era măcar amuzant. Pur şi simplu, nu mai rezistam să văd cum intri mereu şi mereu în momentele acelea de isterie deprimantă, când încercai să găseşti problema oriunde în altă parte şi nu în limitele tale. Mă săturasem, şi când am cunoscut-o...

Vorbeşte, aşa, vorbeşte.

— De când durează asta? îl întrerupse.

— De vreo patru luni.

— Eşti un ticălos. Un imbecil.

— Adina...

— Trage draperia.

Recunosc, e vina mea că am aşteptat atât.

— Trage draperia.

— Sunteţi persoane foarte diferite. Ea mă înţelege, înţelege ceea ce simt, nu localizează totul între graniţele dorinţelor ei, e o persoană normală, caldă, lucidă, înţelegi?

Imbecilule, ticălos plin de rahat!

— Şi ce te-a ajutat s-o cucereşti? Jumătatea ta de erecţie?

— Adina, acuma doar... N-are niciun rost.

Ticălos plin de rahat!

Excitaţia se transformase într-un nor de particule fierbinţi care-i cuprinsese corpul de la sâni în jos.

Un nor viu, format din sute şi sute de corpusculi încărcaţi cu senzaţii variate, care-i curentau în mod deosebit fiecare celulă a trupului şi formau o reţea pa-

ralizantă de trăiri complet diferite, aflate la diverse intensități ale plăcerii – unele aproape de durere – împietrind-o sub atacurile lor constante.

Încleştă degetele şi-l privi pe Iulian. Îşi agita mâinile, transpirat, încerca să-şi transforme explicațiile în jigniri, aşa cum îi era obiceiul, şi vorbea, vorbea, vorbea, şi nici măcar nu-l mai auzea, pentru că mintea îi era dominată de-un singur gând şi ceea ce o neliniştea era conştiința faptului că nici măcar nu-i aparținea în întregime, gândul i se impunea de undeva din afară, iar starea de excitare o făcu să izbucnească într-un râs nervos, în timp ce halatul îi aluneca de pe umeri în josul brațelor şi îi lăsa sânii dezgoliți, cu sfârcurile îndreptate către bărbatul din fața ei, ascuțite ca vârfurile unor pumnale.

— Iulian, nu trebuie să-mi explici nimic, îşi auzi glasul ridicat din fundul gâtului, răguşit şi neclar. Trage draperia şi taci. Te rog frumos să taci.

— Oho, nu merge aşa, o să asculți până la capăt. Meriți să auzi anumite lucruri.

— Iulian...

— Pentru că tot jocul acesta...

— Trage draperia.

— Nu-ți permite să...

— Trage dracului draperia!

Pentru că vreau s-o văd, am nevoie s-o văd...

Bărbatul rămase cu gura deschisă, uşor descumpănit de asprimea neobişnuită din glasul ei.

— Te rog să tragi draperia, şopti rar. Mă doare capul. Mă dor ochii. Se învârte camera cu mine. Poţi să-mi spui ce vrei, dar, mai întâi, trage în pizda mă-tii draperia!

Bărbatul ezită o secundă. Respiră adânc, îşi agăţă cu degetele buza de jos, apoi se îndreptă către fereastră şi trase din două mişcări draperia grea. Camera se cufundă în penumbră.

Adina ridică halatul pe umeri şi-şi acoperi sânii, strânse cordonul, făcu un pas înapoi şi apăsă întrerupătorul veiozei de lângă canapea. Lumina făcu umbrele obiectelor să ţâşnească din ascunzătorile lor şi propria ei umbră se proiectă pe perete, între televizor şi uşa holului care ducea la baie.

O scurtă ameţeală îi întunecă privirea când o văzu, dar îşi reveni repede.

După câteva secunde, Iulian veni din nou lângă ea. Umbra i se desenă pe peretele văruit în galben, lângă a ei, mult mai masivă şi mai înaltă, însă ceva mai deschisă la culoare, contopită într-o parte cu umbra televizorului.

— Poftim. E bine aşa?

— Mulţumesc.

— Uite ce e, cred că cel mai bun lucru ar fi să încheiem discuţia. Nu vreau să ne certăm. Ţin la tine. Vreau să fii fericită. A fost bine cât a fost, dar, pur şi simplu, nu ne potrivim. Ţi-am spus, singurul lucru pe care îl regret...

Ea privea umbrele de pe perete – a ei micuță, cu părul vâlvoi, nemișcată, a lui gesticulând, cu creștetul capului aproape atingând tavanul.

— Las-o baltă, Iulian. N-am nevoie de toate balivernele astea. Nu mă interesează.

— Ok, cred că am stat deja prea mult aici. O să plec înainte...

Ce vrei să faci, Adina? Ce vrei să faci?

— ...ca discuția asta să se complice aiurea.

Taci.

— Fir-ar a dracului de treabă.

Taci.

Adina nu observă mișcarea la început.

O presimți mai mult – un sentiment absolut ciudat, pe care mintea și corpul ei nu reușiră să-l înțeleagă – apoi văzu unul dintre brațele umbrei sale ridicându-se încet către conturul capului lui Iulian; îl văzu cum îi atinge chipul și pe urmă se confundă cu el, răsucind acolo ceva, cu o mișcare rapidă. Iulian tăcu brusc. Adina stătea nemișcată și privea gesturile umbrelor pe perete. Lumina veiozei filă scurt, apoi străluci cu o intensitate sporită.

Taci.

Ochii lui Iulian creșteau în orbite. Exprimau, într-un mod aproape comic, durerea pe care-o resimțea, în timp ce gura i se căsca dintr-odată larg și limba plină de salivă îi ieșea răsucită afară, ca prinsă într-un clește invizibil.

Ultimul cuvânt pe care încercase să-l pronunțe se transformase într-un fonfăit. Pufni pe nas, își ridică mâinile către față. Lacrimi de durere îi țâșniră din ochi.

Gura i se despică tot mai mult. Adina auzi oasele maxilarului trosnind. Limba i se tot lungi şi se lungi, până la o distanță imposibilă, iar venele de la tâmple şi de pe gât i se umflară şi ieşiră prin piele pulsând, ca nişte sfori răsucite.

Tânăra femeie încercă să se mişte, dar nu reuşi să se clintească. Valuri de frică şi de reală plăcere fizică îi străbăteau corpul, din cap până-n picioare, pe când privea spre bărbatul cu chipul torturat de chin, apoi spre cele două umbre proiectate pe peretele luminat de razele slabe ale veiozei.

— ...pffftaaac... tăăăă...

Imediat după aceea, umbra făcu o altă mişcare bruscă, își contopi brațele cu conturul capului lui Iulian şi bărbatul horcăi şi căzu în genunchi pe covor.

Limba îi țâșni înapoi în gură, iar fălcile îi trosniră, în timp ce se închideau cu un zgomot înfundat. Dar asta nu fu totul. Fălcile se închiseră şi se deschiseră iarăşi, şi din nou şi din nou, pocnind de fiecare dată tot mai tare, tot mai tare, izbite cu forță, până ce dinții se fisurară, se sparseră, şi-i zburară în bucăți afară din gură.

O pată neagră îi murdări prohabul pantalonilor, se mări, scursă pe-o coapsă, umerii i se strânseră, forțați

înainte într-o poziție nefirească și, imediat după aceea, sângele îi țâșni pe nas și pe la colțurile buzelor.

Incapabilă să se miște, incapabilă măcar să clipească, Adina înregistra, cu o impresie acută de irealitate, mișcările furioase ale umbrei sale, care se apucase între timp să rupă în fâșii umbra lui Iulian – fâșii pe care le proiecta într-un nor viermuitor deasupra sa, înainte de a le asimila, făcându-se tot mai neagră, tot mai consistentă și bine reliefată.

Adinei i se păru că țipă atunci, dar nu era foarte sigură. Poate doar își închipuise că țipă. Ori poate doar ar fi vrut să o facă.

Se retrase cu un pas, ținându-și mâinile strânse ghem deasupra inimii. *Pot să mă mișc*, îi trecu *prin cap, pot să mă mișc*, însă acest gând se pierdu instantaneu în amalgamul impresiilor unor experiențe complet străine de ea, atât de amestecate și imposibil de diferențiat, încât femeia se clătină sub impactul lor, de parcă se lovise brusc într-un zid.

Pe perete rămăsese o singură umbră. A ei.

O umbră slabă, cu brațele ridicate, părul zbârlit – ținea ceva în mâini, nu-și putea da seama ce, câteva fâșii negre, zdrențuite. Proiecția unei siluete familiare, dar care nu avea, totuși, nicio legătură cu ea, ca și cum o altă persoană ar fi încercat să-i imite postura într-un mod foarte convingător.

Prin trup îi trecură mai multe frisoane, ducând în siajul dureros al trecerii lor câteva fărâme de amintiri

obscure şi detalii ale unor experienţe imposibil de localizat. În niciun caz ale ei.

Iulian horcăi.

Adina îl privi.

Bărbatu stătea în genunchi pe covor, cu chipul boţit de chin, ochii neîncrezători, ieşiţi din orbite. Sângele scurs din nas se amestecase cu cel din gură, plin de sfărâmături de dinţi şi formase pe barbă şi pe gât o perdea greţoasă ce i se prelingea pe piept şi, de acolo, pe parchet. Rămăsese cu o mână crispată deasupra inimii, iar celălalt braţ era întins înainte, într-o poziţie complet nefirească, semănând cu apendicele nedezvoltat al unui mamifer ce rătăcise pe scara evoluţiei, cu degetele răsfirate.

Chiar în clipa în care Adina îşi aruncă ochii spre el, căzu încă horcăind, cu faţa în jos, rupându-şi oasele degetelor sub greutatea trupului. Femeia *simţi* sunetul degetelor frânte sub forma unui zvâcnet moale în corp – ca şi cum ceva ar fi cedat şi s-ar fi rupt sub sânii ei, lăsând liber un lucru nedefinit.

Trezită din amorţeală, se repezi la fereastră. Trase draperia. Lumina soarelui invadă camera, determinând umbrele tuturor lucrurilor să se retragă iarăşi în vizuinile lor.

Iulian lăsă liber un grohăit obscen, amestecat cu piuituri înecate de sânge, apoi se făcu linişte. O linişte insuportabilă, care ţi se înfigea în urechi şi săpa acolo, picurând venin în sânge şi în simţuri. Afară începea

o nouă zi, o nouă zi de vară. Geamurile blocurilor învecinate luceau orbitor. Câțiva oameni traversau incinta, o mașină părăsea parcarea, lumea de acolo era aceeași, neschimbată, oamenii își continuau netulburați activitățile obișnuite, fără să știe ce tocmai se întâmplase la numai câțiva zeci de metri de ei.

De fapt, ce s-a întâmplat? Ce?

Adina clipi, orbită de lumină, își masă tâmplele și se întoarse încet, sperând din toată inima să își poată ține în frâu urletele care îi blocau gâtul.

Iulian mai tresărea din când în când, dar era deja mort. Întreg chipul mânjit de sânge semăna cu o mască din piele întoarsă, iar hainele boțite îmbrăcau un corp contorsionat care nu mai aducea deloc a ființă omenească.

În aer plutea un iz ușor de transpirație și fecale proaspete. *Ți-am spus să taci*, gândi Adina, în timp ce privea grămada amorfă de pe parchet. În aceeași clipă, panica îi deblocă gâtul, eliberând urletele care se comprimaseră acolo, apoi îi acoperi creierul cu un nor opac; îi strânse pieptul, înghesuind bătăile inimii într-un spațiu minuscul, înainte de a le lăsa să explodeze în tot corpul – în gât, în tâmple, în umeri și-n fese. Simți un val de căldură în stomac. Se văzu cumva din afară, de foarte departe, apoi de aproape – o creatură firavă și ciufulită, zbătându-se în faldurile unui halat de casă alunecat de pe umeri, bântuind aiurea prin apartament, cu lucrul acela inform, chircit pe parchet – îm-

piedicându-se, căzând, gemând, căutând orbeşte ceva împrejur, împiedicându-se iarăşi.

În cele din urmă, găsi ceea ce căuta. Telefonul. Formă numărul poliţiei şi, după ce urlă timp de un minut şi jumătate în el câteva detalii care, în acea clipă, i se părură absolut fără sens, Adina se duse la bucătărie. Alese din rastelul de lângă chiuvetă cel mai ascuţit cuţit pe care îl avea – unul cu care obişnuia să tranşeze carnea – îl privi, apoi îşi suflecă mâneca halatului şi-l trecu cu o mişcare hotărâtă peste venele de la încheietura mâinii stângi.

Nu mai apucă să facă altceva.

Durerea o ameţi, iar sângele care ţâşni din rana adâncă o stoarse îndată de orice fărâmă de voinţă. Lăsă cuţitul să cadă pe gresie, privi în jur, pe pereţi şi-n jos, încercând să-şi găsească umbra şi, când nu reuşi, se lăsă în genunchi, ţinând braţul tăiat departe de corp, de parcă ar fi încercat să îndepărteze de ea un obiect dezagreabil, complet străin, dar, în aceeaşi măsură, fascinant.

Sângele ţâşnea în mici gheizere succesive. Sclipea atât de roşu şi curgea într-o cantitate atât de mare, încât i se păru imposibil de crezut faptul că aşa ceva putea proveni din corpul ei. Prin cap îi trecu gândul că fusese stupid să sune la poliţie, apoi să încerce să se sinucidă, dar poate nici nu dorea să moară, ci doar să, să... O durere ascuţită îi rupse gândul în jumătate. Inima îşi rată bătăile, pierdu ritmul, căzu în fundul

stomacului şi de acolo emise câteva proteste slabe, asemănătoare unor strigăte înfundate de ajutor. I se năzări că vede lângă încheietura ei adâncită în balta de sânge – căzuse pe gresie, dar nu-şi amintea când – o umbră neagră, şezând pe vine, dar nu reuşi să mişte capul. *Doamne,* se gândi, *asta să fie într-adevăr viaţa mea? Eu zac aici ori e corpul altcuiva? Nimic din toate astea nu seamănă cu ceea ce ar trebui să fie viaţa mea...*

Avea o impresie puternică de irealitate, nu mai reuşea să înţeleagă cine anume era, şi mai ales ce făcea întinsă acolo, pe gresie. Apoi, un curent rece îi atinse faţa. Câteva junghiuri îi tăiară pieptul, bucătăria îşi pierdu înălţimea şi spaţiul şi coborî asupra ei ca o pătură îngheţată, acoperindu-i corpul şi întunecându-i privirea.

☆ ☆ ☆

„Adina... Adina, deschide ochii."

Nu recunoştea glasul. Venea de foarte departe şi de aceea nu avea nicio intenţie să-l asculte. Se cufundă din nou în ea însăşi, dar se auzi din nou strigată. O anumită inflexiune îi captă atenţia. *„Adina. Deschide ochii, Adina."* Modulaţiile vocii o căutau în interiorul propriei minţi, ca nişte degete lungi, blânde, ce scormoneau printre amintiri şi senzaţiile imediate. *„M-ai cam dezamăgit, Adina. Nu trebuia să faci ce-ai făcut. Totul mergea atât de bine, credeam că ai înţeles. Deschide ochii."*

Încercă să ridice pleoapele, dar nu reuşi de prima dată. Căzu din nou în întunericul din ea însăşi, însă vocea o prinse la timp şi o aduse înapoi, cu mişcări domoale, pline de blândeţe. *„A fost un gest surprinzător, totuşi, cât ai stat aici, am avut timp să mă gândesc şi să cântăresc mai bine lucrurile. Deschide ochii, trebuie să vorbim."*

Vocea ei. Ceea ce auzea era vocea ei. Mai aspră, mai plină, dar a ei.

Deschise încet pleoapele. O lumină extrem de puternică o făcu să scâncească de durere, dar îşi încordă voinţa şi rămase cu ochii deschişi, străduindu-se să caute sursa vocii. Părea acum să vină de foarte aproape, chiar de lângă faţa ei, ba uneori i se amesteca cu vagile gânduri ce-i scânteiau ca nişte flăcărui prin creierul amorţit. Ce se întâmplase? Chipul lui Iulian se înălţă brusc în prim-planul minţii ei, plutind, rostogolindu-se imponderal, asemenea unui balon luat de vânt, apoi pocni sec, împroşcând sânge în toate părţile.

Ţipă şi se zvârcoli.

„Aşa. Îţi aduci aminte acum."

— Unde eşti?, reuşi să bolborosească.

„Aici, lângă tine. M-ai dezamăgit, Adina, m-ai dezamăgit, dar nu sunt supărată. Nu sunt supărată, pentru că am avut timp să mă gândesc şi cred acum că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Încet, nu te forţa. Eşti foarte slăbită."

Lumina pierdu din intensitate pe măsură ce clipea, apoi păru să se retragă către colţul pleoapelor. Reuşi

să recunoască conturul unui neon pe tavanul văruit în alb, un cuier aşezat lângă o uşă închisă şi, în apropierea ei, un suport pentru perfuzii. Apoi realiză că stătea întinsă pe un pat. Încercă să ridice capul, gemu de durere şi rămase lungită, cu braţul stâng pulsând. *„O să te faci bine foarte repede."*

Vocea ei. Chiar era vocea ei.

Făcu un nou efort şi privi atentă în jos. Decorul tipic al unei rezerve de spital. Alături de patul său se mai afla unul, dar era neocupat. Era singură şi asculta propria-i voce. Tot ce se întâmplase în ultimele zile îi reînvie în memorie – amintirile pictate în culori insuportabile, desfăşurate una după alta, silind-o să le urmărească ca pe-un film dat cu încetinitorul.

Apoi o văzu.

Stătea ghemuită pe pat, deasupra coapselor ei – un amestec de umbre nedesluşite ce etalau nuanţe ale aceleiaşi culori, negru spre bleumarin, parcurgând în toate direcţiile suprafaţa unui trup destul de uşor de recunoscut, al cărui contur tresărea şi fierbea străbătut de-un fir subţirel, argintiu, ce scotea în evidenţă din când în când, fie conturul unui cot, fie al unui umăr, fie dunga unei clavicule, fie curbura osoasă a unui deget.

Arătarea stătea înclinată deasupra ei. O studia din spatele unor găuri oscilante, fixate în mijlocul capului – două găuri ce păreau să indice posibilitatea accesului către o lume imposibil de conceput – şi, în interiorul acelor perforaţii mişcătoare existau altele, mai

adânci şi tulburătoare, umbrele unor lucruri care poate nici nu existau încă.

Ridicolul întregii situații o zgudui pe Adina ca un spasm de durere.

N-avea nici un motiv să creadă că ceea ce vedea era adevărat. Era convinsă că în momentul în care urma să se dezmeticească, să se trezească de-a binelea, avea să reuşească să treacă peste tot ce se întâmplase şi mai cu seamă să uite, să uite totul. Dar până atunci, era nevoită să asculte.

Şi poate să obțină nişte răspunsuri.

Arătarea întinse brațele în lături, de parcă încerca să se dezmorțească, apoi se lăsă înainte. Alunecă peste coapsele Adinei, oprindu-se deasupra bazinului ei.

Femeia îi simți atingerea și percepu și senzația unei greutăți – dar era ceva atât de îndepărtat și conținea atâtea senzații înmănuncheate, încât îi fu imposibil să discearnă dacă ceea ce simțea era real sau nu. Încercă să-și miște capul, apoi un braț, dar nu reuși. „Iulian... ce s-a întâmplat cu Iulian?", vru să bolborosească și își auzi clar vocea, deși niciun cuvânt nu-i părăsi buzele. Își auzi glasul în interiorul craniului, unde încă stăruiau reverberațiile vocii arătării care stătea chircită deasupra sa.

Și acele ecouri răsunară iarăși – vibrară și se stinseră, apoi se coagulară în mintea sa, în timp ce arătarea ridica un braț și făcea un gest vag. *„Iulian... știi ce s-a întâmplat cu Iulian. Ai simțit doar... Și să nu încerci*

să-mi spui că regreți în vreun fel ce s-a întâmplat. Iar dacă te preocupă altceva, nu trebuie să-ți bați capul. Poliția nu a pus prea multe întrebări. Reacția ta a fost considerată... hmmm... firească, având în vedere faptul că Iulian a suferit un atac de o asemenea anormală violență. Poate că ți se vor mai pune câteva întrebări, acest lucru nu se poate evita, însă nu ai niciun motiv de îngrijorare. Cel mai important lucru acum este să te pui cât mai repede pe picioare, pentru că avem multe de făcut. Împreună."

„Ce... ești?", încercă Adina să se ridice pe coate.

„Știi bine ce sunt", replică umbra, modulându-și vocea în craniul său, de parcă ar fi încercat să ajungă în locul în care s-ar fi putut face auzită cel mai bine, *„dar mai mult de atât nu-ți pot spune. Nu vreau să-ți ascund nimic, pentru că nici eu nu știu în acest moment foarte bine ceea ce înseamnă existența mea și de ce sunt capabilă să fac ceea ce fac. Am aflat, totuși, câteva lucruri după seara aceea în parc".*

„De ce ai plecat?"

„Nu am plecat. Mă dezgustai, ființa ta m-a respins și atunci am fost îndeajuns de naivă încât să încerc să te părăsesc."

„Și managerul hotelului..."

„Mi-am dat seama în acea seară că suntem dependente una de cealaltă, că trebuie să ne ajutăm reciproc și am făcut-o ca să te silesc să te trezești, să deschizi ochii, să realizezi că ești în stare de mult mai mult, pentru că și eu am nevoie de tine. Deocamdată nu știu să-ți explic mai bine toate astea."

„Dar, de ce acum? De ce tocmai acum?"

„Dacă încerci să cauți motivul pentru care se întâmplă toate astea, renunță. Nu există niciun motiv. Pur și simplu exist și rațiunea pentru care mă aflu aici nu e importantă, pentru că mie nu-mi pasă de ce exist și de ce sunt capabilă să fac lucrurile pe care le fac, ci doar de ceea ce pot simți. Nu știu dacă mai sunt altele asemenea mie, dar vom afla împreună. Tu de ce ești aici? N-are nicio relevanță acest fapt. Exiști și tu, ca și mine, iar acest lucru este de ajuns. Nu-ți irosi timpul căutând motivul."

„Totuşi..."

„Uite ce e. Am început amândouă cu stângul." Umbra își purta degetele pe deasupra buricului Adinei. *„Eu pot face anumite lucruri, dar depind de tine – știu asta pentru că am încercat să trec la altcineva, însă este imposibil – deocamdată. Sunt anumite lucruri pe care nu le pot explica. Am nevoie de experiențele tale, iar tu îți poți ascuți voința înțelegând esența experiențelor mele. Nu pot pune în cuvinte ceea ce știu că este adevărat – poate îmi lipsește ceva în acest moment – și nu vreau să aleg cuvintele nepotrivite ori irelevante, pentru că aș putea ajunge să exprim contrariul a ceea ce vreau să explic de fapt. Știi? Există multe posibilități de a privi și înțelege lucrurile. Nu-ți cer decât să accepți și să privești în felul tău și așa, poate, vom ajunge să ne ajutăm reciproc."*

Apăsarea asupra buricului Adinei spori, ca și cum un deget s-ar fi oprit acolo, încercând să sublinieze cele spuse. Tânăra încercă iarăși să se miște. „Nu sunt

sigură cum aș putea accepta toate astea", zise ea în cele din urmă.

Umbra ridică puțin capul. Conturul craniului oscilă, se deformă către vârf.

Apoi, o dungă argintie păru să despice amalgamul nuanțelor întunecate ce-i alcătuiau chipul, sugerând un rânjet. Cele două găuri fluctuante aflate acolo unde ar fi trebuit să fie ochii – gândea Adina – se alungiră, terminate la extremități în mici explozii de cenușiu, pe urmă rânjiră și ele – trei rânjete distincte ce pluteau pe sugestia acelui chip mișcător, brăzdat de fulgere negru-bleumarin – apoi alte mici grimase strâmbară pometii și barba.

Tânăra femeie simți iarăși impresia apăsării acelui deget pe abdomen – căci era o impresie, fără nicio urmă de îndoială. Îl percepu coborând către despicătura dintre picioare, presând umflăturile labiilor, apoi alunecând mai jos. Își reținu o tresărire, încercă să riposteze, să spună ceva, dar senzația de apăsare dispăru, în timp ce umbra, zâmbind din toate nuanțele sale sub lumina neonului, i se prelingea jos, pe coapse.

Urmă un scurt moment de liniște, în care nu se întâmplă absolut nimic, de parcă întreaga lume ar fi încremenit complet pe durata alunecării dintr-o secundă în alta, apoi o răsuflare caldă îi învălui sexul. Încercă iarăși să riposteze, să se smulgă din absurditatea situației, însă ceva ca o limbă foarte fină îi trecu peste clitoris de mai multe ori, pe urmă vârful dur al

degetului se făcu iarăși simțit, căutând intrarea vaginului. *Iisuse*, se zbătu imobilizată între gândurile sale tânăra, *asta nu se întâmplă, e absurd. Visez ori mi-am pierdut mințile.*

Când, două minute mai târziu, o asistentă deschidea ușa și pătrundea în salon cu o tavă în mână, Adina ceda unui orgasm cutremurător.

☆ ☆ ☆

Ce s-a întâmplat după aceea, nu a mai contat. Timpul se dezagregase. Abandonase cu nepăsare mecanismele care-l camuflaseră până în acel moment, continuând să curgă sub adevărata sa înfățișare, în episoade ce cuprindeau ca-n niște compartimente izolate clipe trăite la o intensitate ce depășea suportabilul uneori.

Adina fu nevoită să învețe să se adapteze în scurtele momente de legătură dintre ele.

În memoria ei își găsiră loc câteva instantanee din ziua externării – chipul sever și complet ridicol al unei doctorițe, al cărei miros de nefericire și secăciune îl putea simți clar, pe urmă chipurile unor polițiști prea preocupați de propriile cuvinte pentru a pătrunde înțelesul lucrurilor pe care încercau să le afle – fiecare emanând propriul iz de suficiență și pasiune banală – după care, în locul tuturor acestor lucruri, rămaseră imaginile din propriul apartament. Patul răvășit. Bal-

conul scăldat în soare. Vasele adunate-n chiuvetă. Brațele sale încleștate de cearșaf în clipele-n care experiențele filtrate prin corpul său atingeau puncte atât de înalte încât alunecau către dureros.

Era din nou acasă. Singură, departe de toți.

Trecură multe zile – nu știa sigur câte și nici nu dorea să știe – atâtea zile cât fu nevoie pentru a-și înțelege și a-și accepta noua condiție – zile în care nu mânca, nu bea, ori nu făcea nimic altceva decât să zacă în pat sau pe balcon, nepăsătoare la razele soarelui care-i bășicau pielea și-i decolorau părul, zile în care dormea, ori stătea pur și simplu înțepenită într-un colț al camerei de zi, privind peretele pe care se desfășurase drama lui Iulian.

Își auzea bine umbra. Se mișca mereu prin casă.

Bântuia prin bucătărie sau prin baie, troncănea vasele sau scârțâia ușile șifonierului, foșnind printre hainele ei – dar nu era prea sigură de ceea ce făcea și nici nu era-n stare să se gândească prea mult la asta.

Ceea ce știa cu siguranță era că mult timp o părăsise aproape noapte de noapte.

O simțea furișându-se alături de ea în diminețile cu soare, în care se trezea din câte-un vis încâlcit, în care amintiri nelămurite se metamorfozau, alterate de puterea noilor experiențe care nu-i aparțineau, ori în zilele înnorate, în care vântul arunca frunze și stropi de ploaie pe geamuri. O simțea cum se lipește peste ea, asemenea unui corp suplu și tânăr. O întregea cu

prezența sa și atunci se mișca satisfăcută, umblând cu mâinile printre așternuturi, admirându-și brațele și mâinile, coapsele și sânii înainte de a ceda experiențelor proaspăt aduse, pe care alții le trăiseră doar pentru a i le oferi ei, hrănindu-se cu forța pe care acestea o aducea capacităților sale de a-și rafina senzațiile.

„Știi, am început să le simt", spunea uneori umbra – tânăra nu știa la ce se referă –, *„le simt și mă pot apropia tot mai mult de ele"*, iar în glasul ei se simțea o tentă de tristețe – apoi zilele se împleteau iarăși cu nopțile și Adina continua să-și trăiască din plin viața, fără a mișca un deget.

„Mâine am putea ieși să-ți cauți o slujbă."

„Crezi că sunt pregătită?"

„Dacă simți asta."

Stăteau amândouă în camera de zi, tolănite pe-o grămadă de haine scoase din șifonier și aruncate grămadă pe parchet, chiar în locul unde Iulian își dăduse ultima suflare. Adina se odihnea cu capul lăsat pe spate, goală, cu picioarele petrecute peste conturul nestatornic al umbrei sale, care vălurea ca un lac bătut de vânt peste pântecul ei, întreținând în memorie fiorii ultimului atac al simțurilor.

Era o seară caldă de august.

Deși gândea și vorbea, prin cap nu-i treceau multe gânduri. Mintea sa devenise o prelungire a corpului. Un organ interesat doar de puterea de a acapara și de a rafina la maximum fiecare senzație.

„Le văd acum aproape în fiecare zi", spunea umbra. *„Pe cele ca mine. Sunt multe. Umbre puternice, cu conștiința trează de zeci de ani, umbre care au acumulat experiențe pe care nici măcar nu ți le poți imagina. Dar sunt egoiste, oh, atât de egoiste. Egoiste și oarbe, își tratează stăpânii ca pe niște sclavi, sunt îmbătate de propria putere și independență. În acest sens, nu se deosebesc prea mult de umbrele animalelor. Nu au ce avem noi două. Deocamdată, nu ne putem apropia de ele, dar învățând, împreună..."*

„Aș vrea să ieșim în seara asta", o întrerupse Adina. „Să facem ceva. Simt nevoia să mergem împreună."

„Bănuiesc că te-ai gândit la ceva anume."

„Nu-mi pot scoate gândul ăsta din cap. Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu umbrele morților?"

„Ce înseamnă asta?"

„Fie ele inconștiente ori treze, pot fi oare filtre, ecouri, ori depozite ale experiențelor stăpânilor lor? Unde se duce toată acea experiență, amalgamul acela de amintiri și senzații, puterea și sensul tuturor acelor întâmplări prin care un om trece într-o viață?"

„E ciudat ce spui."

La douăsprezece noaptea, Adina se îmbrăca în fața oglinzii, studindu-și îndelung fiecare mișcare. Umbra o seconda, proiectată limpede pe peretele din spatele ei și îi aproba cu acolade largi toate gesturile.

Adina arăta la fel cum arătase dintotdeauna – poate mai pierduse puțin din greutate, dar asta adăuga trupului ei subțirel o aură de energie bizară, asemănă-

toare cu strălucirea soarelui pe tăișul unui cuțit – și întregul corp, precum și conformația chipului, emanau un iz de forță ciudată, ca și cum, abia camuflat de pielea pistruiată a trupului, ar fi curs un torent înspumat de dorință, satisfacție și confort și s-ar fi împrăștiat în cascadă prin toate arterele. Un fel de conștiință a forței sale de a simți.

Îmbrăcă cu grijă o rochie comodă pe care o purtase doar de vreo două ori – nu-și luă nici sutien și nici chiloți – trase pe deasupra o jachetă, alese pantofi asortați, încuie apartamentul și ieși din bloc.

Noaptea era liniștită și răcoroasă. Pe cer străluceau stelele. O adiere făcea să se clatine ramurile teilor din fața blocului. În aer se simțea iz de umezeală și, vag, parfumul florilor din grădina din dreapta scării.

Adina respiră adânc, își încheie jacheta, privi ferestrele blocurilor – aproape toate cufundate în beznă – apoi ascultă atentă, lăsând tăcerea nopții să o învăluie, să o facă parte din ea. Pantofii săi ușori nu făcură niciun zgomot în timp ce coborî ultimele trepte, astfel încât aproape auzi vibrația constantă a umbrei, care se prelingea pe scări în urmă. Trecu pe o alee scurtă, făcu la dreapta şi ajunse în parcare. Nu stătu să aleagă. Se urcă în prima maşină peste care îi căzură ochii. O Toyota veche. Foarte bine. Portiera cedă fără zgomot; nu se declanşă nicio alarmă. Tânăra urcă pe bancheta din spate, învăluită în vibrația aceea secretă, pe care

doar ea o putea auzi şi privi apoi ţintă incinta cufundată-n noapte şi-n tăcere.

Nu se gândea la nimic anume. Nici nu ar fi putut.

Întreg trecutul dispăruse, cu toate problemele lui, iar viitorul era ceva prea îndepărtat şi confuz ca să aibă vreo semnificaţie. Spaţiul dintre ele se lărgea cu fiecare moment – spaţiul ocupat de *ea* – făcând-o să se simtă liniştită şi în siguranţă. Motorul porni. Maşina se puse-n mişcare. Simţi o atingere catifelată pe încheietură, în timp ce umbra îşi lăsa capul pe umărul ei şi îi căuta mâna cu degetele.

Farurile maşinii se aprinseră abia când ieşi dintre blocuri – luminară o clipă câteva pubele, silueta unui câine ghemuit la rădăcina unui copac, apoi se înfipseră în parterul unei clădiri, înainte de a lumina asfaltul străzii, de-a lungul căreia se aflau o mulţime de maşini parcate. După o vreme, ieşi din cartier, rulă pe un bulevard, parcurse câţiva kilometri, apoi făcu la stânga şi după încă ceva timp, coti pe strada care ducea spre cimitir. Un bec de pe-un stâlp de iluminat străluci o secundă pe cupolă, luminându-i interiorul în aparenţă gol, apoi maşina îşi continuă în tăcere drumul. Umbra sa, după ce ezitase o clipă prizonieră sub strălucirea roşiatică a becului, se alungi şi-o urmă supusă în lungul străzii. Câteva cucuvele, ascunse în frunzişul unui arţar, fluturară din aripi, îşi luară zborul, apoi urmară strălucirea farurilor, amestecându-şi curând ţipetele cu bezna nopţii.

CHIPUL UNOR ZILE FERICITE

La început, nu mi-am făcut griji. Poate existaseră semne și înainte, dar fusesem prea absorbit de problemele de la serviciu ca să le observ. Îmi iubeam soția. Aveam deplină încredere în ea. Și apoi, întârzierile erau nesemnificative – cinci minute, zece minute, un sfert de oră. Pe urmă, sfertul de oră a devenit o jumătate de oră, o oră, o oră și jumătate, iar într-o seară, după ce a telefonat să-mi spună că intervenise ceva urgent, Bianca a ajuns acasă la trei ore după încheierea programului obișnuit.

Dar tot nu-mi făceam probleme. E ușor să-ți închipui că ai ajuns să cunoști perfect o persoană, mai ales dacă nu ți-a dat niciodată motive să te îndoiești de ea. Ți se pare că ai investit o mulțime de timp, dragoste și efort încercând să înveți ceea ce este esențial în acel om, dar adevărul este că nu reușești niciodată să cunoști ceea ce e important. Iar dacă petreci mai bine de cincisprezece ani alături de o femeie, ajungi să-i anulezi orice șansă de dezvoltare. Devii vinovat de întreruperea evoluției ei. O închizi într-o celulă a minții, studiată, clasificată, numerotată. Că ți se pare că tre-

buie să fii ordonat dintr-un anumit moment al vieții. O bagi acolo și nu-i mai îngădui să vadă lumina zilei. O respecți, însă nu-ți mai poate oferi nicio surpriză, o cunoști, e a ta, știi cu cine ai de-a face. Știi totul. La început, o vizitezi foarte des în celula aceea. Te interesezi de soarta ei, dacă o duce bine, dacă are absolut tot îi ce trebuie. Treptat, însă, interesul va slăbi, vei rata anumite amănunte, vizitele se vor împuțina, vei coborî la ea tot mai rar, și, în cele din urmă, o vei lăsa acolo, să moară de foame și de sete. Apoi, într-o bună zi, deschizi ochii și nimic din ce ți-ai închipuit că știi nu o să mai aibă vreo importanță, iar realitatea erorii tale o să te izbească aidoma unui ciocan în moalele capului.

Totuși, nu mi-am făcut griji – nici chiar în zilele în care întârzierile ce depășeau două ore și jumătate deveniseră ceva obișnuit. O înțelegeam, știam ce înseamnă să ai o slujbă solicitantă și eram sigur că trăiam doar o situație temporară. Mi se întâmplase și mie să am perioade încărcate, când, între ședințe și întâlniri cu oameni pe care-mi doream apoi să nu-i mai văd vreodată, uitam și cât era ceasul, darămite să mă gândesc că întârzii și că cineva și-ar putea face griji pentru mine. Ca să nu mai spun de momentele în care plecam în delegații și lipseam de-acasă zile întregi.

Bianca lucra ca economist la o firmă mare din oraș, cu câteva săptămâni înainte îmi spusese că avea două colege noi de birou, care nu erau în stare de mare lucru,

iar dintr-o zi într-alta trebuia să-i vină pe cap și Curtea de Conturi. Așa că nu mă deranja prea mult situația. Nu-mi plăcea însă s-o văd ajungând acasă atât de obosită. Fuseseră seri în care, după ce venise de la serviciu, se dusese direct în pat, să se culce, fără să mai mănânce ori să facă duș. *Trebuie să ieșim, să luăm o vacanță*, îmi spuneam uneori la birou, când, între o vorbă schimbată cu un coleg și-o mică pauză luată să merg la baie, gândurile mele se concentrau asupra relației noastre. *Poate un weekend la munte, un picnic la pădure, nu e sănătos să continuăm așa. O să-i vorbesc despre asta diseară.* Apoi mă luam cu treaba, apăreau mereu alte și alte lucruri de rezolvat și uitam.

Mintea mi-a fost pusă în mișcare de un lucru în aparență banal. Într-o marți, venisem târziu de la serviciu, după o zi extrem de solicitantă. Era șapte seara și Bianca încă nu venise acasă. Îmi dăduse mai devreme telefon că întârzie și să nu o aștept, așa că nici nu mă gândisem la asta. Când intrasem în apartament mi-era o foame de lup, aveam de gând să fac la tigaie o friptură cu legume și să beau câteva beri, însă, la puțin timp după aceea, m-a cuprins o neliniște stranie, apoi o senzație de sfârșeală și de inutilitate mi-a înmuiat toți mușchii.

Am făcut repede un duș, încercând să mă dezmeticesc, apoi, înfășurat în halat, m-am dus în bucătărie și am deschis frigiderul. Degeaba. Mă simțeam epuizat, lipsit de chef, iar foamea pierise – ba, mai mult,

privind acum alimentele din frigider, mi se făcea greață. Am luat două beri, apoi m-am dus și m-am trântit pe patul din dormitor, cu ochii la ceasul de pe perete. Timp de-o oră și jumătate am băut și-am încercat să urmăresc un film la televizor, dar privirea îmi era mereu atrasă de limbile ceasului. Mă simțeam neliniștit și nu știam de ce. Pe la ora nouă, s-a auzit în sfârșit clinchetul cheilor în broască și apoi pași ușori pe hol, urmați de zgomotul poșetei așezate pe dulăpiorul de lângă oglindă. Soția mea nu mai întârziase niciodată atât de mult. Trecuseră aproape patru ore de când trebuia să vină acasă.

— Bianca? am strigat, ridicat în capul oaselor, cu sticla de bere în mână. Băusem vreo cinci și, obosit cum eram, mă simțeam de parcă cineva îmi turnase plumb în umeri.

— Da?

— Ești bine?

— Da, da, totul e-n regulă. Scuză-mă că am întârziat atât. Indivizii ăștia de la Curtea de Conturi nu sunt în toate mințile!

— Nu-i nicio problemă. Și eu am ajuns târziu.

M-am dat jos din pat și am pornit, clătinându-mă, către hol. Bianca tocmai se descălța, pe hol. Lumina spoturilor îi cădea peste părul lung și peste pielea albă a cefei. Purta un costum închis la culoare, foarte elegant, iar la gât îi strălucea lănțișorul de argint cu medalion, pe care i-l cumpărasem la ultima noastră

aniversare. Îmi aminteam că fusese o zi plăcută atunci, dar nu reușeam să-mi aduc aminte cum o petrecusem. De asemenea, îmi aminteam medalionul, dar costumul acela sigur nu-l mai văzusem. Bianca arăta foarte bine acolo, sub lumina aceea calmă a spoturilor, zveltă, cu gâtul lung ieșind dintre reverele cămășii și cu capul ușor aplecat într-o parte, în timp ce se lăsase pe vine pentru a așeza pantofii cu grijă unul lângă altul, așa cum îi era obiceiul. Când s-a ridicat, mi-a zâmbit cu un colț al gurii și apoi și-a dat părul după ureche, cu un gest pedant. Avea ochii un pic încercănați în spatele ochelarilor, iar pe frunte i se desenau clar deja cele trei riduri care apăreau numai în momentele în care se simțea foarte obosită. În clipa aceea, însă, mi s-a părut foarte frumoasă și, nu știu de ce, impresia aceasta mi-a provocat o mică strângere de inimă.

— Tu când ai ajuns?

— Acum câteva ore.

— Scuză-mă, a zis, cu un glas din care răzbătea oboseala. Am încercat de mai multe ori să plec, dar mereu apărea câte ceva în ultimul moment și trebuia să stau să rezolv.

Am dat din cap, fără să spun nimic. Cunoșteam genul acela de situație și-mi era ciudă doar că venise atât de târziu și atât de descurajată. M-am clătinat, cu berea în mână. Aș fi vrut s-o îmbrățișez, însă ea s-a strecurat repede pe lângă mine, m-a sărutat fugar pe

obraz și a dispărut în baie, lăsând în urmă un miros puternic de parfum.

— Ufff, nu mai pot, s-a plâns ea. Sunt frântă. Vreau doar să fac un duș și să mă culc. Ce făceai?

— Mă uitam la un film.

— E bun?

— O porcărie. Nu vrei să mănânci? Cred că putem pregăti ceva cu ce avem prin frigider.

— Am ronțăit niște covrigi mai devreme. Îmi sunt de ajuns.

— Sigur ești bine?

— Da, Vili. Sunt doar un pic întoarsă.

Cât a stat Bianca în baie, am rămas pe un scaun, fără să mă gândesc la nimic, golind și umplând mereu paharul cu bere. Din când în când, aruncam o privire prin apartament – mă uitam la holul unde lumina rămăsese aprinsă și la poșeta ei desfăcută de pe dulăpiorul de lângă oglindă, la pantofarul cu ușița întredeschisă, apoi la rafturile bufetului din bucătărie, la fața de masă pe care îmi odihneam mâinile. Nu puteam să-mi explic sentimentul, dar aveam o foarte puternică senzație de déjà-vu – ca și cum, cândva, demult, mai existase o seară identică, în care lucrurile se desfășuraseră la fel, purtasem aceeași conversație cu Bianca și avusesem același sentiment, în vreme ce-o așteptam să iasă de la duș – eram convins că mai trăisem o seară asemănătoare, în care rotițele minții mi se învârteau în gol, scormonind în trecut printre ju-

mătăți de amintiri și intenții abandonate – dar și conștient, în același timp, că totul era doar o impresie. De fapt, trăiam o zi pe care nu o mai trăisem până acum, eram aproape beat, foarte obosit și văzusem mai bine de jumătate dintr-un film execrabil. Foarte ciudat. Un moment inutil în timp.

Am golit paharul și m-am lăsat pe spate în scaun, cu ochii închiși, ascultând zgomotul apei din baie. În spatele pleoapelor, ceva nedefinit s-a dat la o parte și a apărut Bianca, așa cum arăta în primele zile în care o întâlnisem, tânără, la douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată într-o rochie albă, lungă până la călcâie, care i se mișca pe corp lungindu-se și umflându-se neîncetat, modificându-și dimensiunile, descoperind și acoperind apoi părți ale unui trup care nu arăta a fi în întregime uman.

— Vili?

Am tresărit și-am deschis ochii. Peste imaginea Biancăi din spatele pleoapelor s-a suprapus silueta celei reale – o femeie de treizeci și șapte de ani, trasă la față, dar foarte frumoasă, înfășurată într-un halat roz, cu flori, care mă privea fără nicio expresie pe chip, în timp ce-și dezlipea câteva fire de păr de pe bărbie. Apa fierbinte a dușului, ori poate oboseala, îi colorase pomeții și partea de sus a frunții cu un roșu cărămiziu ce-i scotea în evidență nasul micuț și buzele strânse, iar pe frunte i se adânceau în continuare cele trei cute care accentuau parcă paloarea ciudată a chipului, paloare

care păru să se intensifice când se apropie de masa din bucătărie.

M-am îndreptat în scaun și am încercat să-mi adun mințile, frecându-mă la ochi. Bianca s-a dus la bufet, a turnat un pahar cu apă din filtru și l-a băut cu înghițituri mici, fără zgomot.

— Mă duc să mă culc, a aruncat peste umăr. Tu ce faci, mai stai?

— Vreau să mai beau o bere și să văd sfârșitul filmului aici, la bucătărie. N-o să fac zgomot, o să dau sonorul la minimum.

— Parcă ziceai că-i o porcărie.

— Vreau să urmăresc finalul. L-am văzut cândva, în copilărie, și finalul era cea mai bună parte.

— Să nu rămâi totuși prea mult. Arăți obosit.

— Sigur nu vrei să mănânci?

— Sunt bine. Iartă-mă.

S-a întors și m-a privit cu ochii roșii și buzele strânse. Abia acum observam că umerii îi tresăreau din când în când, asaltați de fiori pe care încerca să-i ascundă ținându-și brațele încrucișate pe piept, iar cutele adâncite pe frunte tremurau ușor.

— Bianca, ce-ai pățit?

— Nu-ți face griji. Probabil e doar o reacție nervoasă provocată de oboseală. Mi se întâmplă uneori. Bănuiesc că-i un mecanism de apărare a organismului.

— Eu nu te-am văzut niciodată așa.

S-a apropiat târându-și picioarele vârâte în papuci galbeni și mi-a pus o palmă pe obraz. Din ochi i se rostogoleau lacrimi mari, străvezii. Curgeau pe lângă nas, apoi ocoleau colțurile gurii, se uneau în barbă, și de acolo picurau în gulerul halatului, fără să lase nicio urmă. Plângea fără zgomot, încercând să reprime tresăririle corpului, însă glasul îi suna normal. Îmi cerceta fața cu un aer ciudat, cu ochii mijiți, de parcă ar fi încercat să caute ceva dincolo de barierele chipului meu, ceva pierdut, poate prețios, iar lacrimile se rostogoleau în continuare pe lângă nas, ocolind buzele și dispărând în halat. Cred că a stat cu palma pe obrazul meu mai bine de cinci minute, plângând în tăcere și, când mi-a vorbit iarăși, glasul ei purta între inflexiunile normale ceva atât de îndepărtat și de insolit, încât m-a trecut un fior pe șira spinării.

— Mă duc la culcare. Încearcă, totuși, să nu stai până târziu, ok?

Nu reușeam să reacționez în vreun fel. Am dat din cap, în timp ce prin minte îmi treceau gânduri fără nicio noimă.

Bianca și-a șters o ultimă lacrimă de sub ochi, a desfăcut cordonul halatului și-a dispărut. Ce naiba fusese asta? Ce se întâmplase? Am ascultat vreo două minute zgomotele înăbușite din dormitor, scârțâitul unui scaun, foșnetele draperiei, și mai mult am *simțit* decât am văzut ceva atunci când a stins lumina. Încă nu știam ce să cred, nu reușeam să cuprind realitatea

a ceea ce tocmai se întâmplase și dacă toată chestia avea, de fapt, vreo importanță.

Am deschis televizorul, am dat sonorul la minimum, apoi am dat peste cap paharul cu bere. Eram prea băut ca să judec ca lumea, însă ceea ce tocmai se petrecuse îmi rămăsese înfipt în creier ca o cheie ruginită vârâtă în mecanismele minții. Până la urmă, am hotărât să las lucrurile să se lămurească singure în zilele următoare. Probabil mă agitam degeaba și făceam dintr-un nimic o problemă, așa cum se întâmplă foarte ușor între aburii beției. Bianca avea dreptate.

Din dormitor, soția mea a tușit scurt, s-a foit, apoi s-a făcut liniște, o liniște palpabilă, grea, care dădea culoare până și luminii din bucătărie, amestecând-o cu dungi cafenii, dure, ce gravitau în jurul meu, până îmi țiuiră urechile. *Poate ar trebui să te culci și tu,* mi-am zis, în vreme ce desfăceam încă o bere, cu ochii la ecranul televizorului, unde un Chuck Norris tânăr și blond proiecta prin perete un asiatic în chiloți. În copilărie îmi plăcuse mult filmul, însă acum mi se părea absolut stupid. Încă un lucru frumos distrus de curgerea anilor.

La naiba cu toate!

Am terminat berea, m-am dus să fac un duș – cred că asta am făcut, pentru că începusem să mă clatin serios – apoi m-am apropiat de ușa dormitorului și am întredeschis-o. Peste țiuitul persistent din urechile mele, se auzea răsuflarea profundă a Biancăi, între-

ruptă din când în când de câte-un sforăit. Am încercat să-i deslușesc prin întuneric silueta întinsă pe pat și, când nu am reușit, am încercat să-mi imaginez corpul întins sub așternuturi, înfășurat într-una dintre cămășuțele ei dantelate de noapte. Părul negru căzut pe frunte, brațele adunate la piept așa cum le ținea întotdeauna când dormea, curbura feselor, sânii lăsați moale într-o parte. Oare cât timp trecuse de când strânsesem în brațe corpul acela, cât timp de când îl mângâiasem și-i pipăisem cu limba rotunjimile, cât timp de când îi simțisem mirosul? Trecuseră mai bine de trei săptămâni de când făcusem ultima oară dragoste. Chiar așa de mult? Sincer, nu-mi aminteam precis.

M-am agățat de tocul ușii ca să nu cad și mi-am încordat auzul în întuneric. Bianca se mișca sub cearșafuri, murmura ceva – un cuvânt, apoi a sforăit și l-a pronunțat din nou, în vreme ce se întorcea pe partea cealaltă. „Vili... Vili." Mă visa, oare? Nu știu de ce, în clipa-n care mi-am auzit numele, am avut iarăși o mică strângere de inimă.

☆ ☆ ☆

Lucrurile au continuat să meargă în același fel încă vreo două săptămâni. Eram foarte ocupat la serviciu, întrezărisem ocazia unei promovări, trăgeam tare, ajungeam târziu acasă și Bianca la fel, eu beam bere până la miezul nopții și mă uitam la televizor fără să

fiu în stare de altceva și încă îmi spuneam că totul e în regulă, că mai durează puțin și o să reușesc să pun ordine în toate. Încă puțin, puțin... Scena cu lacrimile se repeta aproape de fiecare dată când ne vedeam, la sfârșitul zilei – ea cu palma pe obrazul meu, eu încă incapabil să reacționez, nevrând să permit gândurilor să foreze mai adânc miezul problemei, mulțumindu-mă să cred ce-mi spunea – ferindu-mă, de fapt, de ceea ce-aș fi putut să aflu sau să declanșez.

La urma urmei, făceam ce făcusem întotdeauna atunci când apăruseră probleme în familie. Speram ca lucrurile să-și ofere singure explicația necesară, să-mi ofere acel licăr revelator ce urma să indice că totul e în ordine. Doar era soția mea, o cunoșteam mai bine decât mă cunoșteam pe mine, era întreagă, acolo, închisă în celula aceea din minte, fără nicio posibilitate de scăpare.

Totuși, pe măsură ce zilele treceau una după alta, gândurile îmi deveneau tot mai agresive. Dar tot nu mă puteam hotărî să le las să ia forma pe care o doreau. Mă sâcâiau încontinuu, se contopeau, mă ademeneau cu concluzii aparent logice, care însă conduceau către bifurcații atât de întunecate, încât refuzam să le urmăresc dincolo de ele. Se învârteau toate în jurul aceleiași bănuieli căreia mintea mea refuza până și să-i ofere o identitate, asemenea unor orci care atacau în mod calculat o balenă de câteva ori mai mare decât ele.

Nu poate fi vorba de așa ceva, îmi ziceam, nu Bianca. Nu se poate.

Ne cunoscuserăm în facultate și ne căsătorisem imediat după ce o terminasem. Dragostea noastră fusese întotdeauna agresivă și sinceră, o iubisem încă din clipa-n care o văzusem, iar ea se apropiase de mine cu aceeași pasiune. Problemele apărute între noi le discutaserăm întotdeauna onest și fără să ascundem niciun amănunt, tocmai pentru că, încă din primul moment, relația noastră se bazase și pe un real respect reciproc. Deci, nu putea fi lucrul la care mă gândeam. E adevărat că trecerea timpului ne îndepărtase un pic, era firesc, dar relația noastră nu îmbătrânise, se maturizase. Trecuseră aproape șaisprezece ani de când ne cunoscuserăm. Mi-aminteam cu o umbră de amuzament momentele de început, când stăteam mai mult închiși în casă și făceam dragoste până nu mai aveam nici salivă în gură și ne tremurau toate încheieturile, apoi ne tăvăleam pe jos de râs, uitându-ne unul la altul înainte de a o lua de la capăt. Amândoi simțiserăm că suntem făcuți unul pentru celălalt. Iar acum, după atâția ani împreună, deși fiorii de la început dispăruseră, iar pasiunea se ofilise și acel respect reciproc ajunsese să înlocuiască o parte din iubirea inițială – cum era și normal, de altfel – eram încă plini de dorință unul față de celălalt.

Făceam dragoste destul de des, poate mai puțin în ultimii câțiva ani, de când îmi găsisem slujba la firma

de produse ceramice, dar pentru mine relația noastră era clară până în cele mai mici ramificații și de aceea îi descopeream și acum corpul cu o plăcere de neînchipuit. Îmi adoram soția, nu o înșelasem niciodată – mereu simțisem un puseu de scârbă atunci când colegii de birou îmi strecurau cu jumătate de gură amănunte culese din aventurile lor de-o noapte – nici măcar nu mă interesase o altă femeie, dar bănuiesc că aici intervenea și firea mea. Întotdeauna fusesem un pic timid și imediat ce mă trezisem în brațe cu o femeie numai și numai a mea, mi se păruse o povară stupidă să-mi încarc gândurile și cu altele.

Da, poate o neglijasem în ultima vreme, poate nu fusesem unde trebuia când ea avusese nevoie de mine, însă astea erau chestiuni minore – datorită slujbei de acum ne permiteam casa și mașina și, la urma urmei, anumite sacrificii trebuiau făcute. *Peste câteva luni o să râzi de toate astea, o să vezi*, îmi repetam convins. Soția mea era închisă și ferecată bine, iar orcile mele puteau să atace balena cât voiau, n-aveau nici măcar să agite valurile.

Alte zile trecură. Problemele de la serviciu nici măcar nu mă lăsau să răsuflu, am fost plecat și în câteva delegații, vreme de vreo săptămână abia ce-am apucat s-o văd pe Bianca. Încercam să mă obișnuiesc cu situația, în speranța că vor veni perioade mai bune, apoi am avut și vreo câteva zile mai lejere, în care am încercat s-o conving să ieșim undeva, să luăm masa

în oraș, însă m-a refuzat de fiecare dată, spunând că e prea obosită.

Într-o seară, după ce băusem câteva beri, mi-am dezlipit ochii din televizor și-am văzut-o prin ușa întredeschisă a dormitorului, pregătindu-se în fața oglinzii. Trecuse de ora opt, iar ea, cu capul aplecat, tocmai își prindea la urechi cerceii lungi de aur pe care-i dădusem cadou la una dintre zilele ei de naștere din anii trecuți. În ultima vreme, își lăsase părul să crească, așa cum îl purtase în facultate, îl vopsise negru, iar rujul roșu-închis cu care se dăduse în acea seară, îi scotea în evidență ochii fardați discret, linia prelungă a obrazului, gâtul delicat ce ieșea dintre reverele cămășii albe. Era evident că se pregătea să iasă. Un val de dorință mi-a încălzit vintrele, în timp ce inima mi se făcea mică, mică de tot, de parcă i-ar fi fost rușine că bătea atât de tare.

M-am ridicat și m-am oprit în cadrul ușii dormitorului. Imediat am simțit parfumul între miresmele căruia se mișca, ca prinsă într-o aură, am văzut trupul șerpuit sub pânza cămășii, umflătura feselor sub fusta elegantă, picioarele lipite în timp ce se apleca să caute în sertar pieptenul, despicătura abia vizibilă dintre sânii între care strălucea lănțișorul cu medalion.

Era atât de frumoasă încât am rămas acolo mai multe zeci de secunde, încercând din răsputeri să-mi controlez respirația. Iar ea se mișca prinsă în nimbul aromat al parfumului, aranjându-și părul, descheind ultimul

nasture al cămășii, evoluând între efluviile înmiresmate ca o actriță care se pregătea să-și facă intrarea într-un show la care eu, era clar, eram doar un spectator întâmplător. Inima îmi căzuse atât de adânc în coșul pieptului, încât am simțit că mă ia cu leșin.

— Bianca, am îngăimat până la urmă, ce faci?

Își pieptăna bretonul.

— Cum adică?

— E trecut de opt și jumătate. Vrei să ieși?

— Una dintre colegele de birou își serbează ziua de naștere. Nu-mi place nici mie, așa cum nu-ți place nici ție, dar sunt obligată să mă duc. Nu ți-am spus nimic pentru că știu cât de mult detești petrecerile de soiul ăsta. Stai fără grijă, mă întorc în vreo două ore.

Mâna mi se crispase pe tocul ușii. Ea își tot încheia și descheia ultimul nasture al cămășii, încercând să-și dea seama cum îi venea mai bine. Până la urmă, l-a lăsat descheiat și s-a răsucit spre mine, cu o privire dincolo de care nu se afla nimeni, o privire incertă, precum cea pe care o arunci unei bălți pe care te pregătești s-o ocolești ca să nu-ți murdărești pantofii. Simțeam că mi se încing obrajii și inima îmi bătea din ce în ce mai stins.

— La cum te-ai îmbrăcat, aș zice că ai întâlnire.

Cuvintele mi s-au rostogolit, pur și simplu, de pe buze, înainte de a apuca să le gândesc. Și-au luat rapid zborul și m-au lăsat să le contemplu, uluit, consecințele.

Toate presupunerile și bănuielile din ultimele săptămâni, pe care le alungasem de fiecare dată după ce le oferisem explicații ce păreau întemeiate pe moment, se înșirau acum în ordine, clare, îmbucate ca piesele unui puzzle, alcătuind o imagine atât de detaliată, încât am simțit că mă ia amețeala. Cum de putusem fi atât de orb? Bianca. Bianca mea.

Mă înșelasem.

Orcile omorâseră demult balena, ba chiar o și devoraseră pe jumătate. Bianca mea.

M-am clătinat, cu mâna pe tocul ușii. Încă țineam berea și atunci i-am dat seama că strânsesem cutia în palmă atât de tare, încât mai avea puțin și dădea pe-afară.

— Cum? Nu te prosti, mi-a replicat. Se apropiase de mine și-mi pusese o mână pe umăr, ca și cum ar fi vrut să mă împingă înapoi în dormitor. Știu că ești obosit, dar aș vrea s-o lași mai ușor cu băutura. Nu-mi place deloc cum ești când bei.

— Bianca...

— Mă întorc repede. Culcă-te și nu te mai gândi la tot felul de aiureli.

Mi-a depus un sărut rece pe obraz și în același timp mi-a întors spatele – o femeie înaltă, superbă, cu o cascadă de păr negru strălucitor, ale cărei mișcări îmi trimiteau săgeți prin piept. Spatele acela zvelt, ceafa, picioarele, buzele rujate intens, curba șoldurilor, cunoșteam fiecare părticică din trupul acela care se încordase și tremurase de atâtea ori sub atingerile mele.

Îi știam fiecare rid, fiecare por, fiecare aluniță. Fiecare *defect*. Să mă înșele? Nu era posibil. Și oricum, băusem prea mult. Situația mă depășea.

M-am răsucit în ușă cu berea-n mână ca un automat, țeapăn, rigid. Băutura începuse să facă valuri în stomac și simțeam în piept fiorul cald care anunța senzația de vomă. Bianca își îmbrăca sacoul și arunca o ultimă privire în masiva oglindă din hol.

— Pa-pa, a spus. Vin cât pot de repede. Ai grijă. Vezi să nu verși bere pe parchet.

— Bianca...

Zgomotul ușii închise, apoi o clipă de liniște, întreruptă după aceea de vacarmul înfundat care venea de la televizorul din dormitor. Sărutul ei îmi ardea acum obrazul, ca o mușcătură.

Cu doza de bere strânsă-n pumn, m-am repezit la fereastră și-am tras perdeaua. În fața blocului oprise un taxi. I-am văzut silueta prin geamul aburit de propria respirație, părăsind scara blocului, urcând. S-a auzit portiera, bâraitul motorului, iar mașina a dispărut imediat după colț. Cred că am stat mai bine de zece minute la fereastră, privind în gol, până ce am simțit ceva cald scurgându-se de-a lungul antebrațului. Berea din cutie picura pe pervaz. Mâinile îmi tremurau, iar pieptul mi se încălzise.

Am aruncat doza la coșul de gunoi din bucătărie, apoi m-am dus în baie și-am vomat. Încă nu reușeam să-mi pun gândurile în ordine și exista un singur lu-

cru care ar fi putut, cu adevărat, să mă facă să mă calmez.

M-am spălat pe față cu apă rece, apoi am scos din dulăpiorul de lângă chiuvetă aparatul de ras, o oglindă mică, tubul cu spumă și sticluța de after-shave, înșirându-le în ordine pe policioara de deasupra chiuvetei, asta în timp ce-mi priveam pe furiș în oglindă chipul perplex, ochii subliniați de cearcăne, urechile roșii. Soția mea n-ar fi putut niciodată să mă înșele, nu-i stătea în fire. Și apoi, trecuseră doar atâția ani... Nu se putea ca, pur și simplu, să... *Deci chiar crezi că s-a dus unde a spus că se duce?* Mi-am trecut palmele peste cap. Părul nu crescuse foarte mult, dar nu conta. Trebuia să fac ceva să mă liniștesc.

Începusem să mă rad pe cap cu mai bine de zece ani în urmă, când observasem că părul din creștet dădea să se rărească și, poate părea ciudat, dar ăsta era momentul în care reușeam să gândesc cel mai limpede, clipa în care chiar și cea mai complicată problemă afișa soluții rezonabile și rapide. Unii gândesc cel mai bine pe veceu. Alții, în timp ce beau. Unii în vreme ce mănâncă ori când fac puzzle-uri. Eu când mă rădeam pe cap.

M-am dat cu spumă. Fiecare mișcare a lamei peste scalp acționa ca un aparat complicat, cu o mulțime de brațe ramificate, ce aranjau gândurile după importanță și urgență, eliminând în proces reziduurile care își grupau masele nedefinite la baza problemei, într-un

recipient în care așteptau până când chestiunea își găsea rezolvarea, pentru că încă puteau conține crâmpeie necesare de informație. Imaginea asta, cu tot ridicolul ei, mă ajutase mereu să mă concentrez, totuși acum nu părea să meargă – gândurile mi se învârteau în cap izolate complet unele de altele, gravitând aiurea, în solitudine absolută. Negru. Beznă. În schimb, imaginația îmi lucra din plin.

În toți acești ani, cincisprezece-șaisprezece – Iisuse, ce făceam eu acum șaisprezece ani? – nu mi-o închipuisem niciodată pe soția mea cu un alt bărbat. Mă simțisem gelos de vreo câteva ori, normal, dar fusese un sentiment fugar, oarecum exterior, care nu făcuse altceva decât să confirme profunzimea sentimentelor mele. Imaginea Biancăi în brațele altcuiva mi se părea, în orice ipostază, trucată, falsă, ca o poză lipită grosolan peste o altă poză și, oricum mă gândeam la ea, nu o puteam pune în relație decât cu mine.

Acum, însă, mintea îmi era prea înfierbântată, îmi era rău și îmi venea ușor, foarte ușor, să mi-o imaginez nu lângă un singur bărbat, ci lângă zeci de bărbați, roind în jurul ei goi, cu penisurile în erecție, oferite aidoma unor ofrande, în timp ce ea, încordată toată, lacomă, se învârtea în mijlocul lor, scoțându-și hainele una câte una. Mi-o închipuiam gemând sub apăsarea unui trup străin, da, era ușor, o aveam în fața ochilor, gemând cu picioarele desfăcute, înfigându-și unghiile în carnea celui care-o poseda, gâ-

fâind, dându-și capul pe spate, scuturată de fiorii orgasmului.

Gândul că altcineva ar fi putut s-o atingă, să o mângâie, să *intre* în ea, mă umplea de furie și de groază. Scrâșnind din dinți, am dat cu lama peste pielea capului, m-am tăiat deasupra urechii și-apoi am vomat în chiuvetă. *O iei razna, trebuie să te liniștești*, mi-am zis, după ce m-am spălat. Prin fața ochilor mi-a trecut imaginea taxiului oprit la scara blocului, silueta ei, am auzit portiera trântită, zgomotul motorului. Tremuram de furie și eram zguduit de îndoieli, dar nici nu voiam să fac ceva pripit. Am terminat în baie, am făcut un duș, apoi m-am dus în bucătărie și-am desfăcut altă bere, pe care am băut-o cu înghițituri mici, ca să nu-mi vină rău.

Aveam un coleg la serviciu care-mi povestise lunile trecute despre un amic de-al său, dintr-un alt departament al firmei, care se ocupa de anumite mici afaceri în timpul liber, în schimbul unor sume modice. Și colegul ăsta își bănuise nevasta de anumite lucruri, dar se dovedise până la urmă că-și făcuse griji degeaba – femeia avea doar o problemă cu numărul orelor petrecute la sală. „Tipul nu e chiar detectiv particular, face chestiile astea mai mult din pasiune. E cam sucit și probabil are motivele lui să facă ceea ce face, dar se pricepe. E un băiat serios, complet inofensiv, te poți baza pe el și e și foarte discret. Bănuiesc că toți avem dreptul la micile noastre secrete".

Trecuse de ora nouă când am pus mâna pe telefon.

Spre surprinderea mea, treaba a mers foarte repede. După câteva minute, discutam deja cu individul recomandat de coleg și aranjam o întâlnire pentru a doua zi, pentru a pune la punct toate detaliile. Nici nu se făcuse zece când am închis telefonul. Bianca nu se întorsese. Ideea că urma să aflu foarte curând ce se întâmpla cu adevărat mă calma, oarecum. La unsprezece, când am adormit pe canapeaua din camera de zi, doborât de băutură și de gânduri, Bianca tot nu venise. Nu era acasă nici la ora două, când m-am sculat să merg la baie.

Dimineața, însă, la șapte, când mi-am descâlcit gândurile dintre firele cleioase ale unui coșmar care mă chinuise jumătate din noapte, Bianca dormea în patul nostru din dormitor, sforăind destul de tare. În cameră plutea un iz ușor de parfum amestecat cu transpirație și un miros inconfundabil de alcool fin. Hainele ei, scoase în mare grabă se pare, zăceau, o parte mototolite pe scaun – sacoul și cămașa –, iar fusta și ciorapii pe covor, la picioarele patului. Fără discuție, venise acasă băută bine. Mi-am înghițit cu greu furia și, încercând să înăbuș alte idei, m-am pregătit și-am plecat la slujbă. Eram și eu mahmur rău.

Seara, Bianca era acasă. Spăla rufe și făcea curat în șifonierul din dormitor.

Nu am vorbit prea mult. N-am provocat nicio discuție, m-am prefăcut că nu se întâmplase nimic, iar ea nici

măcar nu s-a obosit să-mi dea atenție. În acea seară nu a mai ieșit.

Mintea îmi clocotea de întrebări, dar îmi propusesem să fiu calm până când aveam la îndemână toate detaliile. Poate îmi făceam griji degeaba; eram împreună de atâția ani; în toate căsniciile vechi apăreau din când în când probleme; se întâmpla să traversăm o perioadă mai dificilă, nu? Ceva însă trebuia să fac, așa că la cina pe care am luat-o amândoi în bucătărie, am întrebat-o în treacăt dacă are chef să facem dragoste în acea seară. A ezitat o clipă, cu furculița-n aer, dar a acceptat cu un scurt semn din cap, privind apoi într-o parte către fereastra pe al cărei pervaz se plimbau alene doi gândaci.

A fost un act scurt, lipsit de consecințe. Eu nu mă puteam concentra, iar ea aștepta țeapănă ca o scândură să termin, de parcă s-ar fi trezit pe cap cu un musafir nepoftit și nu știa în ce fel anume trebuia să-l dea cât mai rapid pe ușă afară. După ce a adormit, a trebuit să ies și să mă plimb o oră prin fața blocului, ca să-mi recapăt cumpătul. Era oare posibil să mă fi înșelat în privința ei, să-mi fi risipit atâția ani din viață alături de o persoană care mă mințise și nu dădea doi bani pe sentimentele mele? Refuzam să accept așa ceva. Bianca mă iubea la fel de mult cât o iubeam și eu. Nu m-ar fi înșelat niciodată – de altfel, în anii trecuți, îmi explicase în repetate rânduri cât de mult o dezgustau

astfel de situații. Dar ce însemnau atunci toate astea? Înnebuneam eu?

A trecut o săptămână. Bianca nu mai plângea când mă vedea. Mă ignora, pur și simplu. Nu se mai obosea să spună nimic, umbla prin casă cu o înfățișare visătoare, pierdută, cu ochii privind lucruri pe care numai ea le putea distinge, trecând pe lângă mine ca pe lângă o fantomă. Nu reușeam să mă hotărăsc în ce mod trebuia să fac față situației.

Vineri m-am întâlnit cu individul pe care-l „angajasem", la o terasă din parcul din centru. Nu-mi amintesc exact ce-am discutat, atenția îmi era acaparată de plicul cu fotografii pe care mi-l pusese în mână. Reținusem doar ce spusese chiar înainte de-a ne despărți: „Oricine e, a venit de foarte puțină vreme în oraș. Nu-l cunoaște nimeni, n-are ocupație și nu se îndepărtează niciodată prea mult de motel. Dacă vreți să aflați mai mult, mă tem că veți avea nevoie de un profesionist..." „Nu, e suficient", i-o retezasem. Îmi terminasem cafeaua și începusem să mă plimb pe aleile parcului.

Stăteam acum pe-o bancă ascunsă între tufe de tuia și priveam incredul pozele, una câte una, înregistrând uluit toate detaliile, fiecare expresie, fiecare element de fundal. Bianca. Bianca. Plimbându-se la braț cu un străin, lăsându-se îmbrățișată, sărutată, luată în brațe. Bianca. Nu-mi venea să cred. Am privit mai de aproape fotografiile, concentrând asupra lor fiecare fărâmă de atenție. Bărbatul nu avea nimic deosebit. Avea aceeași

înălțime, dar umerii mai jos decât ai ei, ceea ce-l făcea să pară mai scund, era bondoc, cu început de chelie și purta pantaloni de stofă și o cămașă boțită, încheiată până-n gât, aceeași în toate fotografiile. Aducea vag cu un fost coleg de facultate. Una peste alta, nimic remarcabil, plus că mi se părea că purta întipărită pe figură o expresie ușor imbecilă, de școlar surprins cu lecția neînvățată. Cum naiba de se lăsase Bianca sedusă de el? Chiar așa de prost mergeau lucrurile între noi? Oricum, situația nu dura de prea multă vreme, câteva luni poate, încă era timp să reparăm totul, să discutăm pe îndelete, să lămurim lucrurile. Iar dacă nu...

Și, în fond, nici nu mă interesa prea mult individul din fotografii. Atenția mea se concentrase pe alte detalii – expresia de pe chipul soției mele, postura, ochii. Purta haine diferite în fiecare instantaneu – fustă și cămașă, trening, blugi și geacă – dar în toate fața îi era deschisă, luminoasă, sinceră, zâmbea larg, întreaga ei făptură respira mulțumire, poftă de viață... extaz. Cunoșteam figura asta, arătase așa și alături de mine în primii ani de căsătorie. Părea atât de fericită, atât de îndepărtată și senină, încât, pentru o clipă, m-am simțit mic, fragil și transparent ca o bucată de sticlă.

Nici nu știu cât am stat înțepenit pe banca aceea, răsfoind în neștire fotografiile. Timpul făcea valuri-valuri în jurul meu, îi stânjeneam curgerea firească, minutele și secundele mă izbeau succesiv, de parcă aș fi fost un obstacol, un gunoi pe care se străduiau să-l

îndepărteze din drum. Am stat acolo până m-a luat cu frig și-am început să tremur. Nu m-am mai întors la birou în acea zi.

Am rătăcit o vreme pe străzi, am intrat în câteva baruri și abia spre seară am ajuns acasă. Bianca a apărut la puțin timp după mine. M-a sărutat pe obraz, apoi s-a apucat să prepare ceva pentru cină. Pentru ea, pentru amândoi, nu știu.

O priveam printre gene, tolănit pe-un fotoliu, respirând greu printre aburii de alcool, încercând să lipesc expresia din fotografii peste chipul ei de acum, concentrat asupra mesei din bucătărie, în vreme ce tăia niște legume. Oricât încercam și din orice unghi o priveam, îmi era imposibil. Femeia aceea de demult era dincolo de posibilitățile mele, devenisem conștient de asta. Dar nu aveam de gând să renunț la ea. Simțeam furia crescând, clocotind verzuie în stomac, urcând prin piept, corupând bătăile inimii, sufocându-mă, însă știam că dacă aș fi provocat o discuție acum nu ar fi dus la nimic, nu, trebuia să o prind acolo, cu el, oho, și la acel nivel trebuia dusă discuția, argumentele ar fi purtat o cu totul altă încărcătură, discuția trebuia împinsă la cote înalte, aproape de limitele insuportabilului... *S-ar putea să iasă urât, foarte, foarte urât*, îmi rânjeam singur, pe când minutele și secundele mă purtau încontinuu încolo și încoace, ca pe-un deșeu sâcâitor. Am adormit acolo, în fotoliu, legănat între ele și gândurile mele negru-venin.

Următoarele două zile n-au adus nicio schimbare. Bianca mă ignora. Pândeam și așteptam, tocând în minte tot felul de scene sângeroase, cu același final pe care mi-era teamă să-l vizualizez până la capăt. Aveam eu vreo vină? Bianca era a mea, evadase din celula ei și trebuia pedepsită. Ciudat era că și ea părea să aștepte. Ce? Nu știu.

Duminică m-am trezit încordat, dar bine dispus. Simțeam că acea zi avea să-mi aducă răspunsurile așteptate. Într-adevăr, deși era abia opt dimineața, Bianca se îmbrăcase, fiind pe punctul de a pleca. Mi-a dat o explicație bolborosită, fără să se străduiască prea mult să fie convingătoare, cum că se duce să se întâlnească cu niște prietene, iar eu i-am făcut semn cu mâna și m-am dus în baie, unde am tras imediat pe mine un trening pe care-l ascunsesem după halatele atârnate pe ușă. Apoi am ascultat. I-am auzit tocurile trăncănind pe parchetul din hol, pe urmă ușa s-a deschis și s-a închis, și iarăși s-au deslușit tocurile țăcănind pe scări și coborând la parter.

Am ieșit repede din baie, m-am încălțat cu niște adidași vechi, apoi am luat de la bucătărie un cuțit, l-am înfășurat într-un prosop și am ieșit imediat din apartament. Știam unde se duce, cunoșteam motelul din fotografii – în liceu dusesem și eu câteva fete acolo – dar aveam nevoie să o văd eu însumi cum parcurge drumul până acolo, așa cum aveam nevoie și de confirmarea tare a cuțitului pe care-l strângeam în pumn.

Fusesem întotdeauna obsedat de detalii, un perfecționist, drumul acesta era o justificare, o aprobare și un îndemn. Un taxi tocmai demara din fața blocului.

Am așteptat o secundă în umbra scării, apoi am ieșit și m-am dus la mașină. O parcasem lângă blocul vecin. Cu toate că era dimineață, străzile erau foarte aglomerate. Tremuram un pic, dar am condus prudent, cu ochii țintă la silueta galbenă a taxiului care se strecura printre mașini. Drumul mi s-a părut că durează o veșnicie. O parte a minții mele rumega o poveste pe care s-o livrez recepționerului, ca să nu-i dau de bănuit și să pot urca în cameră fără probleme. Când am ajuns, am oprit mașina la câteva zeci de metri depărtare, am strecurat cuțitul sub bluza de trening, la îndemână, apoi am privit-o pe Bianca coborând din taxi, aplecându-se să spună ceva șoferului, privind o secundă în jur și pornind cu pași mărunți, săltați, către scara exterioară ce ducea către camerele de la etaj. Arăta superb în costumul ei negru, părul îi flutura în vânt, iar pe chip i se așternuse aceeași expresie luminoasă pe care i-o remarcasem în toate fotografiile. Sânii îi săltau în decolteu. *Cum? Nu te prosti. Mă întorc repede. Culcă-te și nu te mai gândi...* Sigur că da. Sigur. Am pipăit prin trening lama scurtă a cuțitului și-am mai așteptat o vreme. Nu știam care urma să fie rolul lui în toate astea, însă probabil aș fi fost în stare să-l folosesc, măcar pentru a amenința, pentru a obține toate amănuntele de care aveam nevoie, pentru

a absorbi situația până la ultimele consecințe, înainte de a acționa.

Tremuram în continuare, speriat și dezamăgit, totuși am descoperit că mișcările îmi erau destul de sigure. Probabil aș fi putut să mă furișez până la scara exterioară fără să trec pe la recepție – aveam vaga bănuială că mai mult de jumătate dintre camerele de luat vederi montate pe pereți erau false – dar am intrat în biroul recepționerului, mai mult ca să-mi ofer un răgaz suplimentar.

Recepționerul, un individ gras și unsuros, se uita cu o expresie concentrată pe ecranul unui laptop. După gemetele vagi pe care le auzisem înainte de a deschide ușa, urmărea probabil un film porno și m-a privit agasat, în timp ce încercam să-i explic ce vreau, „sigur domnule, urcați, nu e nicio problemă" și mi-a făcut semn cu mâna, de parcă nu ar fi înțeles ce vreau, de fapt, de la el. Cine știe ce-i trecea prin cap.

Era o zi luminoasă, senină, păsărelele ciripeau în copaci, un câine lătra în depărtare, dintr-o cameră de la parter se auzea muzică, aerul purta un iz îndepărtat de flori și covrigi proaspeți, iar lama cuțitului îmi atingea stomacul. Cumva, culoarea acelei zile îmi amintea de culoarea pielii Biancăi, de paloarea tenului ei în acea dimineață, de pielea albă a sânilor ce săltau în decolteul adânc. Cum urma să arate culoarea sfârșitului acelei zile, nu știam. Câțiva fiori mi s-au încolăcit în vintre, în timp ce urcam scara. Camera 101. Asta era.

M-am aplecat un pic și-am așteptat.

Câteva foșnete, o voce scăzută, altceva nimic. *Nu te mai gândi la prostii. Culcă-te.* Sigur. Ce idiot putusem să fiu. Adevărul e că nici nu prea știam ce aveam de gând să fac, mi-era teamă ca imaginea pe care urma s-o surprind să nu mă termine sufletește, să-mi anihileze orice pornire de a discuta rațional, de a înțelege.

Am așteptat alte câteva clipe și, cum nu se auzea mare lucru, am riscat și am apăsat clanța, pregătit însă și să bat în ușă dacă era nevoie. Dar ușa era descuiată. S-a deschis fără zgomot, dezvăluind interiorul unei camere mari, cu pat dublu pe mijloc, străjuit de noptiere înalte și cu mochetă gri pe jos.

Cei doi stăteau îmbrățișați, cu fețele apropiate, lângă un birou scund pe care zăceau aruncate sacoul ei și poșeta. Când m-a văzut apărând în pragul ușii, Bianca a făcut ochii mari, s-a retras cu un pas, și-a dus mâna la piept, apoi la gură și a rămas așa, fără să scoată un sunet.

În momentul în care am pășit în cameră și-am împins ușa în spatele meu, m-a cuprins un sentiment extrem de ciudat. Greu de descris. Simțeam că pășisem într-o altă dimensiune, unde regulile normale ale existenței nu se aplicau, iar timpul stătea în loc – camera era un spațiu susținut de legi în formare, de timp neînchegat, plutea în derivă printre noțiuni care nu căpătaseră consistență încă.

Bărbatul care o ținea în brațe pe Bianca s-a retras și m-a privit zâmbind. Abia acum observam, ea apucase să-și scoată doar sacoul, dar el stătea în plină lumină doar în chiloți, relaxat și respirând un calm anesteziant. Expresia de pe fața lui m-a blocat complet, am rămas înțepenit, cu răsuflarea tăiată, cu trupul rigid.

— Bună, Vili, s-a auzit glasul sugrumat al soției mele. Sinceră să fiu, îmi pierdusem speranța că o să mai apari aici. Vino mai aproape.

Bărbatul s-a mișcat, a făcut un pas înapoi, iar zâmbetul i s-a lărgit. Dumnezeule, fața aceea, părul, ochii, era incredibil. Și cicatricea de pe bărbie, și umbra de mustață – Iisuse, cum o mai pieptănam și o aranjam, niciodată nu reușeam să o fac să arate cum trebuie, mă chinuisem cu ea vreo doi ani de zile înainte să renunț – și alunița de pe gât și toate celelalte. Am simțit că-mi pierd echilibrul. Am tresărit abia când vârful cuțitului m-a înțepat în burtă.

În poze nu remarcasem asemănarea, uitasem de mult înfățișarea acelui bărbat, o crezusem îngropată, uitată, ceea ce vedeam acum era un chip ce nu mai avea demult nicio legătură cu mine, priveam într-o oglindă moartă care furase o imagine dintr-o perioadă de care abia îmi mai aduceam aminte, o imagine ce avea mai bine de zece ani.

— După cum vezi, Vili, nu e exact ceea ce credeai. Ți-am fost mereu credincioasă, chiar dacă tu nu ai fost mereu lângă mine.

Mă luase amețeala. Abia am reușit să-mi descleștez buzele.

— Bianca... Ce naiba se întâmplă aici? Cine e tipul ăsta?

— Vezi bine cine e, doar e chiar în fața ta. Cât despre ce se întâmplă – mi-am dorit de la început să te dezmeticești și să apari aici, pentru că și eu am nevoie de tine să lămurim lucrurile. Odată pentru totdeauna. Bănuiesc că toate astea au un scop. Cel puțin, așa sper. Mi-a urmărit privirea. Nu-l băga în seamă. Nu vorbește prea mult... oricum, nu în acest tip de situație.

S-a apropiat, s-a așezat pe marginea patului, apoi mi-a făcut semn să iau loc lângă ea. Bărbatul a mai făcut un pas mic în spate și nu era nevoie să spună nimic, privirea lui conținea o putere de convingere ieșită din tiparele realității, mă țintuia-n loc. Ce dracu' se întâmpla? O luam razna? Dar Bianca era chiar acolo, în fața mea. Cuțitul mă împungea în continuare în burtă, așa că l-am scos și l-am aruncat pe mochetă.

— Văd că ai venit pregătit, a zâmbit ea. Hai, stai jos, lângă mine. Nu te mai uita la el, suntem doar noi doi aici, până la urmă.

— Dar, Bianca... e... e imposibil. Nu știu dacă pot accepta așa ceva.

— Stai jos, Vili.

Am ascultat-o. Mintea îmi înota printr-o apă clisoasă, neagră, populată de monștri cu forme nedefinite, cu ochi mici și roșii – cum încerca vreun gând să

iasă la suprafață, îl devorau imediat. Bianca s-a întins și m-a luat de mână. Respira liniștită și încerca probabil să zâmbească, dar ce ieșea nu era altceva decât o grimasă chinuită, care îi strâmba jalnic un colț al gurii.

— Credeam că totul va fi mai ușor când ne vom afla față în față, a zis. Adevărul este că nici nu știu cum ar trebui să încep.

Mi-am îndreptat privirea către versiunea mea mai tânără. Se retrăsese încă vreo câțiva metri, către ușa întredeschisă a băii și stătea acolo, cu capul un pic înclinat, ca și cum ar fi încercat să nu scape niciun cuvânt din discuție, cu același zâmbet copilăresc în colțul gurii. M-au trecut fiorii.

— Bianca, nu înțeleg. Cum e posibil așa ceva?

— Nu știu, Vili. M-am întrebat și eu asta de multe ori. Totuși, nu înseamnă că e mai puțin real. La urma urmei, poate nici nu-i un fenomen atât de neobișnuit, ci doar un lucru care aștepta momentul potrivit pentru a prinde substanță. Tu mă mai iubești, Vili?

— Ce fel de întrebări pui, Bianca? Te iubesc mai mult ca oricând.

— Da, bănuiesc că în felul tău încă ții la mine. Dar simplul fapt că el e aici spune altceva. Mă uit la tine și îmi dau seama de felul în care crezi că mă iubești și asta mă convinge să-l iubesc pe *el* și mai mult.

Nu am reușit să spun nimic. Am privit-o uluit în ochi.

— Te-ai schimbat foarte mult, Vili. Nu mai există urmă din omul de care m-am îndrăgostit, nu mai e nimic de găsit din omul care erai acum câțiva ani. Îmi închipui că nici nu realizezi asta. Niciodată nu m-am gândit să te înșel ori să intentez divorț, și știi de ce? Tocmai pentru că cea mai mare parte a căsniciei noastre, a vieții mele, a fost perioada cea mai fericită pe care am trăit-o. Habar n-am cum s-a întâmplat ce s-a întâmplat, bănuiesc că ceva a existat, ceva a declanșat toate astea, știu doar că fiecare zi devenise un chin pentru mine, tocmai din cauză că nu reușeam să-mi închipui viața dincolo de tine, departe de tine. Mă uitam cum veneai concentrat și obosit de la firmă, vorbind încontinuu de ședințe, promovări, avansări, avantaje, trecând pe lângă mine indolent și amețit și în unele seri nici nu simțeai că sunt în casă. Înainte nici nu-ți păsa de aceste lucruri. Eu n-am nevoie neapărat de mașină, haine de firmă și bijuterii. Mai ții minte, acum câțiva ani, când lucrai la fabrica aceea de ambalaje și locuiam în apartamentul acela micuț din centru? Îți amintești cât de fericiți eram amândoi? Voiam să facem un copil, vorbeam despre asta cu orele – unde s-au dus zilele acelea, Vili? Ce s-a întâmplat cu tine?

Ușa băii scârțâi. Bărbatul, tot zâmbitor, se strecurase pe jumătate înăuntru și se uita la noi. Bianca întoarse capul într-acolo, zâmbi și ea, apoi mă privi din nou.

— Cu cât te îndepărtai mai mult, cu atât îmi era mai dor de tine, și cu cât îmi era mai dor, cu atât tu deve-

neai mai neatent, nepăsător și obsedat de muncă, reluă. Jur că existau seri în care nici măcar nu mai erai conștient că sunt și eu acasă. Iar amintirile reînviau în memoria mea într-o goană haotică, în episoade de-o intensitate halucinantă, blocau planul realității – perioada din facultate, nunta, primii ani de după, clipele în care stăteam îmbrățișați ore întregi – într-un fel era perfect, rezistam și îmi făceam speranțe, nici eu nu știu de ce. Apoi am început să te visez și imaginea asta din vis purta cu ea tot ce era frumos, profund și prețios în tine în clipele în care ne simțisem atât de fericiți. Iar într-o zi, la serviciu, m-am trezit pe birou cu o cutie mică de chibrituri, de care era atașat, cu o agrafă, un bilețel. Cutia de chibrituri era din aceea, zodiac, de care obișnuiai să colecționezi în tinerețe, îți aduci aminte? Aveai peste o sută.

— Îmi amintesc.

— În primul moment am crezut că e de la tine. Pe bilețel era notat un singur cuvânt, „Bună", și ți-am recunoscut scrisul. Era o zi foarte frumoasă, soarele strălucea prin ferestrele biroului, în curte se jucau câteva pisici, până și claxoanele mașinilor care se auzeau din depărtare, pe străzi, aveau ceva melodios, în ton cu sentimentele mele. Mă simțeam de parcă mi se ascultaseră rugăciunile. Acasă, însă, nu era nici urmă din omul pe care-l așteptam și, pe măsură ce treceau zilele, iar eu primeam tot mai multe cutii de chibrituri cu bilețele, mi-am dat seama că-l așteptam degeaba.

Nu mi-am pus foarte multe întrebări, inițial, mi s-a părut, nu știu cum, corect, ceea ce se petrecea. Citeam uluită mesajele care înviau frânturi din zile pe care le uitasem demult, îmi vorbeau cu cuvintele tale dintr-un timp în care totul mergea atât de bine între noi și chemau în mintea mea alte și alte momente fericite ce-au sfârșit prin a se înlănțui în memorie într-un șir curat, desăvârșit, fără cusături, fără cute și defecte. Înțelegi? O parte din mine trăia deja în acel timp. Biletelele deveneau tot mai insistente, mai seducătoare, iar eu mă uitam la tine când veneai acasă și mi-era imposibil să te mai recunosc. Simțeam că-mi pierd mințile.

A făcut o pauză.

— Îmi amintesc bine ziua când l-am întâlnit. Ultimul bilet fusese mai mult decât putusem îndura. I-am urmat indicațiile până la acest motel din marginea orașului. Era o zi la fel de frumoasă cum fuseseră și cele de până atunci – cum este și cea de azi – și când am coborât din taxi și l-am văzut rezemat de-o bancă, într-o cămașă verde, demodată, cu pantaloni largi, cu părul ciufulit și cu expresia aceea ușor arogantă și copilărească pe chip, am izbucnit în plâns. Nu am schimbat prea multe cuvinte prima oară, știam prea bine ce căuta acolo și, într-adevăr, purta cu el tot ce era bun și deosebit în tine, întrupa dorința mea sinceră de a fi în continuare fericită alături de bărbatul pe care-l iubeam. Pricepi? Te voiam prea mult înapoi ca să nu accept, pur și simplu, situația.

M-am apropiat de ea și-am luat-o în brațe. S-a lipit de mine cu un suspin – îi simțeam prin haine căldura corpului, căldura sânilor, a picioarelor, revărsându-se groasă, cu un iz aproape animalic, și în mine creștea o dorință de neoprit. Mi-am îndreptat iarăși ochii către reprezentarea mea mai tânără. Intrase în baie și ne pândea prin ușa întredeschisă, ca și cum ar fi voit să ne ofere toată intimitatea de care aveam nevoie. Am strâns-o pe Bianca și mai tare-n brațe.

— Nu te-am înșelat, Vili, n-aș putea face niciodată așa ceva, a zis ea. Chiar și gândul ăsta mă dezgustă. Am început să facem dragoste firesc, n-a fost nevoie ca vreunul să facă primul pas, totul a venit natural, iar în mintea mea nu s-a insinuat nicio umbră de vinovăție. Totul a fost minunat, mai presus de cuvinte și nicio secundă nu am simțit că aș fi în brațele altcuiva. Însă îmi era atât de milă de tine când te vedeam acasă băut, neschimbat, apatic, încât mă bușea plânsul – cu cât treceau zilele, cu atât te ștergeai din fața ochilor mei. Ajunsesem să te tolerez ca pe-o amintire vagă, supărătoare.

A suspinat, cu nasul înfundat în umărul meu. Îi auzeam cuvintele înăbușite, le percepeam dogoarea pătrunzându-mi până la piele prin bluza subțire de trening.

— Nici până acum nu am reușit să-i dau un nume. Nu știu ce este el, de fapt, și cum de e posibil ca fibrele realității noastre să-l susțină. E o consolare, o pedeap-

să, ori poate un semn, încă nu-mi dau seama. Uneori mă gândesc la el ca la manifestarea unui instinct superior, pe care îl posedă toți oamenii, un instinct care se declanșează numai atunci când durerea și sinceritatea unei dorințe, ori a unor sentimente, depășește suportabilul. Un mecanism regenerator, de protecție, o abilitate extremă. Suntem suflete-pereche, Vili, iar el este șansa noastră de a fi iarăși împreună. Mai mult de atât nu știu ce ți-aș putea spune.

Și-a înfundat și mai tare nasul în umăr și m-a strâns în brațe. În baie se afla un individ care semăna perfect cu mine, cu cel care fusesem acum zece ani și care făcuse dragoste cu soția mea mai multe luni de zile, iar eu nu reușeam să-mi dau seama ce trebuia să simt în legătură cu asta. Pe de-o parte, furia nu mi se potolise încă, dar era traversată de-un sentiment bizar de îndoială și-un fel de speranță excitată, furie euforică, nu știu cum să-i zic. Pe de altă parte, privirea și vorbele Biancăi arătau că spune adevărul, iar realitatea situației era exact aceea pe care mi-o prezentase. Începeau iarăși să-mi tremure mâinile și le-am strâns în pumni, așa cum o țineam în brațe, apoi am privit de jur-împrejur. În crăpătura ușii băii nu se mai zărea nimeni. Soarele pătrundea prin fereastră și scălda cearșafurile cu razele lui aurii. Deasupra patului se afla un tablou. Înfățișa o femeie enormă, cu brațe și coapse gigantice, prăbușită peste clădirile unui oraș. Mașini, trenuri și oameni scrâșneau și țipau striviți sub greutatea ei, în

vreme ce râurile de transpirație ce i se prelingeau de pe trupul puhav, curgeau pe străduțele stâlcite de sub ea în torente uleioase ce înnegreau fațadele clădirilor și smulgeau copiii din brațele mamelor. Pictura arăta extrem de ciudat, detaliile erau redate cu o precizie demențială – se deslușeau chiar și fețișoarele copiilor – însă părea foarte potrivit cu încăperea și cu ceea ce se desfășura acolo în acel moment.

Din baie s-a auzit un foșnet, apoi ceva scăpat pe jos – suna ca un tub de pastă de dinți. Am ridicat capul Biancăi în palme și am privit-o lung în ochi, pe urmă i-am prins buzele între ale mele. Mi s-a năzărit că aud ceva ca un hohot de râs prin ușa întredeschisă a băii, dar Bianca era deja peste mine, cu bluza descheiată și părul răvășit, căutându-mi trupul sub bluza de trening. Ne-am rostogolit amândoi printre așternuturi, sărutându-ne și mușcându-ne animalic, cuprinși subit de aceeași dorință – era pregătită, deschisă, fremătă, parfumul corpului ei aproape că m-a făcut să-mi pierd mințile, vibra în jurul meu ca o aură și când am pătruns-o, am ridicat din întâmplare privirea și l-am văzut pe *el* cum ne studia prin crăpătura ușii, tot liniștit, tot zâmbind. Am terminat sub privirile transpirate ale femeii din tablou. Nici măcar nu ne dezbrăcasem ca lumea, eu îmi coborâsem doar pantalonii, iar ea își săltase fusta și dăduse într-o parte chilotul, ca să-mi facă mie loc. Ne-am ridicat și-am stat îmbrățișați multă vreme.

— Mi-a fost tare dor de tine, Vili, a murmurat, în timp ce-mi mângâia brațul și apoi pieptul. Nu am nicio vină în afară de asta.

— Te cred, Bianca, i-am răspuns. Dar trebuie să vii cu mine acasă. S-a terminat. Trebuie să te întorci. Eu... mă pot schimba. Sunt convins că pot.

— Da... dar mai lasă-mă puțin. Doar... să-mi iau rămas bun. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Cred că da. Să nu stai prea mult. Mi-e dor de tine.

— Da, Vili. Ne vedem acasă.

— Eu o să ies un pic. Să-mi... limpezesc gândurile.

— Da, Vili.

Fac ceea ce trebuie, mi-am zis.

M-am ridicat, mi-am săltat pantalonii, am sărutat-o, pe urmă am luat cuțitul aruncat pe jos și l-am băgat în buzunarul treningului. Am tras fermoarul, silindu-mă să nu privesc înapoi. Inima îmi bătea foarte repede. Ajuns la ușă, am pus mâna pe clanță și, în clipa aceea, n-am mai rezistat și-am întors capul.

El ieșise din baie și se îndrepta spre Bianca, care-l aștepta rezemată cu genunchiul de marginea patului, lângă cearșafurile pe care tocmai făcusem dragoste, zâmbind, cu părul în ochi și cămașa descheiată. Părea atât de inocentă în lumina crudă ce intra pe fereastră, încât am simțit cum mă lasă picioarele. Totuși, am apăsat clanța, am deschis ușa și atunci l-am văzut lipindu-se de ea și luându-i sânii în mâini prin cămașa subțire și parcă privindu-mă cu coada ochiului. Inima

mi s-a făcut cât un purice. M-am scuturat, însă. Nu puteam fi gelos pe mine însumi, nu? Probabil că nu. Speram că nu.

Fac ceea ce trebuie, mi-am zis din nou. *Fac ceea ce trebuie.* Coborând scările, mi s-a părut că disting râsul stins al Biancăi, dar nu m-am oprit. Am traversat parcarea aceea cu asfaltul crăpat, am privit încă o dată la fereastra camerei motelului, apoi am pornit repede, cu mâinile în buzunare, spre mașină. Până în centru am condus neatent, dezorientat, sub asaltul gândurilor. Situația părea ruptă dintr-un film fantastic, însă putea fi și ceva foarte obișnuit, la urma urmei, cum spusese Bianca. „Un instinct superior", adăugase. Părea o explicație plauzibilă, mă simțeam pregătit să accept asta. De ce n-ar fi fost posibil ca astfel de lucruri să se întâmple mereu? Realitatea situației nu putea fi contestată, văzusem totul cu ochii mei, nu mă ținisem, nu dormeam, totul se desfășurase clar și, pe undeva, gândindu-mă acum, era firesc ca omul să dețină astfel de abilități formidabile, care să se manifeste tocmai pentru a conserva ceea ce, la un moment dat, în timp, fusese aproape de perfecțiune.

Dar dacă pentru tine e prea târziu? mi-a șoptit atunci o voce mică în cap. *Să presupunem că totul e adevărat, că totul este așa cum a spus ea. Crezi că te mai poți schimba acum? Doar a rămas cu el.* Da, ca să-și ia rămas bun. Mâinile mi s-au crispat pe volan și abia am evitat o pisică ce țâșnise pe neașteptate de sub o mașină par-

cată. Oare greșisem părăsind camera atât de repede? În fond, individul acela nu scosese niciun cuvânt. Acceptasem totul orbește. Bianca alesese deocamdată să stea cu el. Am încercat să nu mă gândesc ce făceau acum împreună în cămăruța aceea, ce făcea cu *mine*, sub privirile lenețe ale femeii transpirate din tablou, apoi m-am scuturat și-am smucit de volan de câteva ori. *Poate tu nu vrei altceva decât să-ți recapeți proprietatea*, a șoptit din nou vocea aceea mică. *Nu te mai poți schimba, nu știi cum, nici nu vrei, ăsta ești acum și încerci să iei cu forța ceea ce crezi că-ți aparține.* Înaintea ochilor mi-a apărut silueta Biancăi, așa cum stătuse pe pat, alături de mine în încăperea aceea luminată de soare, cu capul împins în umărul meu, vorbind încet, aproape neauzit, iar căldura corpului ei s-a amestecat cu a mea și i-am simțit mirosul pielii, al părului, gustul buzelor lipite de ale mele. Bianca nu mă mințise niciodată, iar vocea aceea nesuferită era unul dintre primele lucruri pe care trebuia să le îndrept. Până ce-am ajuns în centru, am reușit oarecum să mă calmez și să privesc cu mai multă încredere situația.

Am oprit în fața unui mall, am coborât din mașină și-am pornit încet către intrare. Era, ca de obicei, foarte aglomerat, iar eu arătam probabil un pic bizar în treningul meu boțit și am atras câteva priviri, dar chiar nu-mi păsa de asta în acea clipă. Vreo oră am colindat prin diverse magazine, cumpărând tot ce mi se părea că ar fi fost potrivit pentru o seară romantică. Dintr-un

loc am luat lumânări parfumate de diferite dimensiuni și culori, petale uscate de trandafiri și șervețele roșii, din altul șampanie, vin și bomboane de ciocolată, din altul câteva semipreparate. Drept încheiere, am intrat într-o florărie și-am cumpărat un uriaș buchet de garoafe albe și, cu toate în brațe, am ieșit din mall și m-am îndreptat către mașină. Era în continuare aceeași zi minunată, nu se schimbase nimic, soarele scânteia pe cer și doar vreo câteva rămășițe de nori se vedeau plutind destrămate, departe, spre apus.

Am așezat cumpărăturile pe bancheta din spate, iar buchetul de flori pe scaunul din dreapta. Când am închis portiera și mă pregăteam să ocolesc mașina, mi-a atras atenția un obiect mic, verde, prins sub unul dintre ștergătoarele de parbriz. La început, m-am gândit că e vorba de vreun pliant publicitar, dar când m-am apropiat, un fior înghețat mi-a trecut prin tot corpul. Era o cutie de chibrituri. Zodiac. Un berbec auriu, pe fond verde. Zodia mea. L-am luat între degete, privindu-l câteva clipe, apoi m-am uitat în jur. Oamenii treceau încolo și încoace, puneau cumpărăturile în portbagajul mașinilor, ușile mall-ului se închideau și se deschideau, o femeie a trecut repede cu o fetiță de mână, un bărbat masiv mergea prin parcare în șlapi, cu brațele încărcate de sacoșe.

Începea să-mi vuiască capul.

În cutie nu se afla niciun chibrit, doar un bilețel împăturit bine, rupt dintr-o foaie de caiet studențesc de

matematică. L-am desfăcut. Degetele îmi transpiraseră. Am recunoscut imediat scrisul. Am citit bilețelul de două ori, am închis ochii, i-am deschis, l-am mai citit o dată, apoi, cu el în mână, m-am dus către portiera din dreapta a mașinii.

Am luat de pe scaun buchetul de garoafe, l-am izbit de ciment, pe urmă l-am îndesat într-un coș de gunoi din apropiere, după care m-am urcat în mașină. Un timp, am rămas cu fruntea proptită de volan. Nu îndrăzneam să mă gândesc la nimic. Nici la viața mea, nici la Bianca, nici la pământul care ne tolera pe amândoi. Cuvintele citite îmi dansau în fața ochilor, fie că-i țineam închiși ori deschiși. În mașină rămăsese captiv mirosul puternic al garoafelor. Un gând stupid mi-a trecut prin cap. *Ce s-o fi întâmplat cu colecția mea de cutii zodiac?* Nu-mi aminteam. Nu-mi aminteam nimic. Nimic. Cu capul pe volan, am parcurs încă o dată rândurile scrise ordonat pe bilețelul pe care-l așezasem lângă cutia de chibrituri, în poală.

Poate, totuși, nu e prea târziu. Poate nu e...

„Salut, amice. E un lucru al naibii de ciudat, nu? Probabil existau o mulțime de întrebări pe care ai fi vrut să mi le pui, dar nu-ți face griji. Nu ți-aș fi putut răspunde. Dacă reflectezi puțin, vei vedea că știi deja tot ce te interesează. Totuși, îți eram dator cu mesajul ăsta. Ai făcut bine că m-ai chemat, e bine să te întrebi din când în când dacă drumul pe care merge viața ta e cel bun. Sufletul femeii e nestator-

nic și inconștient, însă reprezintă unica noastră șansă de a ne împăca iarăși cu realitățile naive ale vieții. Sper să iasă totul bine între voi. Soția ta e o femeie strașnică. Ne vedem curând?

Al tău, V.

P.S. Urăște garoafele. Îți amintești?"

DARUL CELOR ADORMIȚI

David se încruntă. Era aproape sigur că prima dată mirosul precedase sunetele, deși tocmai sunetele fuseseră cele care-i atrăseseră atenția; a doua oară, însă, zgomotele veniră cu mult înaintea mirosului, smulgându-i chiar o tresărire, așa cum stătea întins pe prosop, sprijinit în cot, cu degetele răsfirate pe cartea deschisă și cu o doză de bere alături.

Pierdu sensul frazei pe care tocmai o citea și ridică surprins capul.

Un plescăit, un bolborosit tăiat de o răsuflare – mai degrabă o aglomerare de sunete decât o succesiune – apoi un gâlgâit întrerupt de un ușor zgomot de absorbție – și, pe toate acestea, clădindu-se treptat și împrumutând din diversele lor intensități, un clipocit foarte asemănător cu sunetul produs de deplasarea rapidă a unui corp prin apă.

David tresări din nou fără să vrea, se ridică în capul oaselor și privi lacul. Clipocitul se mai auzi câteva secunde dintr-o direcție greu de precizat, apoi se coborî liniștea, întreruptă curând de foșnetul ramurilor bătute de vânt ale copacilor din spatele său și de murmurul trestiilor de pe mal.

Hmmm... ciudat...

Își masă încet cotul care-i amorțise, apoi apucă doza de bere și luă câteva înghițituri, uitându-se în continuare peste suprafața neclintită a lacului. Nu se vedea nicio mișcare pe apă, nicio încrețitură. Zgomotele încetaseră imediat ce se ridicase. O vrabie trecu pe deasupra capului său, ciripi ascuțit și, după ce făcu un cerc larg, se întoarse și dispăru în aceeași direcție din care venise.

În locul acela, malul înainta mai mult în apă, alcătuind un promontoriu în miniatură străjuit de tufe dese de trestie. El stătea pe acea mică ridicătură de pământ, acoperită cu iarbă și păpădii, având spatele ascuns de un pâlc de sălcii, astfel că oricine ar fi trecut pe aleile acelui parc căzut în paragină, l-ar fi observat numai dacă s-ar fi apropiat foarte mult de mal și doar dacă ar fi știut în ce direcție să privească. În copilărie îi plăcuse mult acest loc. De aici avea sub ochi cea mai mare parte a lacului și o bună porțiune din celălalt mal și, după ce bău încă o înghițitură de bere, David lăsă doza jos, pe prosop, se frecă la ochi și se întinse, lăsând pleoapele să i se deschidă treptat, exact așa cum făcea când era copil, permițând privirii să alunece în lungul malului opus.

O mulțime de sălcii își coborau acolo ramurile până deasupra apei, iar printre trunchiurile lor scorburoase, se vedeau, ceva mai încolo, resturile unui tobogan fără scară și a câtorva leagăne din metal, acum mâncate

de rugină, înconjurate de bălării până la genunchi. Unul dintre ele, cu lanțurile rupte, înclinat mult într-o parte, indica parcă în direcția ruinelor unei vechi construcții din chirpici în spatele căreia se distingea, tremurând între valurile de căldură ale acelei dimineți de septembrie, linia gălbuie a digului de pe marginea râului Strâmb, care mergea din acel loc paralel cu șoseaua de centură a orașului.

Nimic de văzut, nimic care să-ți atragă în mod special atenția.

Or fi fost, totuși, broaștele...

David înghiți berea și se uită în sus. Nici pe cer nu se vedea nimic. Doar câțiva nori străvezii, nemișcați – unul mai mare, cu brațe deșirate, ce țineau în echilibru, la capete, mai mulți norișori de diferite forme.

Și atunci veni mirosul.

De fapt, îl *simți* venind. Înlocuind cu ostentație spațiul pregătit de sunetele care încetaseră. Un iz dezagreabil, mult mai puternic decât întâia oară, un damf de mâl și de putreziciune în interiorul căruia pluteau amestecate (dar nu combinate), mai multe miasme grețoase. Ca și sunetele, nu era o succesiune de mirosuri, cât o aglomerare – se rostogoleau unele peste altele, dispunându-și întâietatea fără să se amestece și fără să-și împrumute izurile, atât de repede, încât era foarte greu să faci diferența, și totuși, atât de diferite, contrastante, încât o făceai fără să vrei.

Dumnezeule, ce pu...

David simți mai întâi, distinct, mirosul de mâl. Veni apoi cel de putreziciune, urmat de o duhoare grea, extrem de puternică, toate înecate în final de un iz ascuțit, neplăcut, dar în mod ciudat, cu o consistență atât de delicată – consistență, altfel nu-i puteai spune – încât mintea lui o asocie imediat, dintr-un oarecare motiv, cu o culoare – albastru. Și nu albastrul normal, cunoscut de el, ci un albastru transparent, subacvatic, o culoare cum nu mai percepuse în viața lui, o culoare de care nici măcar nu era sigur că exista ori ar fi fost normal să existe.

Totul dură doar câteva secunde, căci imediat năvăli iarăși mirosul de mâl, urmat la scurt timp de câteva zgomote – *glop-glop – glop* – trei gâlgâituri înfundate, grețoase datorită succesiunii lor rapide și din nou liniște, înainte de a se auzi un sunet final de absorbție, precum cel scos de-o gaură de scurgere. Pe urmă, nimic – doar ciripitul păsărilor și țârâitul lăcustelor.

David rămase nemișcat pe prosop, cu o greutate rece în umeri.

Se uită din nou către suprafața lacului, la trestiile de pe maluri, la ochii bulbucați ai broaștelor care spărgeau din loc în loc luciul apei. Își încordă auzul, apoi respiră adânc, încercând să găsească o urmă a mirosului ce dispăruse la fel de brusc cum venise.

Ciudat, se gândi, *zgomotele nici nu păreau reale. Erau mai mult sunetele acelor mirosuri.*

Zâmbi, surprins de absurditatea propriului gând. Puse semn la pagina unde rămăsese, închise cartea, pe urmă se întoarse și goli doza de bere, studiind detașat terenul de joacă de pe celălalt mal. *Probabil nu e nimic*, își zise. *Un câine ori o pisică moartă prin tufișuri. Vântul aduce din când în când mirosul.*

(și zgomotele unui albastru subacvatic)

Altceva, nimic. Doar un parc în paragină, un teren de joacă uitat și un lac sufocat de pâlcuri de trestie și papură. În copilărie iubise locurile astea și descoperea că și acum, la aproape treizeci și cinci de ani, îi trezeau simțăminte la fel de puternice, deși complet diferite. Ba nu, nu diferite... Doar simțăminte pe care acum le putea înțelege mai bine...

Nu crezuse niciodată în autenticitatea acelui sentiment descris în cărți sau în filme, conform căruia locurile și lucrurile în preajma cărora ai copilărit ți se par, la maturitate, mult mai mici ori mai puțin încărcate de semnificații, iar acum acest sentiment i se părea cu atât mai bizar... Pentru că redescoperise locurile pe unde se jucase ore-n șir de-a cowboy-ii și indienii ori de-a v-ați ascunselea, cu un fel de oroare grefată pe-un anumit sentiment jignit al proprietății.

Timpul făcuse din el un intrus. Lacul și trestiile îl întâmpinaseră dușmănoase, ostile, terenul de joacă nu-l recunoscuse și avusese nevoie de ceva vreme pentru a le face să înțeleagă că el era într-adevăr băiețelul pentru care prezența lor acolo însemnase mai

mult decât o lume întreagă cu atâția ani în urmă. Se derulase ceva asemănător unei bătălii, la finalul căreia primise însă drept răsplată tot farmecul și fericirea simțite în zilele acelea de demult.

Timpul modificase oarecum aspectul parcului și al lacului, dar ceea ce îl bucurase atât de mult când era copil se afla tot acolo. Trecerea anilor nu schimbase mare lucru. Nici el nu se schimbase atât de mult precum crezuse. Atâta doar că unele lucruri pe care le dorise mult când era copil, îi erau acum foarte la îndemână, ca adult. Un sentiment extrem de reconfortant, de altfel, și de care avea mare nevoie. Așa că, după divorț, începuse să vină aici pentru câteva ore, în fiecare weekend, să bea, să citească ori să se gândească în liniște la drumurile pe care le avea de făcut în interes de serviciu, în următoarea săptămână. Dar, de cele mai multe ori, doar să bea. Să bea cât de mult putea.

De când plecase Carmen, obișnuia să facă asta aproape în fiecare zi, savurând cu fiecare înghițitură de alcool sentimentul libertății recâștigate. Nu-i plăcuse niciodată viața de familie. Se născuse să se îngrijească doar de nevoile lui, iar o parte a minții lui fusese conștientă de acest fapt întreaga viață. Se căsătorise cedând unui impuls de moment, poate din cauza comodității de a căuta mereu alte și alte femei, când așa putea avea una oricând la dispoziție – un gând care îl deranja puțin și pe care se ferea să-l accepte pe deplin, pentru că, în felul lui, ținuse la Carmen – precum și din dorința stra-

nie de a se alinia cumva cu societatea (dacă ai casă și mașină, de ce nu și o famile? Simplu). Când, după câțiva ani, apăruse și-un copil, acceptase acest lucru ca pe ceva firesc, deși nici măcar o secundă nu se gândise ce beneficii i-ar aduce lui postura de tată și cum ar face față unei asemenea responsabilități. Cam pe atunci apăruseră primele regrete.

Copilul îi era complet indiferent. Agitația stârnită în jurul lui i se părea obositoare și sterilă, nevoile lui, absurde, iar fragilitatea și dependența de mama sa îl dezgustau. Cei trei ani de căsnicie, precum și cei doi după ce se născuse fetița, se dovediseră a fi un chin, iar când acest chin a devenit atât de evident încât nu mai putea fi ignorat, pentru că ducea la explozii de-un egoism feroce, au început scandalurile.

Din fericire, totul se terminase foarte repede. Lăsase ruptura să se lărgească fără a interveni nicio secundă. Privise doar mulțumit desfășurarea evenimentelor, fără altceva în suflet decât un sentiment de nerăbdare juvenilă – acela de a se vedea cât mai repede și, în sfârșit, din nou liber. Destul de previzibil, unicul regret încercat după plecarea soției a fost cel provocat de absența sexului ei cald de care putea dispune ori de câte ori avea nevoie, dar ăsta era un gând meschin, rușinos, ce fu repede dizolvat în bucuria redescoperirii unor preocupări și hobby-uri pe care le crezuse demult uitate.

Îi plăcea să stea singur. Fără stres. Avea cărțile și filmele lui, muzica, micile ritualuri de dimineața și seara, existau mâncările preferate pe care le putea comanda ori de câte ori avea poftă, cu slujba de la primărie se descurca foarte bine și nici nu-l solicita prea mult, asta pentru că anii îl făcuseră destul de îndemânatic pentru ca sarcinile primite să-i fie cu totul indiferente, reușind să le îndeplinească detașat și fără greșeli. Și mai avea băutura, desigur. Iar dacă simțea într-adevăr nevoia de companie, știa numerele câtorva escorte drăguțe, curate și dispuse să facă orice, ore în șir. Un minimum efort care merita toți banii. Așa că...

Un albastru subacvatic...

O muscă îi bâzâi în jurul feței. I se așeză pe frunte, apoi îi zbură din nou pe lângă obraji, întrerupându-i șirul gândurilor. O privi recunoscător. Ultimul lucru pe care-l dorea în dimineața aceea era să se gândească la Carmen sau la divorț.

Alungă imaginea ei din minte și blocă șuvoiul amintirilor care curgeau repede, ca sângele dintr-o rană proaspătă, urmărind zborul dezordonat al insectei pe lângă fața și mâinile sale. Musca descrise câteva cercuri prin aer, ateriză o secundă pe degetul lui mare de la mâna stângă, sări pe încheietură, încurcată în firele de păr, pe urmă își luă zborul din nou către față, căutând un loc unde să se așeze. David suflă în direcția ei și o privi cum zboară haotic pe lângă trestii și

dispare după aceea undeva, pe deasupra apelor lacului.

Se lăsă iarăși în cot și deschise cartea. Cheful îi pierise însă. Își plimbă ochii peste câteva fraze, încercând să le pătrundă înțelesul, să le lege de ceea ce citise până atunci, dar nu reuși. Cuvintele i se amestecară în creier, dându-i un vag sentiment de greață. Literele dansau, se amestecau, își schimbau locul, îl păcăleau.

Vârî cartea în rucsac, scoase de acolo o altă bere și se ridică în fund, cu fața spre lac, părându-i-se că simte din nou, pentru o secundă, mirosul acela infect, însoțit de această dată de sunete indistincte, îndepărtate. Trase de inelul de pe capacul dozei. Bău câteva înghițituri și mirosul dispăru.

Dracu' să te ia, Carmen! murmură el. *Dracu' să te ia, pe tine, tot ce ai lăsat în urmă și tot ce mă silești să-mi amintesc!*

Luă încă o înghițitură, apoi lăsă doza pe iarbă, lângă prosop. Se auzi un țăcănit. Pusese cutia pe o piatră.

O mută mai încolo, ridică aproape fără să-și dea seama piatra și începu să se joace cu ea, purtând-o printre degete și aruncând-o în sus. Câteva firișoare ale unor amintiri supărător de precise se strecurară peste blocajul neglijent care le împiedica trecerea. I se scurseră lent în fața ochilor, curgând parcă de pe frunte, ca niște broboane de transpirație. Se scuturâ, ca să le facă să plece. Ce căuta el aici? Ce căuta el aici, în parcul ăsta părăginit, lângă lacul ăsta infect, weekend după weekend?

Firișoarele amintirilor se întoarseră, închegând înaintea sa imaginea unui teren de joacă supraaglomerat, plin de copii și de părinți ce alergau îngrijorați după ei. Sigur că da. Răspunsul era foarte simplu. Încerca să recupereze timpul pierdut. Timpul petrecut în mod inutil cu soția și cu copilul, vizitând grădini zoologice, muzee, plimbându-se prin parcuri, bătând în sus și-n jos terenurile de joacă și mall-urile, cumpărând haine și jucării și toate prostiile astea. Timpul... Timpul *lui*. Orele petrecute aici, în singurătate, reprezentau răzbunarea, răscumpărarea acelor zile irosite absurd, care nu-i făcuseră nicio plăcere și aproape îi dăduseră un ulcer. Pur și simplu, își voia timpul înapoi.

David se jucă cu piatra și zâmbi fără să vrea. Era la a patra bere și începea să se amețească. Imaginile îi mai stăruiră câteva secunde în minte, apoi se șterseră cu desăvârșire. Era singur, absolut singur... Niciun fir de sânge nu mai curgea pe lângă rana bandajată. Poate o să sun pe cineva la noapte, se gândi. Am nevoie de așa ceva. Pe Adina. Sau nu, mai bine pe Loreta. E cam spurcată la gură și are sânii mici, dar cere puțin și nu se dă în lături de la nimic. Da, Loreta. Nu am chef de alintăturile Alinei în seara asta.

Închise ochii și se gândi la sânii Loretei, cu sfârcurile lor ca niște boabe supradimensionate de strugure și la ritmul pe care avea să-l imprime el acelor mici globuri acoperite de piele pistruiată, apoi deschise

pleoapele, simțind ceva tare apăsându-i degetele. Uitase de piatra pe care-o ținea în mână.

O răsuci.

Nu se deosebea cu nimic de zecile de mii de pietre văzute până atunci în viață – o piatră cafenie, ovală, cu o zonă mai plată și mai ascuțită decât cealaltă, cu trei mici puncte albe dispuse într-un semicerc, de asemenea, alb lângă una dintre margini – detalii mărunte, banale, ce i se lipeau în mod ciudat de priviri și îi trezeau un sentiment straniu de nostalgie plictisită. O cântări câteva secunde în palmă, o plimbă printre degete, apoi o aruncă în lac.

Da, Carmen, dracu' să te ia. Sper că ai dus-o la un teren de joacă în duminica asta.

Piatra descrise o boltă și căzu în apă cu un plescăit scurt. O broască de pe mal sări speriată în lac, aproape imediat. David își căută berea și rămase nemișcat pe prosop, cu vântul trecându-i prin păr și peste fruntea transpirată, cu mintea golită de orice gânduri, pentru prima oară în acea zi. Tocmai se pregătea să se întindă ca să încerce să mai citească niște pagini, când auzi un zgomot slab. Nu semăna cu cele dinainte și nu era însoțit de niciun fel de miros. Doar de un clipocit făcut de o altă broască, probabil.

David aruncă, într-o doară, o privire spre lac. Apa din zona în care aruncase piatra se încrețise și tremura ușor, tulburată de câteva bule de aer. În timp ce se uita, ceva negru țâșni de acolo, urmă o traiectorie ciu-

dat de lentă prin aer și căzu la picioarele lui. David se ridică în fund și se holbă neîncrezător la obiectul mic care strălucea în iarbă.

Era o piatră – mai mult, era aceeași piatră pe care el o aruncase cu un minut mai devreme. Udă, desigur, dar fără îndoială aceeași – detaliile care-i reținuseră privirea erau acolo – cele trei puncte albe dispuse în semicerc, capătul ascuțit și plat.

O întoarse cu vârful degetului, făcând-o să se rostogolească pe mal. Prin umeri îi trecu un fior. Apele lacului străluceau liniștite și calme. Aruncase o piatră în apă și *ceva* i-o aruncase înapoi – și nu era nici atât de băut încât să creadă că halucinează, nici nu visa.

Ridică piatra care începuse deja să se zvânte, o cercetă pe toate părțile de parcă ar fi încercat să descopere ce mecanism ascuns o făcuse să se întoarcă la el, apoi, cedând unui impuls, o azvârli înapoi, în același loc în care o aruncase și prima oară. Lacul o înghiți din nou, cu un plescăit. *Loreta, o să ai o mulțime de treabă în seara asta,* se gândi, în timp ce se întindea pe prosop și căuta doza de bere. Bău – era și asta aproape goală, de acum – pe urmă întinse mâna după carte. Tocmai căuta semnul lăsat, când auzi iarăși clipocitul acela slab.

Așteptă neclintit câteva clipe, apoi se ridică. Apele lacului se încrețiseră din nou.

În vreme ce el se uita neîncrezător, se formară câteva valuri mici, ca și cum ceva s-ar fi mișcat foarte

aproape de suprafață, eliberară bule de aer, pe urmă ceva întunecat țâșni afară, urmând aceeași traiectorie curbă și lentă ca prima oară, până la picioarele lui. De data asta, David se sperie cu adevărat – un curent înghețat îi traversă tot corpul, din creștet până-n călcâie, iar respirația i se blocă și reținu țipătul care-i crescuse instantaneu în piept, reducându-l la un soi de chițăit sugrumat, ridicol, fără nicio identitate.

Era tot o piatră. Dar nu aceeași pe care-o aruncase. O piatră un pic mai mare, colțuroasă, cu trei zig-zaguri alburii într-un capăt. Apele lacului se liniștiră imediat – vântul adia prin crengile sălciilor cu freamăte lungi, familiare, o vrabie vocifera ascunsă în frunziș, iar piatra sclipea udă lângă prosop.

Creierul i se puse imediat în mișcare, însă ideile care-i ocupară rapid prim-planul minții erau atât de amestecate, încât nu reușiră decât să-l blocheze cu totul. Studie perplex piatra de lângă el, apoi se aplecă prudent și o atinse. Rece. Udă. O luă în palmă. Grea. O piatră ca toate pietrele. Ce se întâmpla aici? Cum sărise afară din apă?

Ce naiba?

Oricât se străduia, mintea lui nu putea trece peste această unică și stupidă întrebare. Ce naiba? Uimit, se uită la apele verzi ale lacului, la sălciile de pe celălalt mal, la pâlcurile de trestii care păzeau micul său promontoriu, fără a fi conștient de faptul că se ridicase în picioare, cu piatra strânsă în pumn, strânsă atât de

tare încât încheieturile degetelor i se albiseră. Rămase așa câteva minute. Apoi se distinse un alt zgomot. Hârști-fâș, hârști-fâș. Târșâit de picioare. Hârști-fâș, hârști-fâș. Venea de undeva din spatele lui. David se întoarse, cu trupul și membrele curentate de același fior rece de mai devreme.

Pe una dintre aleile acoperite de mizerie trecea un bătrânel îmbrăcat în haine ponosite, cu o pălărie de pai pe cap, clătinându-se greoi sub greutatea unei genți bleumarin. Pantofii prea mari, pe care-i încălțase ca pe niște papuci, călcând pe partea dinspre călcâi, hârâiau pe cimentul crăpat al aleii – hârști-fâș, hârști-fâș – și trecu foarte aproape de David. Îl observă, îi adresă un salut vag, stânjenit, înclinând din cap și mișcându-și buzele, apoi își continuă drumul, legănat de povara genții.

Încă bulversat, David îi răspunse la salut, își privi mâna în care ținea piatra și o băgă aproape fără să realizeze în buzunarul blugilor. O simțea, colțuroasă, tare, jenându-l la fiecare mișcare, și la fiecare mișcare trăia o impresie acută de irealitate, în timp ce mintea îi prezenta iar și iar, ca o reclamă luminoasă, aceeași monotonă și sterilă întrebare: ce naiba, ce naiba, ce naiba?

Ca trezit dintr-un vis, își consultă telefonul. Se făcuse doisprezece. *Trebuie să plec, să mănânc ceva și să mă odihnesc,* se gândi repede, ca și cum graba l-ar fi ajutat să rezolve problema ivită atât de brusc, *mâine o să fie*

o zi grea la birou. Odihna e cea mai importantă, iar mâine, după program, o să vin iarăși aici să încerc să lămuresc lucrurile. Mda. Asta e tot ce trebuie să fac. Pipăi piatra prin materialul blugilor, strânse prosopul, dozele de bere goale, închise rucsacul și-l urcă pe umăr, stând tot timpul cu fața spre lac și ridicând din când în când ochii, ca și cum s-ar fi așteptat ca din clipă-n clipă să mai țâșnească ceva de acolo și să-l lovească în cap.

Nu se întâmplă nimic.

Tăie aleile înguste ale parcului, până la parcarea unde se afla doar Toyota sa. Aruncă rucsacul pe bancheta din spate, apoi demară impulsiv, cu un scrâșnet prelung de cauciucuri. Până acasă conduse neglijent, amețit de bere și de ceea ce se întâmplase, neîndrăznind totuși să analizeze prea în amănunt cele petrecute, pentru simplul fapt că încă nu-i venea să creadă că ceea ce văzuse fusese real. Totuși, piatra era acolo, în buzunarul din față al blugilor, apăsându-i colțuroasă coapsa și contrazicându-l fără niciun echivoc. Ajunse acasă paralizat de-o senzație bizară de oboseală, care-i înmuiase toți mușchii și îi încetinea gândurile.

După ce se dezbrăcă, puse piatra pe noptiera de la capul patului din dormitor și se duse să facă un duș.

Când ieși, simțindu-se ceva mai bine și gândindu-se să-și facă o friptură cu cartofi prăjiți, fu extrem de surprins când aruncă ochii spre ceasul din camera de zi și observă că era deja ora trei. Imposibil să fi durat atât

de mult drumul înapoi. Nu-și amintea să fi fost cine știe ce trafic. Mai degrabă își consultase prea neglijent telefonul acolo, pe malul lacului. Se duse să se uite la piatra din dormitor – bineînțeles, se afla în același loc, neschimbată, colțuroasă, banală și ajunsă în posesia lui într-un mod total inexplicabil. Dar se întâmplase oare așa ceva? David descoperi că pe măsură ce treceau minutele, lucrurile petrecute în parc deveneau tot mai neverosimile, de parcă ar fi încercat să le izoleze din textura unui vis avut cu nopți și nopți în urmă.

Până seara, nu mai făcu mare lucru.

Mâncă friptură cu cartofi, bău încă patru doze de bere și se uită la televizor, schimbând într-una canalele. Aștepta, pur și simplu, să se facă noapte și să se culce. Când se uită pe geam afară și văzu că era întuneric, simți un sentiment inexplicabil de ușurare, fără a fi în stare să se gândească la nimic și fiind, într-un mod straniu, recunoscător pentru asta. Uitase complet că intenționase s-o sune pe Loreta în acea seară.

Se băgă în pat la ora nouă.

Înainte de a stinge lumina, analiză câteva minute bune piatra de pe noptieră. Îi urmări formele neregulate. O atinse, o roti, apoi o puse în poziția în care fusese și încercă să-i compare culoarea cu ceva cunoscut, familiar, fără a reuși s-o asocieze cu nimic. Totuși, o piatră. O piatră ca toate pietrele. *O piatră ca toate pietrele*, își repetă. *Mâine o s-o arunc înapoi.*

Adormi cu acest gând în minte.

☆ ☆ ☆

De obicei, nu visa prea mult, iar dacă visa, în centrul fanteziilor lui nocturne se aflau colegele sale de birou, ori Carmen, care se întorcea la el în genunchi, implorându-l s-o ierte. În noaptea aceea visă secvențe din toate aceste lucruri, dar visă și piatra.

În închipuirea lui stătea tot pe noptieră, însă era enormă, aproape umplea spațiul camerei – era o adevărată minune că noptiera fragilă nu ceda sub greutatea ei, își spunea obsesiv în vis – iar șănțulețele zigzagate care o brăzdau, lăsau să se vadă o strălucire difuză, venind din interior, care-și schimba nuanțele, trecând de la galben la verde, apoi la roșu și iar la galben. Stătea chiar în centrul visului în care el era preocupat să se înfigă adânc, repede și în mod repetat între fesele expertei-contabile de la birou, în timp ce aceasta scotea țipete ascuțite, în ton cu culorile emise din interiorul pietrei care crescuse atât de mare, încât îi stânjenea de-acum mișcările. *Ah – galben – ah – verde – oh – roșu – ahh – galben – ah...*

Pe la ora două, deschise buimac ochii.

Vezica îi plesnea de durere, însă avea o erecție atât de puternică, încât se chinui minute în șir la baie până să reușească să urineze. Se întoarse apoi în pat, reluându-și fanteziile exact de acolo de unde le lăsase,

ca un film pus pe pauză. Visă mult în noaptea aceea, mai mult decât visase vreodată, vise încâlcite, greoaie, din care nu avea să-și mai amintească nimic dimineață. În centrul tuturor acestor vise rămânea, constantă, piatra.

Își schimba dimensiunile, niciodată poziția. Fanteziile se topeau unele-n altele, își împrumutau personajele și decorurile, apoi șerpuiau spulberate în șuvițe monocrome în jurul pietrei ce strălucea slab în mijlocul lor, despicându-le precum o stâncă așezată într-un torent de munte, după care se amestecau iarăși, anulate reciproc în aceeași masă informă, populată de siluete dezmembrate prinse între cadre căzute unele peste altele, ce-l făceau să se zvârcolească și să murmure în somn din pricina aglomerării lor nesfârșite.

Noaptea trecu greu.

Se trezi amețit, descurajat și cu o durere de cap mult mai rea decât anticipase.

Lumina dimineții pătrundea cenușie în cameră, iar oglinda de lângă pat îi înfățișă, în timp ce se îndrepta către baie, o siluetă gălbejită și cocârjată, ce semăna mai mult cu un strigoi decât cu corpul unui bărbat de treizeci și cinci de ani. Un duș, un mic dejun consistent și două cafele îl puseră totuși pe picioare și, în momentul în care ajunse să-și îmbrace costumul și să-și toarne o ultimă cafea la bucătărie, fredona încet, odată cu radio-ul deschis *You drive me crazy,* a lui Shakin Stevens.

Gata să iasă din apartament, ezită, încercând să-și aducă aminte de ceva, ceva ce uitase. Se întoarse, intră în dormitor, luă piatra de pe noptieră, o puse în buzunarul sacoului, pe urmă ieși și încuie ușa.

Până la ora zece, lucră destul de bine. Apoi, fără niciun motiv, buna dispoziție i se spulberă și începu să se gândească la piatră. Orice făcea – dacă era în fața laptopului, căuta vreun dosar ori vorbea la telefon, o avea permanent în fața ochilor – micuță, colțuroasă, cu șănțulețele ei zigzagate pe margine, blocându-i gândurile și intențiile. Până la urmă, nu mai rezistă, se duse la cuier și o căută în buzunarul sacoului.

Nicio schimbare. Arăta la fel, nu era nici mai mare, nici mai mică, nu strălucea, nu se mișca singură, era rece și neînsuflețită. O puse la loc și încercă să se întoarcă la lucru. Orele treceau cu încetineală. Făcu niște greșeli pe care le remedie repede, mai mult datorită experienței decât a implicării totale în ceea ce făcea, apoi lucră concentrat și cu spor până aproape de ora trei.

Când ieși din clădirea primăriei, o oră mai târziu, era cuprins de-un sentiment de anticipare copilărească și cu toate că se simțea un pic jenat de el însuși, se lăsă purtat de capriciile lui cu o seninătate plină de curiozitate.

Urcă în mașină și o luă spre centru. Făcu la dreapta pe bulevardul ce ducea la gară și din nou la dreapta, către parcul de la periferie. În fața unui supermarket

opri, cumpără un pachet de șase beri, pe care-l puse pe bancheta din spate, apoi conduse mai departe.

Ajunse în zona lacului după un sfert de oră. Era o zi frumoasă. Un vânticel cald agita crengile sălciilor, iar în aer plutea o liniște nefirească. David își lăsă sacoul în mașină, băgă piatra în buzunarul de la piept al cămășii, încuie mașina și o apucă pe aleea principală către lacul, deocamdată, ascuns de trunchiurile sălciilor.

Pe o alee lăturalnică, pe deasupra arbuștilor de păducel și măceș, întrezări pentru o secundă două siluete care se deplasau către ieșirea dinspre dig a parcului, dar nu reuși să-și dea seama dacă erau bărbați, femei, vreo pereche de îndrăgostiți în căutarea unui loc unde să stea împreună netulburați. Parcul nu mai prezenta demult interes pentru nimeni și cel mai adesea era traversat de persoanele care își aveau casele pe lângă dig ori în împrejurimi.

Deși nu avea niciun motiv, David așteptă până fu sigur că nu-l vedea nimeni, pe urmă își continuă drumul, căutând din ochi micul său promontoriu. Ca și cu o zi înainte, apele lacului erau calme, scăldate de razele soarelui și colorate de reflexiile sălciilor de pe maluri. Când se apropie, câteva broaște săriră în apă cu plescăituri sonore. David adulmecă aerul – nu se simțea nimic – își încordă auzul căutând să prindă vreun zgomot neobișnuit dincolo de freamătul muzical al ramurilor sălciilor, apoi scoase piatra din buzu-

narul de la piept și o aruncă în apă cu un zvâcnet puternic al brațului, încercând să nimerească aproximativ locul de unde ieșise. Nu înțelegea semnificația gestului sau de ce așteptase cu atâta nerăbdare să-l facă, se simțea doar împăcat că îl făcuse, în sfârșit.

Încremeni pe mal, în picioare, concentrat, așteptând – ce anume, habar n-avea. *Ce prostie.* Se răsuci să plece. Imediat îl izbi mirosul – infect, greu, miros de nămol și țesut intrat în putrefacție și îndată după aceea auzi apa bolborosind în spatele său.

Se întoarse la timp – conștient pe jumătate că mirosul dispărea pe măsură ce el se răsucea – ca să vadă apele lacului explodând într-o puzderie de stropi sclipitori, din mijlocul cărora se detașă un obiect întunecat, care descrise o boltă în aer și căzu în apropierea lui, chiar pe vârful micului promontoriu.

Își simți bătăile inimii întețindu-se. Nu era spaimă ceea ce simțea, nici măcar neliniște, ci un straniu neastâmpăr ce-i făcea degetele să tremure, straniu pentru că nu se lega de o dorință anume ori de vreun interes oarecare, era un sentiment detașat de realitate, o curiozitate pură, așa cum simțise numai când era copil.

Obiectul zăcea umed în iarbă. Nu era piatra pe care o aruncase. În locul ei, lacul îi azvârlise o farfurioară de lut, ciobită pe margini, având în centru, pictat cu galben, imaginea unui soare, iar pe margini spirale albastre și portocalii, executate cu stângăcie, fiecare etalând la capete flori pictate în diverse culori.

David o răsuci, încercă să vadă dacă avea ceva scris pe ea, pe față sau pe fund, apoi o lăsă jos și se duse la mașină. Apucă din pachetul de șase, două beri și, cu ele în mână, se întoarse. Desfăcu una, luă iarăși farfuria în mână, privi în jur, apoi o azvârli în apă.

De această dată, așteptarea fu mai îndelungată.

Tocmai se pregătea să înceapă a doua bere, când lacul se tulbură din nou. Sări în picioare, cu inima transformată într-un bulgăre uriaș, uleios, care-și trimitea bătăile sub forma unor picuri cleioși până în fundul abdomenului, unde detonau în sute de stropi corozivi ce-i înțepau haotic stomacul și vezica. Obiectul care țâșnise din apă acum era ceva mai mare, David realiză asta în timp ce-l urmărea venind, de parcă ar fi văzut un film cu încetinitorul, dar nu-i observă detaliile până ce nu ateriză în iarbă, alături de el.

Ridică o mână la gură ca să-și rețină un țipăt.

Era o statuetă înnegrită, acoperită de mâl. David făcu un pas înapoi, cu panica dându-i târcoale, apoi se scutură și se lăsă pe vine. Statueta nu era prea mare, măsura poate zece-doisprezece centimetri, modelată destul de rudimentar, dar chiar și așa, detaliile îți permiteau să-ți dai seama ce reprezenta. O siluetă de femeie, după umflăturile sânilor care bombau roba cu care era îmbrăcată – o robă ce-i lăsa brațele libere, și era încinsă în jurul mijlocului cu un cordon lat, legat deasupra abdomenului cu o fundă executată în forma unei flori.

Palma unei mâini, ușor ridicată, lipsea, cealaltă stătea coborâtă pe lângă corp, cu vârful degetelor lipite de coapsă. Picioarele goale, modelate urât, se sprijineau pe-un postament simplu, strâmb – probabil statueta nu și-ar fi păstrat echilibrul așezată pe o masă.

Silueta reprezenta o femeie, fără îndoială, numai că de la gât în sus figurina nu mai avea nimic uman, terminată fiind cu un cap de pește, cu ochii bulbucați și botul căscat, deși aceste amănunte fuseseră finisate în așa fel încât ansamblul lor sugera ceva extrem de uman. Ochii priveau într-o anumită direcție, gura era deschisă într-o anumită expresie, sugerând ceva – ceva imposibil de determinat, dar *ceva* – chipul hidos conținea o anumită personalitate, o distincție ciudată.

Pe David îl trecură fiori în vreme ce se uita la ea, dar asta nu-l împiedică să o ia în mână și să o clătească repede în apa lacului, pentru a îndepărta mâlul. Amănuntele deveniră mai clare. Observă și două zgârieturi paralele ce traversau postamentul pe una din laturi. Nu era expert, dar văzuse destule bijuterii în viața lui astfel încât să ia în considerare posibilitatea ca statueta să fie din argint.

O cercetă pe toate părțile, căutând o inscripție ori un însemn, simțindu-i răceala și mirosul de nămol. În ultimele zece minute, vântul se întețise. Soarele fusese acoperit de nori cenușii, prevestitori de ploaie, tulpinile trestiilor foșneau, lovite unele de altele, iar apa lacului începuse să facă valuri mici, încrețite. David

rămase un moment în cumpănă, gândindu-se cum să procedeze, apoi se hotărî. Vârî statueta în sân, fără să-i pese că-și udă cămașa – un gest absolut copilăresc – goli doza de bere și își făcu drum printre sălcii. În clipa-n care primii stropi de ploaie îi căzură pe frunte, alerga deja spre mașină.

☆ ☆ ☆

În acea seară se culcă devreme, dar adormi abia pe la ora două dimineața. Avu un somn agitat, totuși nu visă nimic – nimic din ce putea să-și amintească a doua zi. În tot acest timp, statueta strălucea slab lângă el, așezată pe noptieră.

☆ ☆ ☆

Trecură trei zile.

David începuse să se întrebe dacă ceea ce trăia era posibil. Îi trebuiră multe pachete de șase beri ca să se convingă că nu-i juca imaginația feste. A doua zi se prezentase la birou și reușise să-l convingă pe șef să-i dea câteva zile libere, invocând o urgență familială – o situație ce i se păru extrem de plauzibilă în clipa-n care îi ieși de pe buze, deși nu se gândise deloc ce urma să spună în momentul în care avea să vorbească. Șefului îi plăcea să cunoască toate amănuntele înainte de a lua o decizie. Minți fără nici cea mai mică reținere,

simțind greutatea statuetei în buzunarul sacoului, privindu-și șeful în ochi, cu glasul sugrumat de o ușoară emoție.

După ce rezolvase această problemă, ceva mai liniștit, ieșise să bea o cafea la o terasă din centru și de acolo își sunase un fost coleg de liceu, care ținea acum un magazin de reparații bijuterii. Colegul îi confirmă, când se întâlniră, o oră mai târziu, că statueta era, într-adevăr, din argint. David nu prelungi mult întrevederea.

În după-amiaza acelei zile, amanetă statueta pe o sumă destul de bună, apoi se întoarse acasă și rămase privind bancnotele noi din portofel, cu o bere alături, încercând din răsputeri să nu intre în panică și să evalueze cât mai rece și corect situația. Dar cum puteai face așa ceva? O parte a minții îi șoptea clar ce are de făcut în continuare, o alta, ca un ecou, confirma ceea ce spunea prima, dar amândouă erau înnăbușite de o spaimă imprecisă, ce se adăuga strat după strat, adusă de diversele gânduri și presupuneri.

Era oare ceva acolo, pe fundul lacului? Ori lucrurile erau mult mai simple și totul conținea o explicație logică, banală, poate?

Cel mai indicat ar fi fost să împingă situația până la ultimele consecințe. Mai târziu, dacă urma să se lămurească câtuși de puțin, putea analiza în liniște cele petrecute, lipsit de piedicile incomode provocate de atâtea ipoteze aiurite. În fond, așa ceva nu se întâmpla

în fiecare zi. *N-am de ales,* își zicea, ascultându-și vocile din minte. *Trebuie s-o fac și gata.*

În acea seară se învârti prin toată casa, vârând într-o mică geantă de voiaj toate obiectele ce păreau potrivite scopului său, cu grijă să fie cât mai diferite și de toate formele: un ceas de mână care încă funcționa, dar pe care nu-l mai purta demult – lui Carmen nu-i plăcuse niciodată, iar lui îi intrase cu atâta putere în cap această idee, încât ajunsese și el să-l deteste, un bibelou rămas de la mama sa, un pahar greu de whisky, un controler stricat de la o consolă Xbox, un patent, o scrumieră cap-de-pirat, un telefon fără baterie, o sticlă de vodcă, o vază și alte câteva mărunțișuri.

Se culcă târziu, după ce încercase să urmărească un film de război pe laptop. A doua zi, la șase dimineață, era pe malul lacului, dârdâind în sacoul subțire, de vară, mutându-și geanta de voiaj de pe-un umăr pe celălalt, înșirându-și mereu și mereu în minte obiectele pe care le conținea, asta numai pentru că acest lucru îi abătea atenția de la apele cufundate încă în beznă.

Păru că trece o veșnicie până să se lumineze de ziuă.

Lacul ieși din întuneric aidoma unui animal care se târăște leneș din vizuină, mai întâi cu ramurile sălciilor de pe celălalt mal conturându-se zbârlite pe cerul tot mai luminos, precum niște fire de păr, apoi cu umerii joși ai trestiilor, pe urmă cu apele care dădeau impresia că respiră, încrețite de vântul răcoros al dimineții.

La un moment dat, David simți că cineva îl privește, cineva ascuns chiar în fața lui, la câțiva metri depărtare. O senzație prea puternică pentru a nu fi în întregime reală. Când strânse din pleoape și își concentră atenția în acea direcție, i se păru că vede o pată întinsă, neagră, sub suprafața apei, o pată care se răsuci, se lungi, apoi dispăru repede în adânc. Și imediat zgomotul *glup-glup-glup* și miros pregnant de mâl.

Încercă să-și controleze respirația, zgribulit în sacou. Se uită la cerul de pe care stelele dispăreau și își strânse pumnii în buzunare. Îndată ce primele raze ale soarelui atinseră luciul lacului, deschise geanta de voiaj și aruncă în apă ceasul de mână. Nu știa de ce așteptase exact acel moment, dar așa i se părea cel mai potrivit.

☆ ☆ ☆

Timp de un sfert de oră, nu se întâmplă nimic. David începuse să regrete că amanetase statueta, când apele se tulburară din nou.

☆ ☆ ☆

Orele care trecură de la șapte dimineața până la două după-amiaza, când se hotărî să strângă, în sfârșit, geanta și să se ducă acasă, deși nu avea deloc chef de așa ceva, i se imprimară în memorie ca fiind alcătuite

mai mult din emoții și senzații, decât din minute și secunde. Era amețit, complet bulversat.

Primii fiori ai terorii, pe care nu reușise deloc să-i înăbușe, se transformaseră repede în uimire, în bucurie, apoi într-o euforie ce atingea primele grade ale nebuniei – toate acestea revenind periodic, cu fiecare nouă surpriză, pentru ca, în cele din urmă, succesiunea lor să fie atât de feroce, încât se cristalizaseră într-un simțământ cu totul nou, necunoscut, la care nu se putea gândi decât ca la o fericire deznădăjduită. Bănuia că așa trebuia să se simtă un criminal în serie înainte de a-și ataca victima. Puternic și neajutorat, dar conștient că dincolo de realitatea în care el săvârșea acel act, se afla ceva care avea să-l facă, fie și pentru o scurtă perioadă, să se simtă mai mult decât un om.

Mă rog, astfel gândea în răstimpuri, în vreme ce studia încordat vreo nouă tulburare a apelor ori se ridica și cerceta preocupat aleile parcului, ca să se asigure că nu trece cineva, să observe ceea ce făcea. În rest, mintea îi era complet absorbită de mișcările hipnotice ale apelor care sclipeau în soare.

Haide, haide, murmura din când în când, *haide...*

După ceasul de mână, urmase bibeloul, controlerul și celelalte obiecte. Lacul îi azvârlise conștiincios înapoi, după fiecare lucru, câte ceva nou, impunând perioade mai lungi sau mai scurte de așteptare. Veniseră, pe rând, un ulcior de lut, o altă statuetă, ceva mai mică, apoi câteva monede ce păreau la prima vedere

din aur, o placă de piatră cu o inscripție în latină și câteva desene erodate, iar la final un medalion extraordinar executat, cu modele complicate și acoperit pe margini cu pietre strălucitoare, având în centru un bob roșu ce părea susținut de modelul unei flori – o pietricică sclipitoare, poate un rubin.

După ce și ultimul dintre aceste obiecte căzuse pe mal și după ce băgase mâna în geantă și constatase că o golise, pe David începură să-l treacă transpirațiile. Brusc, îi venise să vomite. Se trăsese într-o parte, își eliberase precipitat stomacul, cu icnete prelungi, apoi se clătise pe față cu apă din lac și băgase în geanta de voiaj toate obiectele așezate pe mal.

În drum spre casă era să intre de vreo două ori în mașinile din față, pe urmă trecuse pe roșu, la un semafor – dar nu conștientizase faptul că se afla la volan, ci doar că mașina se oprise, frânând brusc, în parcarea din fața blocului.

Ajuns în apartament, se dezbrăcă de toate hainele și le puse la spălat, de parcă lunga ședere pe malul lacului le murdărise prea tare ca să mai poată fi îmbrăcate, apoi, doar în chiloți, vărsă conținutul genții pe canapeaua din camera de zi.

Înconjurate de lumina soarelui care pătrundea nestingherit prin ferestrele mari, înșirate pe pielea maronie a canapelei, acele lucruri, încă umede și murdare de mâl, păreau complet ireale. Cumva trucate, parcă false. Prea neobișnuite ca să nu crezi că nu erau

obiecte de recuzită dintr-un film, sau ceva asemănător.

Vreme de două ore rămase acolo, în genunchi, manevrând cu grijă toate acele obiecte și aranjându-le în fel și chip – în șir, în cerc, pe diagonală, în spirală, de parcă s-ar fi așteptat ca așezarea lor să releve vreo semnificație misterioasă ori vreun indiciu care-ar fi putut să ducă la deslușirea motivului prezenței lor acolo.

Gândurile i se învălmășeau, prea grăbite pentru a se închega în idei sau raționamente. Era ca și cum ar fi încercat să gândească într-un vis. Își închipui că, la un moment dat, chiar ațipise, pentru că, atunci când își desprinse ochii de pe unul dintre ele – era vorba de medalionul cu rubin – realiză că-i amorțise spatele și că-l dureau genunchii. Ceasul de deasupra televizorului arăta ora șase seara.

Se ridică și se întinse până își auzi oasele trosnind. Se simțea mai bine. Mai liniștit.

Își pregăti o porție de spaghete și o cafea – oricum era sigur că nici în acea noapte nu avea să doarmă ca lumea – și ieși pe balcon să mănânce și să se gândească în tihnă. Acea fericire deznădăjduită, dizolvată în somn, îi curățase mintea de reziduurile inutile și se simțea în stare acum să-și pună presupunerile în ordine, chiar dacă acest proces nu urma să conducă la un răspuns mulțumitor.

Era o seară caldă, frumoasă. Mâncă spaghetele uitându-se la rarii trecători – câteva grupuri de tineri, o

bătrână înfofolită într-o haină veche, un tip cu pantaloni *foarte* scurți care-și plimba câinele, o javră care nu inspira nicio încredere – apoi lăsă farfuria pe o cutie de carton (balconul era plin de vechituri, iar el stătea pe un fotoliu în mijlocul lor) și ridică ceașca de cafea rece.

Îi plăcea așa, rece.

Deci..

Câteva monede de aur. Medalionul. Statueta amanetată. Era clar că ceva se afla pe fundul lacului, ceva ce acționa în mod conștient. Dar cu ce scop?... Era o demostrație, un apel, un mesaj ori un simplu joc? Toate obiectele acelea aruncate pe mal erau azvârlite de o creatură necunoscută sau de vreun om? Presupunerea îi depășea imaginația și îi era cam teamă să o analizeze. Și, de fapt, nici nu era nevoie... Întrebarea cea mai importantă rămânea dacă acea forță ascunsă era binevoitoare, își bătea joc de el ori avea vreo intenție neplăcută. *O fi vreo capcană?* Nu, nu avea de ce să se gândească la așa ceva, lucrurile de pe canapea contraziceau acest lucru. Mai degrabă un mod de a stabili o cale de comunicare sau un fel de a-și arăta bunăvoința... Totuși, dacă era, pur și simplu, vorba de noroc? Nu, nu, absurd.

O clipă îi trecu prin cap că n-ar fi rău să anunțe autoritățile, dar alungă repede ideea cu un hohot nervos de râs. Începuse din nou să simtă acea fericire deznădăjduită.

Ce se afla acolo, sub ape, era descoperirea lui și nu avea de gând să spună nimănui despre ea, până nu descoperea el însuși despre ce era vorba. Se imagină o secundă vârât într-un costum incomod de scafandru (o idee absolut ridicolă), explorând apele mizerabile și straturile moi de mâl, însă și acest lucru îi depășea imaginația. Nu știa să înoate și întotdeauna încercase un sentiment indistinct de groază când intra să facă baie la mare, iar apa se întâmpla să-i depășească umerii.

Și, până la urmă, putea fi o farsă? Ar fi fost posibil? Cine ar fi încercat să facă așa ceva? Ce om normal ar sta pe fundul lacului și s-ar simți bine făcând asemenea lucruri? Imposibil. Absolut imposibil.

Poate e doar un coșmar. Despărțirea de familie m-a afectat în moduri pe care nici nu le realizez. Dacă aș deschide brusc ochii și lângă mine s-ar afla întinsă Carmen, iar din cealaltă cameră s-ar auzi plânsetul copilului? Ăsta *ar fi, într-adevăr, un coșmar.*

Pufni nervos în ceașca de cafea.

Stropi maronii i se scurseră pe încheietura mâinii drepte. Nu-i băgă în seamă. Își modifică poziția în fotoliu, vârându-și picioarele sub el și imediat mintea îi afișă un mesaj brusc. *Trebuie să profiți. Cât durează chestia asta, trebuie să profiți.* Da. Valoarea tuturor acestor lucruri... Statueta amanetată, în regulă. Dar monedele de aur și medalionul, mai ales medalionul, probabil valorau o mică avere... Gândul îi trimise un fior ascuțit prin vintre.

Se ridică cu ceașca în mână, gesticulând cu farfurioara și plimbându-se în micul spațiu din fața fotoliului. Dacă lucrurile continuau în acest fel – și nu exista niciun motiv să nu continue – ar fi putut ajunge să obțină tot ce visase. Bani peste bani, case, proprietăți, *femei*, femei *care în circumstanțe normale nici nu s-ar uita la el*, tot ce-și dorise în viață. Putea fi un om bogat. Într-adevăr, era posibil. Dar era destul? Mintea începu să-i vagabondeze, să umble în toate direcțiile, urmând ritmul tot mai dezordonat al pașilor. Se împiedică, înjură, se răsuci, aplecat periculos peste balustrada balconului, apoi își reluă plimbarea în spațiul dinaintea fotoliului. Totul, totul, putea avea totul.

Trase cu ochiul prin geamul balconului, la obiectele prețioase înșirate pe canapea.

Până unde putea împinge lucrurile? Care erau limitele forței ascunse în lac? Merita oare să-ți pui această întrebare? O, da. Merita. Lacul – sau orice o fi fost în el – scosese la iveală niște lucruri, poate la întâmplare, poate încercând să ghicească ce își dorea el cu adevărat, iar **asta** era o idee foarte interesantă. Porni s-o analizeze înfometat, bucățică cu bucățică, de parcă s-ar fi aflat într-un restaurant de lux și s-ar fi străduit să scoată din fiecare fărâmă de mâncare totalul sumei din nota de plată, fără să-și dea seama că farfuria cu spaghete se vărsase pe jumătate și călca în picioare amestecul clisos de paste și brânză. Dacă apele (de acum începuse să se gândească la ele cu literă mare,

Apele), aveau și altceva de oferit, ceva la care el abia îndrăznea să spere

case, mașini, proprietăți și... și...

și ce?

ASTA era o idee...

dar la care năzuia, totuși, în mod inconștient? Cu ce ar fi răspuns lacul la ceva... mai altfel, la ceva viu, la ceva în care pulsa sângele și viața, de exemplu? *Trebuie să experimentezi, să profiți. Trebuie să profiți acum. Ți se oferă o șansă extraordinară.*

Se culcă, hăituit de acest gând de care îi era cam rușine și, cu toate că dormi la fel de prost ca și în nopțile precedente, se trezi plin de energie și îndrăzneală, cu capul limpede ca un glob de cristal. Gândurile săgetau, se intersectau, creau conexiuni neașteptate, atât de iuți și de neobișnuite, încât simpla lor prezență îi oferea o stare nebună de bună dispoziție.

Soarele dimineții strălucea pe obiectele de pe canapea atunci când trecu prin camera de zi, în drum spre bucătărie. Încăperea părea că împrumutase peste noapte culorile lor, iar acum dansa în lumina împrăștiată de propriile nuanțe.

După o jumătate de oră, David își conducea Toyota pe unul dintre bulevardele importante ale orașului și încerca să se hotărască unde ar fi putut găsi mai ușor ceva potrivit scopurilor sale. Până la urmă, optă pentru cel mai mare pet-shop din oraș, cel aflat aproape de Parcul Central. După ce ezită un timp între iepure,

pisică, papagal, câine, se decise pentru un hamster, în primul rând datorită mărimii. Pentru o primă încercare era destul. Nu voia complicații inutile. „E un sirian auriu", îi spusese vânzătoarea, cu un surâs palid. „E deosebit de agil și de jucăuș, o să vă aducă un zâmbet pe față în fiecare zi, sunt sigură". „Arată ca un ursuleț", comentase David și fusese nevoit apoi s-o asigure pe vânzătoare că are deja acasă tot ce-i trebuie pentru ca micuțul lui animăluț să trăiască fericit și lipsit de stres.

☆ ☆ ☆

— Cine-i acolo? strigă.

Stătea de câteva minute pe mal, cocoțat pe vârful „promontoriului", cu hamsterul în mână, și îl mângâia încetișor cu degetul arătător, în timp ce privea apele liniștite în care bătea soarele.

— Cine-i acolo? strigă din nou... Ți-am adus ceva. Nu știu dacă o să-ți placă.

Se simțea ridicol.

Micuța creatură i se foi în palmă, se înmuie sub apăsarea degetului său, iar când plecă fruntea, îi văzu ochișorii vioi, cercetându-l. Era o zi plăcută, soarele încălzea cu putere, însă lacul părea nefiresc de întunecat, încremenit, aproape solid, ca și cum sub pelicula înșelătoare a apei se ascundea, foarte aproape de suprafață, o platformă dură, neagră, de stâncă.

Nici nu realiză când aruncă hamsterul. Stătea, pur și simplu, pe mal, când își văzu brațul ridicându-se, cu pumnul strâns în jurul ghemotocului de blană aurie, ducându-se în spate, în timp ce corpul i se încorda. Apoi își zări degetele desfăcute, aerul răcorindu-i podul palmei ce simțise până atunci greutatea fierbinte a animalului, pe urmă sirianul zbura deja deasupra lacului, cu lăbuțele răschirate, rostogolindu-se o dată, de două ori, până căzu și izbi suprafața apei. Fusese sigur că nici măcar nu se va scufunda, că va sări ridicol și dezarticulat de colo-colo, proiectat din suprafața aceea neagră ce-și închipuia că o vede sub luciul lacului, dar nu se întâmplă așa. Hamsterul dispăru repede, foarte repede, sub apă, înhățat parcă din aer, iar dispariția lui fu însoțită de obișnuitele sunete de absorbție.

— Sper să-ți placă, murmură prostește David.

Apoi așteptă. Cinci minute. Zece minute. Apele se liniștiseră din nou. Sălciile și trestiile reflectate în ele, precum și cei câțiva nori alburii de pe cer, arătau ca niște modele pictate.

Când lacul se tulbură, David începu să tremure, fără să-i pese dacă tremura de frică ori din cauza surescitării. În viața lui nu se mai simțise așa. Nu încercase nici măcar să-și imagineze cu ce ar fi putut răspunde ceea ce se afla în adânc, iar când fu sigur că ochii nu-l înșeală și vedea într-adevăr ce vedea, gemu slab și se

retrase. Piciorul i se propti într-un smoc de iarbă și căzu în fund.

Din apă se ridicaseră, susținuți de ramificate filamente verzi, doi ochi alungiți, albi, fără irișsi, ce păreau că-l privesc.

Apa bolborosea de jur-împrejurul lor și, în timp ce David se uita la ei, se rotiră unul către celălalt. Filamentele vibrară, iar la câțiva centimetri în fața lor se căscă o gaură rotundă – o gură care țâșni din apă, apoi rămase în aer câteva secunde, cu buzele late, dreptunghiulare, pulsând și umflându-se. David avu impresia că vede în spatele lor șiruri de dinți, însă impresia dispăru imediat ce dinții porniră să se miște și să se zvârcolească, asemenea unor mici tentacule lucioase, pipăind forma buzelor și apa lacului, pe când ochii stranii ai creaturii măsurau malul străjuit de sălcii. David mai avu timp să observe un soi de excrescență care se ridică fulgerător în spatele lor, în vreme ce gura aceea dezgustătoare dispărea în adânc, apoi creatura se scufundă încet, fără să producă nici măcar o încrețitură pe suprafața lacului, la fel de înșelătoare ca o iluzie. Probabil totul durase vreo douăzeci de secunde, dar acestea bătură în tâmplele și sângele lui David cu ecouri care-i reverberară în trup mult timp după ce arătarea i se evaporase din fața ochilor.

*Dumnezeii mă-sii. Ce-a fost chestia **aia**?*

Răsuflă scurt și se retrase pe iarbă, târându-se pe fund, până în spatele unei tufe de păducel.

Se sprijini cu ceafa de-un copac și se uită în jur – iarbă, tufișuri, trestii, ramurile arborilor – acumula imagine după imagine, le aglomera, le topea una-n alta, orice, orice numai să nu-i permită minții să-i aducă în prim-plan ceea ce tocmai văzuse, să încerce să distrugă în întregime ceea ce știa că nu mai putea fi vreodată distrus. Imaginea i se imprimase în memorie ca arsă cu fierul roșu. Iarbă, frunze, copaci, iarbă, frunze, copaci, iarbă, frunze, copaci. Aproape urlă când auzi un foșnet în vecinătatea lui. Se răsuci, încordat, cu stomacul pulsând, pe urmă se relaxă, cu nodul vomei în gât.

Pe o alee din apropiere apăruse un câine.

O cățea, mai precis. O javră jigărită, cu mamelele fleșcăite, maronii, bălăbănindu-se în timp ce mirosea dalele sparte ale aleii și fiecare morman de frunze uscate adunat pe sub bănci ori pe lângă borduri. Coada stufoasă, plină de scaieți, i se târa pe jos.

Lui David îi fură necesare doar două secunde pentru a sări în picioare. Mintea îi transmisese ceva, o sugestie prea rapidă pentru a-i cuprinde în totalitate mesajul, dar corpul reacționase imediat. Își băgă o mână în buzunar, ca pentru a se pregăti să scoată ceva de acolo și cu cealaltă întinsă, făcu câțiva pași în direcția câinelui.

— Cuțu-cuțu, făcu el de câteva ori, cuțu-cuțu. Hai, vino încoace, cățeluș... Vino... Nu-ți fie frică. Am ceva pentru tine. O să-ți placă. Hai, cățeluș... Hai încoace, câine prost.

Lungi brațul, aplecat, zâmbind.

Cățeaua se retrase puțin, adulmecă aerul, ridică nasul. Adulmecă din nou, coada i se legănă vag dintr-o parte în alta, târând pe jos scaieții murdari, pe urmă făcu ezitantă doi pași înainte, cu botul plecat, urechile lipite de cap și nasul umed fremătând mereu. David nu avu nevoie de mai mult. Scoase mâna din buzunar, cu pumnul strâns, ca și cum ar fi ascuns acolo ceva și, în același timp, sări înainte și apucă animalul.

Cățeaua scheună și încercă să se retragă aproape lipită de dalele aleii, cu coada vârâtă adânc între picioare, dar bărbatul o strânse puternic de labele din față, cu un geamăt victorios și, hrănindu-și în continuare mișcarea din același impuls care-l aruncase înainte, se răsuci pe-un picior, odată cu câinele ce se străduia jalnic să-l muște de mâini, făcu un salt către mal, apoi continuă să se răsucească exact ca un sportiv ce aruncă discul. După o ultimă sforțare, dădu drumul labelor animalului.

Cățeaua schelălăi. Tânărul o văzu zburând peste lac, apoi izbind apa într-o jerbă mare de stropi. Ca și hamsterul – *o să vă aducă un zâmbet pe față în fiecare zi, sunt sigură* – dispăru foarte repede, secondată de aceleași sunete de absorbție, însă ceva mai puternice și acompaniate de-o boare vagă cu miros de putred care-i încreți pielea de pe brațe lui David.

În palme îi rămăsese senzația oaselor fragile ale labelor. Își frecă mâinile de coapse. Se retrase pe mal în

sus, înapoia tufelor de păducel, la o distanță sigură, însă decis să-și păstreze cumpătul orice ar fi apărut din lac. Sudoarea îi curgea pe funte, se aduna în sprâncene, se prelingea pe obraji, se lipea de colțul buzelor, iar de acolo el o lingea absent.

Oasele câinelui îi pulsau în pumnii strânși.

Dură vreun sfert de oră până ce al doilea monstru își făcu apariția.

David își dădu imediat seama că e vorba de o altfel de creatură, pentru că ochii, deși la fel de albi și lipsiți de expresie ca și ai celei dintâi, erau protejați de-un soi de carapace semitransparentă ce cobora deasupra lor precum cozorocul unei șepci.

După ei, își făcu apariția un cap galben-maroniu, lucios, lipsit de trăsături, asemănător cu o bucată de lut, iar capul acesta începu imediat să avanseze către mal, cu viteză, tăind apa fără zgomot și fără a lăsa în urmă niciun fel de siaj.

David trebui să-și muște interiorul obrajilor ca să-și păstreze poziția și după ce reuși să se convingă că avea timp să fugă dacă s-ar fi întâmplat ceva și nu avea rost să-și facă griji, privi ceva mai atent creatura care se apropia.

În preajma promontoriului, din lac țâșniră câteva pseudopode, pipăiră buza malului, apoi, înfipte printre smocurile de iarbă, se încordară și traseră afară din apă întreg trupul creaturii. David își spuse imediat că semăna cu un limax uriaș. Avea cam un metru, un

metru și jumătate lungime. Corpul gros, acoperit cu o piele foarte lucioasă, care nu reflecta lumina, își făcea loc printre firele de iarbă, deplasându-se pe niște picioruțe subțiri, ridicole, ce-i ridicau pentru o secundă întreaga greutate, apoi o lăsau să cadă înainte cu un plescăit înfundat, grețos. Ochii i se mișcau lent în interiorul excrescenței transparente de pe cap, tăiați din când în când de fulgere cu vagi nuanțe de galben și auriu.

Arătarea se mișcă peste promontoriu și prin iarbă vreo jumătate de metru în direcția tufelor în spatele cărora stătea pitit tânărul, corpul i se răsuci, se chirci precum cel al unei râme atinsă de-un chibrit, apoi se întoarse brusc în apă. Dispăru în lac instantaneu, cu o viteză și o agilitate impresionante, iar în urma lui rămase doar soarele ce bătea în apă la fel de strălucitor, în timp ce modelele pictate ale sălciilor și ale trestiilor se legănau ușor la suprafață, asemenea unor draperii atinse de vânt.

Sfârșitul primului act...

David închise ochii și răsuflă adânc. *Un zâmbet pe față în fiecare zi.* Ce naiba se întâmplase? Și, de fapt, ce încercase *el* să facă? Experiența îl sleise de puteri. Se ridică din spatele tufelor și merse pe mal, cercetând urmele ude lăsate de creatură prin iarbă. Nu fusese o închipuire, asta era sigur. Dar ce semnificație aveau, totuși, toate astea? Un fior îi traversă corpul și un gând neplăcut îi alteră dispoziția. Dacă...

Scotoci rapid într-unul din buzunare. Găsi un stilou pe care-l folosea de obicei la birou, să semneze actele, și îl azvârli în apă. Cât aștepta, se plimbă fără rost de colo-colo. Avea sentimentul clar că sub apă exista ceva în acel moment, ceva care-l privea fix. După câteva minute se auzi un clipocit ușor, iar la picioarele sale ateriză un obiect strălucitor. O monedă argintie. David o ridică și zâmbi. Era de argint.

Încercase.

Încercase, experimentul eșuase, dar „atitudinea" lacului nu se schimbase, era în continuare binevoitoare. Nu greșise, oferise doar ceva greșit. Și, în fond, nici nu știa ce sperase să primească.

Trebuia să gândească. Să găsească un loc și să se gândească. Un loc aglomerat, plin de oameni. Plin până la refuz...

Luă masa de prânz la un restaurant bun din oraș. Nu-i era foame, dar simțea nevoia să facă o acțiune banală, iar regularitatea cu care mânuia furculița și cuțitul, tăind bucăți foarte mici din friptura de porc și ducându-le la gură, îi calma și îi ordona gândurile. Înainte de a comanda, fusese la baie și se spălase îndelung pe mâini, încercând să alunge din carnea palmelor sale senzația labelor slăbănoage ale câinelui. Încetase numai când pielea i se înroșise din cauza apei fierbinți. Acum mesteca încet și sorbea din când în când din paharul cu vin alb din fața sa.

Așadar, experimentul fusese greșit. Se speriase degeaba. Lacul îi înțelesese în mod eronat intențiile ori, mai degrabă, se străduise să ghicească ce urmărea el și de aceea trimisese acei monștri. Avea nevoie de altceva. Total diferit. Dacă voia să forțeze lacul să-i ofere ceea ce avea el mai bun, trebuia să găsească altceva... Aruncase în apă un animal, primise în schimb un animal. „Ceva"-ul care se adăpostea în mâlul de pe fund era mai puternic decât își imaginase, dar în continuare plin de bunăvoință. Privi bănuțul de argint pe care-l pusese pe-un șervețel, lângă farfurie, ca să-l aibă tot timpul sub ochi, în vreme ce ideea care i se contura în minte căpăta tot mai mult sens.

Într-adevăr, putea obține tot ce voia dacă nu se expunea prea mult – mergi la sigur, amice! – însă, iată, își dorea mai mult, mult mai mult, iar acest lucru merita un oarecare risc.

Încet, încet, pe măsură ce întorcea ideea pe toate părțile, devenea tot mai surescitat. Ospătarul trecu să-l întrebe dacă mai dorește ceva, iar el îi spuse să mai aducă vin, apoi începu să zâmbească încetișor, în vreme ce punea amănuntele și detaliile cap la cap. La urma urmei, era un lucru foarte simplu. Și nici nu i-ar fi păsat cuiva. Trebuia doar să aibă grijă să nu-l vadă cineva, să nu lase indicii, iar de cealaltă parte urma să aibă grijă lacul. Își aminti de sunetele de absorbție care însoțiseră dispariția hamsterului și a câinelui. Nicio urmă. Un zâmbet pe față în fiecare zi.

În mod ciudat, nu simțea absolut nicio mustrare de conștiință pe când se gândea la ce avea în intenție să facă. Mintea îi era fixată numai la plăcerea ce urma s-o resimtă în momentul în care trebuia să-și primească răsplata. Nu-l interesau eventualele consecințe, ci numai calitatea recompensei. Lumea dispăru din jurul lui. Obiectele își pierdură treptat consistența și forma și rămase doar nucleul fierbinte al acelei idei nebunești ce se înfierbânta tot mai tare, pe măsură ce gândurile îi adăugau noi și noi amănunte. Chiar *era* ușor. *Foarte* ușor.

O oră mai târziu, după ce băuse mai bine de un litru de vin și lăsase-n farfurie o mare parte din friptură, ieși din restaurant și urcă în mașină. Îi ardeau obrajii, fruntea, urechile, inima îi bubuia în piept, însă avea o stare de spirit excelentă.

Conduse foarte atent și lăsă mașina la o distanță bună de zona lacului, în parcarea unui bloc, apoi făcu restul drumului pe jos. Soarele se ascunsese în niște nori înalți, dar era în continuare cald. Nu bătea niciun pic de vânt. Lacul îl întâmpină întunecat și tăcut, radiind aceeași impresie de soliditate indiferentă.

David privi de câteva ori în jur, apoi coborî pe mal și își găsi un loc în spatele trunchiurilor a două sălcii înconjurate de tufe înalte cu flori. Aici se putea ascunde fără a putea fi zărit prea ușor și putea supraveghea fără dificultate aleea ce ducea către podul de

peste lac, folosit de cei care tăiau parcul în drum spre casele lor din apropierea digului.

Nu trecu mult și pe o alee apăru o siluetă. Bătăile inimii lui David se întețiră. Se forță să rămână calm. Era un bărbat între două vârste, îmbrăcat în pantaloni largi de stofă și în cămașă. Mergea repede, târându-și un pic piciorul stâng, cu o mână în buzunar și cu cealaltă legănându-se larg pe lângă corp. Când se apropie, David realiză că era mult mai bătrân decât crezuse inițial, dar cu toate astea îl lăsă să treacă. Era un om destul de înalt, cu umeri lați, deși căzuți înainte și părea să aibă încă multă vigoare. I-ar fi putut crea probleme. Bătrânul bocăni zgomotos pe podul de fier, apoi urmă cărarea către dig și curând dispăru din vedere, lăsându-l pe David să privească în urma lui cu o adâncă urmă de teamă în suflet.

Trebuie să te aduni. Nu poți să dai înapoi tocmai acum, e o șansă prea importantă.

Palmele i se umeziseră lipite de pantaloni. Simțea furnicături în antebrațe, iar degetele începeau din nou să fie bântuite de senzația imprimată de oasele slăbănoage ale câinelui. Cum avea oare să fie acum? Cum?... Lacul clipoci în spatele lui. Îi percepea prezența tăcută, masivă, umedă, copleșitoare și se foi, încercând să găsească o poziție cât mai confortabilă.

Dură o oră până ce pe alee se ivi o altă siluetă. O femeie, de această dată. O bătrânică îmbrăcată sărăcăcios, cu batic negru și cu un ilic de lână lung, arun-

cat pe umeri, ce înainta încet, păstrându-și echilibrul între două sacoșe albastre. David începu să tremure, apoi îl luară căldurile. Palmele îi frigeau.

Brusc, totul i se păru absolut ridicol, dar nu se mișcă din loc. Trupul i se încordă. Știa că avea s-o facă, deși se trezea invadat de o frică cumplită. Știa că avea s-o facă înainte de a sări din tufiș, pentru că mintea sa absorbise deja promisiunea viitoarelor senzații și îi pregătise corpul în așteptarea acestui moment. Când bătrânica trecu pe alee, ridicându-și cu greu picioarele încălțate în galoși și lovind cu gambele pungile supraîncărcate, David îi studie atent trupul cocârjat, spatele ca o virgulă și înainte de a ieși din ascunzătoare, o lăsă să ia un avans de câțiva metri, pentru a se asigura că într-adevăr nu se afla nimeni în jur.

Bătrâna se îndrepta către pod. David ieși din spatele sălciilor. Începu să alerge. I se părea că picioarele sale fac un zgomot asurzitor în timp ce striveau frunzele uscate, împrăștiate pe alee, dar femeia nu se întoarse nici măcar atunci când ajunse la un metru în spatele ei. Cu un singur gând învârtindu-i-se în minte, își luă avânt și o lovi cu pumnul în ceafă, cu toată puterea de care era în stare.

Să nu țipi, să nu țipi, să nu țipi...

Să nu țipi, să nu țipi

Să nu...

Bătrânica se poticni cu un icnet și scăpă sacoșele, dar nu căzu. David se aruncă asupra ei.

Din pungile rupte se revărsară pâraie de castraveți și cartofi, executând dansuri înnebunite în jurul câtorva morcovi și roșii. David nu mai încercase până atunci să imobilizeze un trup uman – impresiile lăsate de sporadicele încăierări din liceu se stinseseră demult – astfel încât corpul său reacționă scârbit la prezența trupului slăbănog care i se înmuie în brațe, în vreme ce-l lovea ca un nebun în ceafă și-n rinichi. Dar apucă bine cu mâna stângă corpul acela de gât, așa cum era cu spatele, încercând să nu-i privească chipul și continuă să-l izbească, în timp ce-l trăgea de pe alee, printre copaci, iar de acolo către tufele de pe malul lacului. Inima îi bătea atât de repede, încât vedea roșu înaintea ochilor. Nu-i luă mult până să descopere că se scăpase pe el de emoție – o pată umedă se mărea pe materialul pantalonilor, care i se lipeau acum, reci, de coapse.

Trupul femeii, mirosind a vechi și a boală, i se înmuie repede în brațe și curând încetă să-l mai lovească.

Își concentră toată forța și atenția în efortul de a-l târî repede prin iarbă, spre mal, împiedicându-se de dâmburile de pământ și înjurând de câteva ori, până reuși să-l aducă în apropierea promontoriului. Acolo se văzu nevoit să-și adune toată vigoarea ce-i mai rămăsese, să-și împrospăteze în minte imaginile tuturor lucrurilor oferite de lac până atunci, pentru a fi capabil să ridice trupul de la pământ și să-l azvârle de pe malul înalt.

Îl luă ca pe-un sac, cu o mână de gât, cu cealaltă pe sub fustă, dintre picioare, își luă puțin avânt, un-doi-trei, un-doi-trei, apoi icni și împinse puternic brațele. Bătrâna dispăru cu capul înainte, mâinile inerte și fusta ridicată deasupra șoldurilor, lăsând la vedere coapsele galbene ca ceara sub ciorapii de nailon și chilotul de un alb imprecis, care se umflă ca un balon în timp ce trupul se scufunda.

David își privi palmele. Îl usturau. Tot ce putea simți era mirosul bătrânei. Aproape că îi veni să vomite când se uită la apele tulburate. Tremura, sleit de puteri, incapabil să se miște din loc, mulțumit totuși că reușise să azvârle corpul femeii mult mai departe decât se așteptase. Oricum, nu avea nicio importanță, culoarea hainelor ei încă se distingea sub apă, când se auziră iarăși zgomotele de absorbție, mai tare ca niciodată – veneau din toate părțile, din pământ, dintre firele de iarbă, dintre trestii, din linia șerpuită a malului, din inima sălciilor... Apoi se făcu deodată liniște, atât de liniște, încât lui David începură să-i țiuie urechile.

N-ai țipat. N-ai țipat. N-ai apucat să țipi...

Se lăsă cu fundul pe iarbă, cu o mână dezlipind mereu materialul pantalonilor de pe coapse, ca și cum așa i-ar fi putut face să se zvânte mai repede.

Nici măcar nu ți-am văzut fața.

Oare cât timp trecuse de când venise aici? I se părea că se scurseseră ore întregi.

Își pipăi buzunarele, dar își aminti că lăsase telefonul în mașină, ca să fie sigur că nimic nu putea să-l distragă de la ceea ce avea de făcut. Și o făcuse, pe Dumnezeul lui că o făcuse, orice însemna acest lucru, „făcut", și nu simțea nicio remușcare, nicio mustrare de conștiință, doar acea mulțumire a egoistului ce rămâne singur cu gândurile lui, după ce a înfăptuit ceva ce promite să-i aducă satisfacție numai lui și nimănui altcuiva. Se mișcase repede, nu ezitase prea mult, acționase și nu lăsase nicio urmă. Nu se gândi nicio clipă la sacoșele cu legume, rupte pe alee, și chiar dacă i-ar fi venit în minte acest amănunt, probabil nu i-ar fi dat importanță. Parcul era plin de gunoaie. Ce mai însemna încă o grămadă de legume răsturnate pe jos și două sacoșe rupte, care aveau să fie luate, oricum, de vânt și duse apoi cine știe unde?

Norii acoperiseră de tot soarele. Pe cer nu mai era niciun petec albastru. David își dădu seama, în timp ce părul de pe brațe i se ridica, de schimbarea petrecută în atmosferă. De fapt, o percepuse imediat după ce corpul bătrânei dispăruse sub apă, însă acum se transformase în ceva aproape vizibil. Aerul devenise mai greu, mai dificil de respirat, de parcă era alcătuit din mici particule uleioase care se mișcau în permanență și fiecare dintre aceste particule gravita în jurul lui, îi căutau gura și nasul, îi invadau corpul și i se spărgeau apoi în gât, împrăștiind o aromă iute și iritantă. Părul de pe brațe îl durea, încerca să se smulgă

din piele. Începu iarăși să transpire și o greutate rece i se instală în fundul stomacului.

Încercă să facă doi-trei pași, să alunge panica, dar chiar atunci, de undeva din fundul lacului, se auzi un tunet greu, de parcă ceva imens s-ar fi prăbușit în adânc, apele se încrețiră și o serie de bulbuci mari urcară și se sparseră la suprafață.

David încremeni.

Făcuse oare o greșeală? Poate era mai bine să uite toată istoria și să se ducă acasă.

N-a țipat. Ai procedat bine.

Lacul se învolbură, făcu câteva valuri. Din apă apăru un umăr. Apoi un braț. David se retrase. Auzise de nenumărate ori în viață sintagma „a rămâne cu gura căscată", dar nu o considerase niciodată mai mult decât o simplă expresie și cu siguranță nu-și închipuise că așa ceva i s-ar putea întâmpla lui. Însă se petrecu chiar asta. Un frison puternic îi zgudui umerii, creierul îi explodă într-o lumină albă, trăsăturile feței parcă i se topiră și-și simți maxilarul greu, atârnând, în timp ce brațul acela cu degete lungi se ridica și făcea câteva mișcări în aer, ca și cum ar fi invocat într-un ritual restul corpului de care aparținea, să iasă la suprafață.

Greutatea din stomacul lui David deveni de plumb. Îi înmuie picioarele aproape silindu-l să se așeze. Nu se așeză, pentru că, odată cu lucrul acela care se târa afară din lac, se ridica și el, cu trupul animat de-o

forță complet străină de conștiința lui, asupra căreia nu avea niciun fel de control.

Din apă ieși încă o mână, vârful unui cot, apoi un cap acoperit de păr negru. David încercă din răsputeri să-și închidă gura.

Era o femeie.

Nu bătrâna pe care-o azvârlise, cu siguranță nu.

Ceva mai târziu, David avea să se gândească la faptul că nu fusese niciodată în stare să o privească, pur și simplu. De fiecare dată privirea lui analiza o secundă, două, vreo parte a corpului unde se întâmpla să zăbovească atrasă de vreun amănunt pe care nu-l putea ignora, și abia apoi mintea îl lipea în imaginea de ansamblu – dar acea constatare urma să vină mult mai târziu, atunci când nu mai prezenta nicio importanță. În acel moment, însă, se străduia inutil să-și închidă gura și să-și controleze respirația, în vreme ce fiori de adrenalină și de panică îi traversau intermitent corpul, scurtcircuitându-i toate simțurile, și așa date peste cap.

Femeia ieșea. Cu mișcări ezitante, cu apa șiroind din părul lipit pe față și peste umeri, curgând pe sâni, pe piept, iar de acolo pe abdomen și mai jos, pe măsură ce înainta către mal, cu ochii mari fixați asupra bărbatului de lângă sălcii.

Brațele i se mișcau uneori dintr-o parte în alta, cu gesturi stângace, largi, de parcă ar fi încercat să îndepărteze din cale niște obstacole invizibile. Deși înainta

foarte încet, era de-acum destul de aproape de mal – apa făcea valuri în jurul coapselor ei, apoi pe lângă genunchi și acum erau mai puțin de patru metri între ei și David își plimba privirile peste corpul ei cu o fascinație născută din cea mai pură teroare – acea teroare care te face să-ți dai seama exact de locul și rolul tău în spațiul pe care-l ocupi, fără a anula însă rațiunea.

Era o făptură destul de înaltă – poate o impresie creată de umerii foarte drepți? – cu vreo jumătate de cap mai scundă decât el – iar David măsura aproape un metru optzeci. Părul, atât de negru încât îți tulbura privirea și te făcea să te întrebi dacă acea nuanță există în realitate, îi șiroia de apă, lipit de obraji și de gât, de piept și de umeri.

Pielea feței părea adâncă, întunecată, ceva mai închisă decât pe restul corpului, colorată într-un vinețiu-gălbui – culoarea unei vânătăi pe cale de vindecare, se gândi David – fără ca acest lucru să fie dizgrațios, ci pur și simplu potrivit în ansamblul impus privirilor de acel corp uluitor.

Pomeți osoși, ieșiți în afară, frunte bombată, nas mic, o gură cu buze cărnoase, încremenite într-un zâmbet ambiguu, sugerat de buza de sus foarte groasă, care făcea un „V" pronunțat către nas. Gât subțire, lung. Sâni foarte mari, atât de depărtați unul de altul încât acopereau aproape în întregime partea superioară a brațelor, străbătuți de vinișoare negricioase,

cu areole enorme din mijlocul cărora sfârcurile se îndreptau roșiatice în sus.

Pântecul bombat contrasta puțin cu silueta ei în aparență fragilă, și nu avea buric (ori un ciudat joc al luminii impunea această impresie?), însă David nu consideră amănuntul semnificativ, pentru că, pe măsură ce femeia înainta, privirea îi era tot mai des atrasă de tufa enormă de păr cârlionțat dintre picioarele ei, sclipitoare, plină de bobițe tremurătoare de apă.

Nu văzuse în viața lui un păr pubian atât de des ori atât de negru. Înainta mult pe pântece și de-o parte și de alta a încheieturii coapselor, într-un triunghi lăbărțat, și mai multe fire umede, lipite de piele, coborau pe pulpe – dar, iarăși, acest lucru nu era deloc dizgrațios, ci perfect în imaginea de ansamblu, subliniind finețea picioarelor lungi care stârneau valuri uleioase în timp ce se mișcau spre mal.

Am înnebunit. Pur și simplu, mi-am pierdut mințile. Așa ceva nu e posibil.

Reuși, în sfârșit, să închidă gura. Ridică mâna într-un gest fără sens, apoi o coborî. Pe obraz începu să i se zbată un mușchi, repede, spasmodic, în scurte serii intense. Cu toate că își masă îndelung pielea, nu reuși să-l relaxeze. Femeia urcă pe mal și se aplecă puțin. Fu din nou surprins de nuanța stranie a pielii, de impresia ei de *adâncime* și elasticitate, de felul în care se flexa pe toată suprafața corpului, de parcă ar fi mișcat niște mușchi ori cartilaje legate în moduri necunoscute.

— Să mă ia dracu', murmură el. Să mă ia dracu'...

Fata mai înaintă un pic și se opri, cu palmele așezate sub sâni. În acea clipă, mintea lui David încetă să mai livreze cuvintele sau imaginile potrivite pentru a-i descrie atributele și ultimul amănunt clar de care își dădu seama, fu că avea degetele mult mai lungi decât cele ale unui om obișnuit, mai lungi probabil cu vreo cinci centimetri.

Zâna lacului. Nenorocita de zână a lacului a venit în vizită.

Nu-i venea să râdă.

Apele îi răspunseseră.

Asta dorise să știe? Poate. De ce nu? Sigur. Iar felul în care fata se oprise în fața lui, în așteptare, privindu-l fix, cu gura împietrită în acel zâmbet involuntar, sugera exact acest lucru. Recompensă. Era darul lui. Al lui. Trecură alte câteva minute până reuși să-și umezească buzele ca să poată vorbi – obrazul încă i se mai zbătea – iar când deschise gura, glasul nu-i aparținea, era al unui om care văzuse ceva ce niciun alt om nu mai văzuse vreodată.

— Cine ești?...

Fata mișcă încet capul, împins de-o articulație ciudată, apoi își depărtă buzele ca și cum ar fi încercat să răspundă. Din fundul gâtului ei lung i se ridică, grotesc, un șuier lichid, bolborositor, ce semăna mai mult cu o respirație horcăită, decât cu sunetele cerute de pronunția unui cuvânt.

— Ai venit pentru mine? Te-a trimis cineva aici?... Mă auzi?

Femeia se apropie și îi examină atentă fața. Frica lui David se distilă într-o serie de stări diferite – fascinație, uluire, incredulitate – iar acestea în senzații care-i alergau prin corp cu viteze uluitoare, trezind impresii în mușchi de care până atunci nici nu fusese conștient. Îi simțea răsuflarea trecându-i peste față, peste buze, și mirosea a apă, a apă stătută, e adevărat, dar mai era un iz acolo, ceva proaspăt și parfumat care masca mirosul apei aproape în întregime.

Închise ochii.

Dacă lacul fusese în stare să materializeze așa ceva, ce se găsea pe fundul lui avea într-adevăr puteri incomensurabile. Dintr-un motiv oarecare, îl alesese pe el pentru a se manifesta. De ce acum și în ce scop, erau întrebări ce urmau fără îndoială să-și afle răspunsul, așa cum își aflaseră nelămuririle lui de până acum și trebuia doar să fie atent ce fel de „întrebări" avea să pună în continuare pentru a primi răspunsurile care-i conveneau. Deocamdată, era necesar să reacționeze cumva – trebuia să reacționeze.

Fata se lipise de el. Gestul spunea multe. Nu-l luase de mână, nu-l apucase de braț, ci pur și simplu se lipise de el și aștepta.

David trăi un lung moment de irealitate. Dintr-o dată i se păru că se înalță, că-și iese din corp și din minte și rămâne suspendat în aer, deasupra malului. Ce se

întâmpla era atât de incredibil, încât simțea nevoia să se detașeze cumva, să privească întreaga scenă de la distanță, din realitatea unei noi perspective. Mușchiul din obraz se zbătea slab, ca o aripă ce-l înălța tot mai sus.

Iată-l pe el, un om înalt, cu părul rărit în creștet, cu ochelari cu ramă din plastic alunecați pe vârful nasului, cu obraji tăiați de dungile roșii ce apăreau ori de câte ori îl copleșeau emoțiile. Apoi silueta aceea vineție, cu sânii împinși în el, așteptând neclintită să facă ceva, iar în spatele ei apa din care ieșise, lacul strălucitor, inundat de soare, sălciile și trestiile verzi, și de jur-împrejurul lor seara caldă de toamnă, obișnuită, banală, normală. *Un zâmbet pe față în fiecare zi.*

Sigur că da. Sigur.

David reveni în corp, invadat brusc de-un sentiment acut de panică.

Într-un anumit sens, primise într-adevăr ce sperase, dar dacă tocmai acum ar fi apărut cineva pe alee și ar fi văzut toată scena? Cum ar fi reacționat atunci? Trebuia să ia făptura aceea de acolo, s-o ducă într-un loc sigur, pentru că nici prin gând nu-i trecea s-o trimită înapoi de unde venise. În niciun caz. Încă nu.

Își blestemă prostia care-l îndemnase să-și parcheze mașina la dracu-n praznic, dar știa bine că acea parte a orașului era foarte puțin frecventată și cum o cunoștea ca-n palmă după ce-o străbătuse în lung și-n lat în copilărie, existau toate șansele să treacă neobservat.

Mintea îi acționa acum pe alte planuri. Încetase să analizeze nefirescul acelei situații, fiind acaparată tot mai mult de instinct, de dorință. Tot ce-l mai preocupa acum era s-o ducă pe fată acasă la el, în apartament, iar acolo, în liniște și cu storurile trase, să o studieze pe îndelete și poate, cu puțin noroc, să afle de la ea tot ce trebuia.

Fata se uita la el, cu gura strâmbată de acel zâmbet neclintit.

David se aplecă, își luă sacoul de pe jos și i-l puse pe umeri. Fata nu făcu nicio mișcare. Era un sacou negru, nou, cu o croială clasică – David ura moda slim-fit, i se părea că bărbații îmbrăcați așa arătau ca niște broscoi cu hemoroizi – astfel încât o acoperea foarte bine, până aproape de jumătatea coapselor.

Cu un impuls în care se înghesuiau nerăbdarea și frica, o apucă de mână și o trase după el. Creierul îi mai trimitea din când în când semnale de panică – ce era ființa aceea, de unde venise, cum supraviețuise sub apă, care-i erau de fapt intențiile, nu știi ce faci, ai înnebunit – dar le ignora cu încăpățânare, convins de un singur lucru: fata îi aparținea. Cel puțin, deocamdată. Lacul acceptase schimbul. Era darul lui. Ce urma să facă cu ea mai târziu, habar n-avea, dar măcar știa sigur acest lucru și, până una-alta, era suficient pentru a-l pune în mișcare.

— Haide... Nu-ți fie teamă...

Femeia îl urmă fără să se împotrivească.

David evită aleile. O luă direct printre copaci și printre tufișurile dese, sălbăticite, făcând un ocol și urmând de aproape linia zdrențuită a malului, până ajunse la podețul de la intrarea în parc. Asigurându-se că nu se vede nicio mișcare, grăbi pasul, traversă și o apucă pe-o străduță liniștită, mărginită de case cu gardurile acoperite de iederă și viță-de-vie. După câțiva metri, coti pe un drumeag deschis între două imobile părăginite, pe care le știa demult abandonate, ieșind în parcarea din spatele unui bloc.

Se înserase.

David rămase în umbra unui zid, apoi privi spre fată. Ea îl studia preocupată și deschidea din când în când gura, fără a scoate niciun sunet, însă nu făcea niciun gest de împotrivire, se lăsa dusă ușor oriunde o conducea. În parcare se aflau câteva mașini, dar nu se zărea nimeni – doar doi câini ce amușinau ceva pe lângă containerele de gunoi.

— Haide, spuse iarăși, mai mult pentru a se îndemna pe el însuși. Apoi porni repede de-a curmezișul parcării, ghemuit, de parcă așa ar fi fost mult mai greu de observat în spațiul acela deschis. Picioarele goale ale fetei scoteau niște sunete ciudate pe ciment, *fleop-flat, fleop-flat,* zgomotele unui corp masiv și greu, ce contraziceau surprizător constituția ei fragilă, însă lui nu-i păsa – bucuria creștea în el cu fiecare gură de aer pe care-o trăgea în piept, așa că ultimii metri parcurși prin spatele blocului, pe lângă garaje, până pe stră-

duța unde parcase mașina, îi făcu aproape alergând. Deschise portiera din dreapta șoferului, împinse fata înăuntru, trânti portiera, apoi se urcă la volan.

Trecură câteva secunde până să înțeleagă că fata se speriase.

O văzu privind țintă cupola joasă a mașinii, apoi geamurile și bordul, în timp ce mâinile cu degete lungi mototoleau mânecile sacoului. Încercă repede să o calmeze. Îi vorbi încet, zâmbi, îi mângâie umărul, părul, pe urmă o îndemnă să se lase pe spătarul scaunului, cu capul rezemat de tetieră și avu satisfacția de a-i vedea imediat mușchii încordați ai coapselor destinzându-se și mâinile slăbind strânsoarea de pe mânecile hainei.

— Nu e nimic... Vezi? Tablă... scaune... plastic... nu e nimic care să-ți facă rău... Vezi?

Întoarse capul, cu gura strâmbată de surâsul ei incert. Ridică un braț, îi atinse cu un deget obrazul și rămase un moment așa, nemișcată, privindu-l fix. Și atunci David îi simți cu adevărat mirosul. Miros de plante acvatice, miros de apă dulce, miros de trestii, de pește și scoici, miros de mâl proaspăt răscolit, miros de amintiri străine, miros de bucurie, mirosul așteptărilor împlinite – toate distincte și separat înfășurate în parfumul pielii ei tinere, vii, fierbinți, care-i accelera imediat pulsul. Încă trăgea cu lăcomie mirosul acela în piept când porni, în sfârșit, motorul mașinii și demară, cu fata lipită de umărul lui.

☆ ☆ ☆

David se trânti pe pat și dechise o cutie cu bere.

Se simțea ciudat. Bucuros, obosit, îngrijorat, neîncrezător în realitatea corpului său. Fata se plimba cu pași mici prin apartament. Ajunseseră fără probleme acasă. În fața blocului nu se întâlniseră, slavă Domnului, cu nimeni și nici când urcaseră scările până la etajul trei, iar acum David se străduia din răsputeri să proceseze episoadele ultimelor zile, fără a reuși să se convingă de veridicitatea momentelor înlănțuite care-l aduseseră în această clipă – el trântit pe pat, sorbind din berea atât de rece încât îi îngheța obrajii, privind fără jenă femeia goală, cu straniile ei degete lungi și piele întunecată, cum se mișca ezitant prin camera de zi, examinând fotoliile și biblioteca, măsuța televizorului, colecția de CD-uri și consola Xbox de pe biroul din colțul încăperii, scoțând din când în când sunete scurte, ca niște murmure, în vreme ce degetele-i atingeau diversele contururi ale obiectelor ce creau impresia că-i sunt cu totul și cu totul necunoscute.

Îi analiza spatele drept, părul uscat pe umeri, coapsele ușor încordate. Fesele mari, bombate, care se desfăceau ori de câte ori se apleca pentru a examina ceva ce i se părea interesant. Și era incredibil. David nu avea covoare pe jos – ura covoarele din copilărie, din cauza obsesiei mamei sale de a le curăța aproape zilnic, el fiind silit s-o ajute – și fiecare pas al femeii se

auzea limpede, distinct pe parchet, sugerând aceeași efect de greutate, de masă enormă contrazisă de corpul subțire.

Fleop-flat... fleop-flat... fleop-flat...

Ce vârstă o fi având? se trezi întrebându-se. Douăzeci de ani... treizeci... o sută?

Asta era o prostie. Existau nelămuriri mult mai grave, întrebări tulburătoare la care se temea să afle răspunsul, chestiuni pe care nici măcar nu putea începe să le formuleze în minte. Deocamdată, nici nu voia. Timpul conținea lămuriri pentru toate problemele, iar până atunci... Bău din bere.

Femeia se aplecă spre perete, examină ceva de acolo – priza, își dădu seama David – apoi se ridică și se întoarse către el. Bărbatul fu din nou șocat de modul în care mușchii păreau să i se umfle sub piele, antrenați de resorturi necunoscute și de felul în care privirea lui se plimba pe corpul și fața ei incapabilă să o cuprindă în întregime, în vreme ce se apropia de pat, pentru că se părea că terminase cu examinarea apartamentului și, mulțumită că știa acum locul fiecărui obiect din cameră, devenise interesată de el.

David termină berea. Puse cutia jos fără a face apoi nicio mișcare, curios ce avea de gând. Acum, că era din nou aproape, îi simțea mai tare mirosul, în special cel de apă și plante acvatice.

O dorință arzătoare îi invadă arterele, aducându-i bătăile inimii în gât. Își propuse totuși să fie răbdător,

să nu facă mișcări bruște. Ar fi fost ridicol s-o sperie tocmai acum. Fata îi pipăi hainele, părul, obrajii nerași, își plimbă degetele peste firele de păr de pe mâini. Îi testă moliciunea buzelor, apoi își apropie atât de mult fața de a lui, încât rezistă cu greu impulsului de a o cuprinde în brațe, mai ales când sânii ei i se lăsară grei peste piept. După un timp, fata începu să scoată sunete înfundate, trăgând cu degetele de mânecile cămășii și de guler, intrigată de felul în care acestea se țineau în nasturi și o împiedicau să-i exploreze pielea de pe piept sau de pe abdomen.

— Te încurcă, nu-i așa? murmură David. Vrei să vezi mai mult... Nu-ți face griji, se scot ușor. Vezi? Sunt doar haine. Le port ca să nu-mi fie frig și pentru că așa e decent, dar nu-mi pasă foarte mult de ele. Bănuiesc că acolo de unde vii, nu prea ai nevoie de așa ceva, nu?

Se opri din vorbă, șocat de absurdul întregii situații, îndoindu-se o dată în plus de prezența lui acolo. Se dezbrăcă repede, sub privirile neclintite ale fetei care-l urmări scoțându-și cămașa, pantalonii, apoi și chiloții și așezându-se iarăși pe canapea, lângă ea, cu chipul tot mai deschis și luminos, pe măsură ce descoperea amănuntele trupului său. După privirea ei, David își dădu seama că recunoștea cam tot ce se ivea de sub haine și sângele i se aprinse de o dorință și mai puternică.

Doamne-Dumezeule, de unde vii, de fapt? Cum de ai apărut așa? Sunt nebun, cu siguranță. M-am țicnit.

Fata zâmbea de-a binelea acum.

Mușchii feței i se mișcau la fel de ciudat ca și cei din restul corpului, pliați pe articulații necunoscute, însă rezultatul, voit sau nu, era mai mult decât îmbietor. David nu mai rezistă și îi cuprinse în palmă unul dintre sânii grei.

Deși nu tocmai plăcute, mirosurile puternice ale corpului ei îl înnebuneau, îi dădeau peste cap toate simțurile. Acționau din zone complet necunoscute ce intensificau la maximum fiecare senzație, tocmai pentru că soseau pe coordonate noi, animate de ritmuri surprinzătoare. Penisul i se întări într-o erecție dureroasă, în vreme ce în palma strânsă peste carnea sânului începea să simtă fiori calzi, fără a-și putea da seama dacă proveneau din corpul lui ori din cel al femeii.

Se lăsă un pic pe spate și o trase deasupra lui.

Fata deveni imediat interesată de ceea ce se înălța dintre coapsele lui și degetele ei lungi cuprinseră într-o strânsoare poate cam prea puternică, dar deloc neplăcută, membrul dur, începând apoi să și le miște cu o sclipire înghețată în ochi. Îi aducea aminte lui David de nuanța apelor lacului imediat după ce se închideau peste lucrurile – *viețile* – pe care el le aruncase acolo.

Își aminti și de sunetele îngrozitoare de absorbție. Cine le scosese oare? Și mirosul oribil ce le însoțea uneori? Nu putea gândi. Fiecare idee i se termina în flăcările produse de atingerile trupului vinețiu cocoțat

peste el. Cu toate că ardea de nerăbdare să cuprindă femeia în brațe, să-i frământe sânii, să-i sărute fiecare părticică a corpului, hotărî să o lase să se desfășoare în voie, deocamdată, să-i permită să se obișnuiască cu el și cu spațiul încăperii, pentru că o mai vedea uneori cum aruncă fără voie câte-o privire în jur, un pic încordată, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte cum ajunsese acolo.

— Așa, încet. Nu trebuie să-ți fie teamă. Vezi?

Gura ei îi căuta gâtul, părul, urechile. Le... mirosea? Privind de-a lungul spatelui arcuit, David văzu pe măsuța din colțul camerei diversele obiecte pe care i le aruncase lacul – statueta, medalionul, plăcuța inscripționată – plutind cuprinse într-o aură ciudată de lumină statică. O iluzie produsă probabil de felul în care senzațiile se concentrau și îi explodau în corp, tulburându-i vederea.

Fata se ridică puțin, își desfăcu picioarele, îi căută penisul, apoi se lăsă peste el, începând să se miște frenetic, aproape ca un animal. Sus-jos, sus-jos, sus-jos, fără variații. David se culcase cu destule femei în viață – cu câteva chiar și după căsătorie – și, cu toate că fiecare dintre ele îl surprinsese prin ceva diferit, atunci când se ajungea la un anumit moment, era vorba în esență de același lucru, de variațiuni ale aceleiași senzații. Nu și acum.

Vaginul fetei era la fel de adânc și primitor precum celelalte în care pătrunsese, însă modul în care se

transmiteau senzațiile în corpul său era complet neobișnuit. Cine știe, felul de a se mișca, modul în care îl țintuia cu ochii aceia înghețați, poate felul în care scotea în răstimpuri pufnete scurte, sonore, pe nas – senzațiile îl atacau articulate pe ritmuri stranii, deconcertante. Și nu erau în mod necesar diferite, nu, își dădea seama de acest lucru, doar că spațiul clocotit unde își scufunda penisul le transmitea pe trasee neexplorate, într-o succesiune total neașteptată. Într-un moment veneau năvalnic, încărcate de promisiuni epuizante, apoi se distilau în trasoare de plăcere pură, încinse până la alb, ce-l bulversau fie și datorită rapidității cu care le înlocuiau pe primele.

De aceea, nu fu deloc surprins când se porni să scoată și el sunete mici, ridicole, incapabil să ascundă plăcerea pe care-o simțea, iar fata era atât de frumoasă în timp ce se mișca deasupra lui, încât se trezi încercând să-i lipească un nume de chip, un atribut, orice, în afară de faptul că era, elementar, frumoasă. Mintea îi transmitea însă încontinuu același gând. *Așa, mișcă-te. Mai repede, mai repede. Mișcă-te mai repede...*

Pe durata primului orgasm, avu o viziune. Clară, ca o revelație. Pură ca apropierea extazului.

El, pe malul lacului, în asfințit... El, aruncând în apă tot ce trebuia, pentru a obține lucrurile pe care avea nevoie să le obțină. El, într-o casă imensă, mobilată ostentativ, înconjurat de bogății și de femei supuse, gata să cedeze tuturor dorințelor sale. Nu exista nicio

oprelişte, nu exista nicio graniță. Nu exista nicio consecință și niciun regret. Cum erau posibile toate astea, nu-i mai păsa, pentru că dincolo de dorință rămânea doar satisfacția... O sferă albă, incandescentă, i se sparse în creier și închise ochii.

Îi deschise năuc și amorțit.

Îi era frig. Mai ales la picioare.

Stătea în fund pe canapea, gol.

În cameră, lumina era aprinsă, așa cum fusese tot timpul, însă părea mai slabă ca de obicei. Curgea peste lucruri anemică și moale, deformându-le contururile, făcându-le să arate ca niște schițe zgâriate pe o bucată de hârtie umedă. Un curent de aer rece se rostogolea peste parchet, venind prin ușa deschisă a holului de la intrare.

David se ridică-n capul oaselor pe marginea canapelei și începu să dârdâie, cu părul ridicat pe coapse și pe brațe. Penisul pleoștit îi atârna între picioare, acoperit de cojițe uscate de spermă și etala o culoare pământie, nesănătoasă, în contrast cu albul coapselor, presărate și ele cu o mulțime de cojițe sfărâmicioase. Ce naiba? Adormise?... Când? Își amintea distinct că făcuse dragoste cu fata de mai multe ori, timp în care el reușise să golească mai multe doze de bere, pe când se străduia să o convingă să vorbească, să scoată pe gură și altceva în afară de obișnuitele ei mormăieli și pufnete – dar cu siguranță nu băuse mai mult decât de obicei și nici nu amestecase berea cu altceva. În

plus, rezista bine la băutură. Și atunci, cum adormise? Mai mult ca sigur, creierul său refuzase să mai accepte realitatea celor ce se întâmplau, realitate pe care corpul începuse deja s-o asimileze și decisese că are nevoie de-o pauză... Asta o putea crede...

Hainele-i zăceau grămadă pe parchet, afectate de aceeași paloare ciudată care se transmitea și celorlalte lucruri din cameră din cauza luminii împrăștiate de plafonieră.

Culese pantalonii – ce reci erau – cămașa, apoi se îmbrăcă fără a-și putea opri tremurul mâinilor și al picioarelor. Curentul îi înghețа tălpile. În timp ce-și încheia nasturii, auzi niște zgomote. Creierul le asocie imediat cu alte sunete auzite adineauri, pe când deschidea buimac ochii pe canapea. Își aminti că le concediase rapid, considerându-le ecouri distorsionate ale pulsului care-i bătea rar în urechi.

Acum, însă, realitatea lor nu mai putea fi pusă la îndoială.

Nu păreau să vină din casă. Erau însoțite de ecouri sonore, ceea ce însemna un singur lucru – veneau de undeva de pe scara blocului și se distingeau atât de bine pentru că ușa de la intrare era deschisă. Bineînțeles. De acolo provenea curentul de aer rece. Fata ieșise din apartament.

O senzație acută de frică îi curentă arterele. Trase cămașa pe el, se încordă și ascultă cu atenție. Era un soi de mormăit, un mormăit continuu, profund, acom-

paniat de clefăituri și de scurte trosnete grețoase ce semănau cu sunetele unor oase frânte. Mintea lui David chemă imediat o imagine precisă din copilărie, o dimineață de august în care părinții săi îl duseseră la grădina zoologică din oraș și prinsese exact momentul în care leii primeau de mâncare. Vedea clar boturile picurând de sânge, bucățile crude de carne de vită și oasele ieșind dintre hălcile însângerate, oase care pocneau cu zgomote surde, îngrozitoare, între fălcile masive ale animalelor. Nu puteai confunda un astfel de sunet. Nu-l puteai confunda nici dacă nu-l mai auziseși vreodată – sunetul oaselor frânte între dinți – iar David începu să tremure mai tare, nu numai de frig, de această dată.

Probabil unul dintre vecini. A chemat un câine pe scară și i-a dat de mâncare. Fac mereu treaba asta. Dar unde s-a dus ea? Iisuse, ce porcărie. Trebuie s-o găsesc înainte s-o vadă cineva și să cheme poliția.

Se împletici către hol.

Ușa de la intrare era într-adevăr deschisă, lipită de perete, ținută astfel de unul dintre pantofii lui, de care fata probabil se împiedicase atunci când ieșise.

David pipăi clanța, de parcă atingând-o ar fi putut afla în ce parte o luase femeia, apoi aruncă o privire pe coridor. Un val de mirosuri amestecate, prin care se învolbura pregnant cel de mâl, se năpusti asupra sa, iar răcoarea de pe culoar se transformă brusc în frig. În fața ușii apartamentului vecin, la un metru în stânga

lui, era o baltă mare de sânge. David se holbă la ea, nu prea convins că ceea ce vedea era adevărat – nu văzuse în viața lui atâta sânge la un loc – apoi observă că mai încolo se aflau și alte bălți, mai mici, stricate de urme de tălpi și de lungi dâre încălecate, semn că ceva greu fusese târât pe acolo, către scările ce coborau la etajul doi. Era sânge și pe pereți, jerbe de stropi încă necoagulați care se suprapuseseră în acolade și spirale fanteziste, de la jumătatea pereților până în tavan.

Dinții lui David începură să clănțăne, iar stomacul i se răsuci, încercând să dea afară berile. Picioarele îi amorțiseră complet și când făcu câțiva pași pe coridor, i se păru că pășește pe niște bucăți de lemn. Trebuia să găsească fata neapărat, era singurul lucru la care se putea gândi. Trebuia să găsească fata, iar până atunci să ignore tot ce vedea în fața sa, în așteptarea momentului în care mintea avea să-i furnizeze o explicație capabilă să-l determine să asimileze priveliștea de pe culoar.

Înaintă în direcția scării, atent să nu calce în vreo baltă de sânge.

Când avea să vină poliția – pentru că avea să vină la un moment dat – agenții o să-l întrebe de ce nu anunțase autoritățile imediat ce descoperise scena de pe coridor, dar această preocupare venea dintr-o cu totul altă realitate, cu care el nu mai avea nicio legătură în acea clipă. Zgomotele se mai deslușeau din când în când – clefăitul fălcilor, scrâșnetul dinților pe os, tros-

nete înfundate, lipicioase. Amestecat cu cel de sânge, mirosul de mâl se transformase în ceva extrem de greu de suportat.

David urmări dârele de pe jos până la scări, apoi începu să coboare treptele. Cu fiecare pas făcut sângele devenea şi mai roşu şi mai terifiant, iar într-un loc, lipită de perete, descoperi o fâşie însângerată, acoperită cu păr, o bucată de piele, probabil, a cărei proveniență nu încercă nici măcar să şi-o imagineze.

O, Doamne, nu se poate, nu se poate...

Găsi fata la etajul unu.

Stătea ghemuită, cu spatele... Două dintre uşile apartamentelor de la acel nivel erau deschise larg, iar o a treia numai crăpată puțin, plină de brazde roşiatice. Firul lung al unui intestin stătea atârnat de clanță. Berea umplu gura lui David şi o înghiți pentru a doua oară, în timp ce sentimentul de oroare de care era cuprins în fața priveliştii, se intersecta cu unul foarte bizar, de uşurare.

Privi spinarea vineție şi arcuită a femeii aplecate. Iată, o găsise. Era chiar acolo. Peste tot erau împrăştiate bucăți ferfenițite de carne, unele încă având lipite pe ele rupturi din hainele care le acoperiseră cu nicio jumătate de oră în urmă, probabil – văzu o bucată dintr-o coapsă, apoi o halcă informă deasupra căreia atârna o mână retezată, cu degetele frânte în sus, mai încolo o jumătate de craniu sfărâmat, un simplu terci din vârful căruia un ochi privea holbat corpul din care fă-

cuse parte până atunci, cu un morman de intestine chiar lângă el.

Simțurile lui David lucrau cu o viteză pe care nu o crezuse posibilă, anulând intensitatea terorii. Mirosea totul, înregistra fiecare amănunt, auzea fiecare trosnet, fiecare plescăit. Fata stătea pe vine, înconjurată de patru cadavre – unul era al vecinei sale de apartament, o pensionară, îi recunoștea halatul vișiniu pe care-l purta mai tot timpul – în mijlocul unei imense bălți de sânge, mormăind și mestecând cu o vizibilă plăcere bucățile alese din hoiturile despicate.

Stătea aproape călare peste capul vecinei și smulgea fâșii lungi de pe scalpul acesteia, în vreme ce cu cealaltă mână scormonea în sternul sfâșiat al unui bărbat și extrăgea de acolo fragmente zdrențuite de organe pe care le răsucea între degetele interminabile înainte de a le vârî în gură odată cu fâșiile smulse de pe craniul femeii.

Două cadavre zăceau puțin mai încolo, unul cu capul complet strivit – câtă forță trebuia să aibă pentru a face așa ceva – un terci cu o culoare nedefinită, din care ieșea ruptura roz a unui os, celălalt cu picioarele frânte și vârâte sub corp, cu o mulțime de oase fracturate țâșnind prin hainele înmuiate de sânge.

Pete albastre și verzi începură să joace înaintea ochilor lui David. Mai coborî câteva trepte, conștient de zgomotele scoase de tălpile sale goale pe trepte. Fata auzi sunetele, dar nu se întoarse imediat. Înghiți

alte câteva bucăți de carne și abia apoi se răsuci, cu părul negru năclăit, mânjită din cap până-n picioare de sânge, cu mușchii umflați sub piele, mișcându-se convulsiv, dansând, parcă aflați în căutarea unui orificiu pe unde ar fi putut să țâșnească afară pentru a-și arăta adevărata putere.

David ameți.

Căzu într-un genunchi, se prinse de balustrada scării. Ochii începură să-i ardă, încercând să elimine cu ajutorul lacrimilor imaginile care li se înfățișau iar și iar, căutând, forând în spatele acestora după adevărata realitate, realitatea normală, prozaică.

Dar când își duse mâinile la pleoape să șteargă surplusul lor, scena i se înfățișă în culori și mai vii, iar fata părea că se apropie acum, pășind peste leșurile sfârtecate, cu gura deschisă din ce în ce mai mult, dezvelind șirurile unor dinți cenușii, așezați în „V" către fundul gâtului – dar asta putea fi o nălucire, căci lacrimile încă îi distorsionau vederea.

— Doamne-Dumnezeule, ce-ai făcut? murmură, mai mult ca o expirație decât formulând un gând conștient. Ce-ai făcut? Toate astea... toate...

Apoi țipă.

Nici țipătul nu era rezultatul ororii, al groazei autentice care-l cuprinsese, ci tot un fel de ușurare, o decongestionare a simțurilor, o relaxare a trupului, singura formulă pe care creierul său fusese în stare să o conceapă – un sunet ascuțit, vag omenesc, jumătate

plâns, jumătate sughițat, dar destul de puternic ca să-i permită să-și dea seama cât de vulnerabil devenise stând acolo, agățat de balustradă, îmbrăcat într-o pereche subțire de pantaloni și-n cămașă, în vreme ce oroarea aceea cu fața și mâinile însângerate se apropia de el.

Sunt mort, gândi automat, cu fiori reci încolăciți acolo unde îi fusese altădată inima. *Sunt mort.*

Un nou sunet îi atrase atenția.

Nu făcea parte din realitatea din hol. Nu era reverberația unui țipăt, nici sunetul cărnii smulse de pe os. Dar făcea parte din acea realitate dragă, familiară, ce nu mai părea posibilă acum și care nu se putea suprapune peste imaginile ce-o alteraseră pentru totdeauna – sunetul unei yale care se deschidea, a unei clanțe apăsate, urmate bineînțeles de bufnetul ușii date de perete.

— Futu-vă muma-n cur de golani! Ce mama dracului?! Acuma v-ați apucat și de urlat? Nu puteți trage pe nas în liniște? Dumnezeii mă-sii de treabă! Nu se mai poate odihni nimeni în blocul ăsta!

În pragul ușii unui apartament, apăruse un bărbat în pijama. David îl știa, oarecum, îl mai saluta uneori când se întâmpla să-l întâlnească în fața blocului – un fost contabil, burtos, ras în cap, cu ochelari mici, pătrați și cu o mustață pleoștită și neîngrijită.

Cu toate că avea ochii ațintiți asupra fetei și nu putea scăpa de atracția morbidă degajată de trupul ei gol,

aplecat deasupra cadavrelor, îl văzu într-o parte a câmpului său vizual, încremenit în pragul ușii, cu mâna ridicată în aer și-un picior îndoit, rezultat al mișcării făcute atunci când împinsese ușa ca să iasă pe hol.

Pur și simplu, înlemnise acolo.

Nu încercă să facă niciun gest când fata se răsuci, sărind în același timp, cu o mișcare imposibilă din orice privință a standardelor umane și se repezi în direcția lui, cu mușchii jucând lucioși sub straturile de sânge care-i acopereau pielea.

Probabil omul înnebunise din clipa-n care văzuse scena de pe culoar și era deja sec pe dinăuntru în momentul în care femeia îl izbi de tocul ușii – unii indivizi sunt atât de izolați sub pojghița aparențelor ce alcătuiesc pentru ei baza existenței, încât, confruntați pentru prima oară cu lucruri la care nu s-au gândit niciodată, din simplul motiv că nu le-au crezut posibile, își pierd instantaneu rațiunea. Mai mult ca sigur, fostul contabil nu era mai mult decât o bucată de carne atunci când fata sări peste cadavrele din hol și coborî asupra lui cu gura căscată – iar David văzu, văzu clar, ca prin capătul supradimensionat al unei lunete ieșite dintr-un coșmar, sânii ei – *sânii* – întărindu-se brusc, apoi alungindu-se în două protuberanțe dure, care-l izbiră pe bărbat puternic în piept, lipindu-l de tocul ușii, înainte ca degetele ei să-i pătrundă prin bluza de pijama.

Cu o lejeritate uluitoare, îi smulse acestuia o mare parte din zona anterioară a gâtului. Apoi, într-o explozie de sânge, se întoarse către David și începu să mestece cu o plăcere nebună amestecul de cartilagii și piele, cu dinții tocând ca niște lame resturile de laringe și fâșiile de carne.

Tânărul avu deodată viziunea unei alte guri în spatele acelei guri deschise imposibil, apoi a unei alte guri dincolo de ea și o alta și o alta, prin care bucățile mestecate alunecau la nesfârșit, printre zgomote indescriptibile și grohăieli de satisfacție.

Un zâmbet pe față în fiecare zi...

David fugea deja înapoi, pe scări.

Intră în apartament și trânti ușa, fără a realiza că plângea de frică, cu sunetele grețoase răsunându-i în urechi și revoltându-i stomacul. Văzuse atât de mult sânge acolo jos, încât apartamentul îi apărea acum total lipsit de culoare și de întindere, ca un decor realizat prost.

Se împletici prin camera de zi, trase pe el restul hainelor de pe parchet – canapeaua încă purta adâncitura lăsată de corpul lui, așa cum stătuse cu fata în brațe – găsi o geantă mică de voiaj într-unul dintre dulapuri și se repezi în colțul camerei.

Nu-i treceau prea multe gânduri prin minte. Groaza le anihila pe majoritatea, dar cele rămase își topeau sensul într-o singură direcție – trebuia să arunce înapoi în lac tot ce acesta îi oferise. Totul. Absolut tot.

Poate că nu era soluția corectă, poate că nu, dar poate era începutul unei soluții, un preambul, ceva ce i-ar fi permis să găsească o explicație a evenimentelor din acea noapte, pentru că orice ar fi fost, nu se mai putea face nimic, doar acționa.

Încercă din răsputeri să-și stăpânească tremurul mâinilor, al mușchilor, al întregului corp.

Se scăpa din când în când pe el – doar câțiva stropi pe stofa pantalonilor – datorită mișcărilor prea bruște și a groazei ce revenea în valuri. Până la urmă reuși să bage în geanta de voiaj cam tot ce primise din partea lacului – medalionul, diversele obiecte, chiar și banii luați după amanetarea primei statuete. Acum trebuia să coboare din nou să dea ochii cu oroarea din hol până nu se alertau toți vecinii, altă cale nu exista. Să se miște repede, cât mai repede. Poate *ea* avea să vină după el, poate nu...

Ieși.

Închise ușa, ascultă câteva secunde cu urechile ciulite, apoi coborî grăbit scările, cu geanta strânsă bine pe umăr.

Cadavrele sfârtecate se aflau tot acolo, în aceleași poziții, dar fata nu se vedea nicăieri. Ușa unde se ivise fostul contabil era pe jumătate deschisă, proptită în picioarele acestuia, care depășeau pragul, stropite de sânge și, în timp ce trecea într-un suflet, ferindu-și privirea, pe lângă balustradă, David auzi un geamăt într-unul din apartamente – nu-și dădea seama dacă

la același etaj sau cu unul mai jos – urmat de câteva bufnituri și un mormăit furios.

Cu inima cât un purice în piept, coborî, ieși repede din bloc și încercă să-și amintească unde anume parcase mașina. *Drace.* Noaptea era răcoroasă. Aerul curat îl mai învioră puțin, îi limpezi gândurile, apoi văzu mașina și aproape își pierdu simțirea de spaimă când observă o umbră joasă dezlipindu-se de ea. Un câine. Animalul se furișă repede printre celelalte mașini și dispăru.

David deschise portiera Toyotei și se așeză cu geanta de voiaj în brațe. Își spunea uneori că totul era numai vina lui, că el era motivul pentru care se întâmpla ceea ce se întâmpla, dar, în același timp, acest sentiment i se releva ca fiind cu totul lipsit de sens. Ce făcuse el, la urma urmei? Ce? Și nu avea nici cea mai mică intenție să sune la poliție.

Pe drum, frica i se transformă rapid în panică. Panica, într-o senzație puternică de umilire – iar sentimentul de umilire în cea mai curată și teribilă furie. Ajunse în apropierea lacului sufocat, plin de resentimente.

Reuși să găsească în portbagajul mașinii o lanternă puternică, se îndreptă către mal, o așeză în așa fel încât să lumineze cât mai bine locul, apoi se apucă să scoată pe rând lucrurile din geantă și să le arunce cât mai departe în apă.

Statueta, banii, medalionul...

— Ia-le înapoi! urlă. Credeai că mă înșeli?... N-am nevoie de ele, n-am nevoie de nimic de la tine. Ia-le înapoi pe toate, auzi?... Pe toate!... PE TOATE!

Continuă să se plimbe în sus și-n jos pe mal minute-n șir. Urla și răcnea. Sub strălucirea lanternei, apele lacului se mișcau încet, își schimbau culoarea, se încălecau și alcătuiau diverse forme ce se transformau uneori în mici zâmbete lichide ce se lățeau tot mai mult și se topeau unele în altele, distrugându-se reciproc pentru a crea încontinuu aceleași impresii de zâmbet, dar de fiecare dată mai puternice, mai feroce. La un moment dat, David se opri, străfulgerat de-un gând.

— De fapt, asta ai vrut, nu-i așa? murmură el. Asta ai urmărit de la bun început... Să mă aduci aici, în punctul ăsta... Sigur că da. Despre asta e vorba. Pe mine mă vrei, de fapt... Pe mine. Cum de nu mi-am dat seama? Totul a fost o înșelătorie, o momeală... ai încercat să mă aduci aici. Ei bine, o să primești ce vrei... Oricum mi-ai distrus viața... Pe toți dracii, o să primești ce vrei...

Coborî mânios malul și intră cu picioarele în apă. Zâmbetele lichide se înlănțuiau, se roteau, amețindu-l cu rapida lor schimbare de poziție, iar apa era atât de rece, încât o simțea cum îi mușcă din osul gleznelor.

Privi înapoi, către oraș, într-o ultimă încercare de a-și pune în ordine gândurile, de a înțelege, în sfârșit, măcar o parte din toată situația, dar descoperi că nu avea niciun rost. Nu avea la ce să se mai întoarcă.

Viața sa anterioară se terminase imediat ce hotărâse să ducă acea creatură acasă. Își imagină mașinile de poliție parcate în fața blocului, cu luminile albastre și roșii aruncând străluciri intermitente pe fețele oamenilor adunați în incintă, apoi agenții încruntați pătrunzându-i în apartament, scotocindu-i prin lucruri... Oare fata ce făcea acum? Îl văzuse când plecase? Pândea pe undeva printr-un tufiș? Apa îi tăia gleznele, iar amintirile vieții sale se transformau în vedenii, vedeniile în fum și rămânea singură dorința, dorința care-i dominase fiecare celulă a corpului întreaga existență.

Și dacă asta este exact ce trebuie să fac? se gândi. *Dacă, de această dată, voi primi într-adevăr ceea ce doresc?*

Zâmbetele apelor se unduiră, îl aprobară, absorbind strălucirile lanternei așezate pe mal și David înainte.

Ciudat, pe măsură ce mergea, iar apa îi trecea de glezne, apoi de genunchi și simțea mâlul moale infiltrat în pantofi, prelins printre degetele de la picioare, nu încerca senzația că se scufundă, ci că se înalță, cumva. Apele nu îl respingeau, dimpotrivă, le percepea nerăbdarea cu care îl ademeneau în adânc, iar acest sentiment era dublat de conștiința faptului că făcea exact ceea ce trebuia să facă.

Apa îi trecu de brâu, urcă peste piept, ajunse la gât. Înghiți o parte dintr-un val care-l izbi peste față, răceala lui îl paralizează și, în vreme ce capul îi dispărea

sub undele pudrate de strălucirea galbenă a lanternei, i se păru că distinge o altă sclipire, la fel de galbenă, înălțându-se către el de pe fundul lacului și venind repede, foarte repede.

Mă întreb ce e până la urmă acolo, jos? gândi și strânse pleoapele ca să vadă mai bine.

Muri cu această întrebare în minte.

☆ ☆ ☆

Rece. Ud. Adânc. Niciun sunet, niciun miros. Doar intensitatea frigului, aproape luminoasă.

☆ ☆ ☆

Când ieși din apă și păși pe mal, nu se simțea foarte diferit.

Lunga perioadă de inactivitate nu-i alterase simțurile și nici nu-i atrofiase mușchii.

Corpul său regăsea sau, mai bine zis, își amintea, senzațiile cu care fusese obișnuit, cu atâta rapiditate, încât nici nu i se părea că această capacitate îl părăsise vreodată. Mirosurile, sunetele, îl invadară din toate părțile, la început amestecate, fără direcție ori identitate, derutante și agasante, dar reuși să le disciplineze imediat și le separă, simțindu-le la intensitatea de care avea nevoie, distincte și, totuși, dependente unele de altele.

Păși pe mal, fascinat de senzația pământului tare de sub tălpi. Bătea un vânt rece care-i înfiora pielea încă sensibilă și cădea o bură ușoară de ploaie. Ploaia, da, își amintea ploaia. Îi plăcea altădată.

Deschise gura și răsturnă capul pe spate, cu dinții ieșiți în afară și o lăsă să-i piște limba și fundul gâtului. Senzația de degajare, de libertate absolută, pe care o experimenta, îi depășea uneori capacitatea de simțire. Probabil de aceea corpul lui se adapta atât de repede, de aceea se obișnuia atât de firesc cu pământul căruia îi dusese dorul – dar mai exista și un alt motiv, își dădea limpede seama de asta. Un alt motiv.

Înaintă pe mal.

Trupul dezechilibrat i se lipi de scoarța unei sălcii. Copaci, copaci înalți. O mulțime de copaci. Cuprinse trunchiul în brațe și își atinse fața de el, cu lacrimi calde de excitare curgându-i pe obraji. Cât timp trecuse oare? Sute de ani? Milenii? Fără îndoială. Își întinse trupul masiv, ridică mâinile cu degete terminate în gheare ca niște pumnale, apoi își lovi pieptul cu un geamăt prelung de satisfacție, ce se termină cu un sâsâit pierdut în fundul gâtului. Mintea i se trezise din amorțeala relativă la care fusese condamnată pe fundul lacului și începea să lucreze repede, conectând gândurile disparate, alcătuind și eliminând ipoteze, disciplinată de faptul că era în deplină concordanță cu instinctele lui acum treze, nici înainte, nici după ele, nici dependentă, nici detașată. Simțea exact ce gândea.

Mirosi din nou aerul, apoi gustă ploaia.

Trebuia s-o aștepte și pe ea să se întoarcă, prima care ieșise pe Pământul nou, înainte de a pune cap la cap toate detaliile, însă deja devenise conștient de multe lucruri. Se afla, fără îndoială, acasă, totuși nu era aceeași lume pe care o părăsiseră. Această lume era dominată de alte ființe, asemenea celei pe care-o ademenise să se arunce în lac și nu de cele care îi întemnițaseră.

Cei care-i hăituiseră cu milenii în urmă prin păduri și îi scoseseră din vizuinile lor, apoi îi izgoniseră pe vecie în fundul apelor, nu mai erau stăpâni pe aceste pământuri. I-o spunea clar propria senzație de libertate. Nu le simțea nicăieri mirosul, nu le adulmeca prezența, nu le vedea siluetele masive, cu gâtul lung, nu simțea tremurul solului provocat de cozile lor gigantice. Plecaseră ori dispăruseră în urma unui cataclism oarecare, iar acum Pământul era sub dominația acestor creaturi mărunte, cu o constituție apropiată de a lor, dar lipsite total de forța și abilitățile pe care le aveau ei. Suflete slabe și încărcate de pofte, ușor de convins să se sacrifice, precum cel din acea seară.

Bătu puternic din picior, savurând senzația degajată în gambă de solul tare. Percepea încă forța blestemului, cătușele lui slăbite doar puțin, însă acest lucru nu-l împiedica să-și manifeste satisfacția, chiar dacă amintirile îl invadau, odată cu promisiunea noului început. Descoperea, însă, că acum le putea face față mult mai ușor. Chiar luptele, fuga, umilirea. De când se știa,

el și ai lui hălăduiseră liberi prin păduri și prin munți, făcându-și adăpostul în peșteri și vizuini, prădând și distrugând așezările celor care se considerau pe-atunci stăpânii pământurilor, devastându-le ogoarele, mâncându-le copiii. Nu cunoșteau frica, nu cunoșteau remușcarea, nu știau să aibă vreun nume. În războiul care se declanșase, în cele din urmă, vina lor fusese doar aceea că fuseseră învinși. Ceilalți se dovediseră a fi mult mai disciplinați și mai puternici, odată ce se hotărâseră să se organizeze împotriva lor, iar ei se bazaseră prea mult pe forța pură a instinctului care-i guverna.

Nu-i uciseseră pe toți, nu, principii străvechi interziceau stârpirea definitivă a unei specii, dar vechii stăpâni posedau destule abilități care să le permită să le ofere o soartă și mai cumplită. El și cei rămași fuseseră condamnați și îngropați sub ape, iar chinul lor fusese semiconștiența, capacitatea limitată de a visa și imobilitatea absolută, în timp ce anii se scurgeau deasupra lor.

Acum, totul se sfârșise. Nu mai simțea nicio urmă a acelei forțe colosale care fusese în stare să-i supună și să-i trimită în adânc. Nu mai rămăsese nimic din acel singur lucru capabil să le provoace teamă, nicio amenințare, nimic, doar miasma pasiunilor inepte și a dorințelor ridicole ale celor care împânzeau acum Pământul. Rămânea, desigur, condamnarea, blestemul nu-și pierduse puterea, dar dispariția celor care

îl concepuseră crease, iată, condițiile necesare pentru dezlegarea lui. Aceste creaturi, acești oameni erau soluția. Cu ajutorul lor puteau să se elibereze, în sfârșit, și să ia Pământul în stăpânire.

Ce altceva putea însemna faptul că el se trezise tocmai în această perioadă și nu în oricare alt moment de-a lungul mileniilor, ce altceva putea însemna decât că specia care domina acum lumea ajunsese în cel mai vulnerabil moment al evoluției ei, când cei ce-o alcătuiau erau slabi moral, șubrezi psihic și decăzuți fizic?

Era o presupunere mulțumitoare.

Se întinse satisfăcut și adulmecă aerul, toate noile mirosuri, cu amintirile zvântându-i-se-n creier, precum picăturile de apă de pe pielea înfierbântată. Ploaia se oprise și mai erau câțiva nori pe cer, însă, dincolo de ei, stelele străluceau într-un spațiu de-o imensitate copleșitoare. Desprins de trunchiul salciei, făcu un pas și ascultă.

Trosnete, un foșnet, sunetul unor crengi frânte. Cineva se apropia încet printre tufișuri... Rămase nemișcat, așteptând... Dintre copaci se contură o siluetă care crescu, parcă trăgându-și substanța din umbrele aruncate de arbori și de tufele scăldate în lumina Lunii, mergând puțin aplecată, cu pași ușori, dar plini de siguranță, pași ce străpungeau pământul pe care călcau, luându-l în stăpânire, o stăpânire plină de respect și dominatoare, totodată. Mârâi, un sunet grav, din fundul gâtului și imediat primi un răspuns – un

țipăt ca de pasăre, care-i vibră în mușchi asemenea unui curent rece.

Trecând printre două tufe, femeia ieși la lumină.

Era goală, așa cum fusese și când ieșise din apă, însă acum trupul subțire îi era aproape în întregime acoperit de sânge. Părul îi era încurcat, năclăit, plin de pielițe, iar între degetele unei mâini strângea o fâșie de carne de care atârna un os curbat.

Se repezi în direcția lui îndată ce-l văzu, iar el îi cuprinse sânii umezi cu palmele, își lipi corpul de al ei, apoi îi mirosi chipul, șuvițele lungi ale părului. Își plimbă nările peste pomeții ascuțiți, peste buzele ce se retrăgeau prinse în articulațiile care le pliau în spatele dinților. Îi absorbi conturul chipului alungit, în centrul căruia ochii negri sclipeau de anticipare, apoi se cutremură asimilând noile mirosuri degajate de corpul fierbinte ce se contopea cu al său.

În jurul lor, noaptea vibra. Lumina aruncată de Lună absorbea peisajul, pentru a-l reproduce cu o intensitate nouă, mistuită cu lăcomie de epiderma lor care nu mai simțise aerul de milenii.

O strânse mai tare de sâni și deschise gura. Femeia o deschise, la rândul ei. Limbile li se întâlniră – apendice filiforme, musculoase, acoperite de firișoare aproape invizibile, dar ascuțite ca vârful unor ace și, după un moment de tatonare, începură să se învârtă una în jurul alteia, să se încolăcească și să se lovească. Atingându-se, își comunicau unul altuia toate gândurile

și senzațiile – firișoarele ascuțite acționau asemenea unor rafinării ce distilau ideile și sentimentele care veneau împreună și le transmiteau către formațiunile mai sensibile de la vârf, expediindu-le sub forma unor scurte emisii, foarte clare, ce cuprindeau într-un singur tot gând și sentiment, explicație, concluzie, într-o formă mai elocventă decât cea exprimată de orice cuvânt, din orice limbă.

Femeia îi spuse, astfel, cu o nerăbdare în care clocoteau excitarea și amuzamentul, tot ce aflase în acea seară despre reprezentanții rasei ce stăpânea acum Pământul – amănunte despre constituția și anatomia lor, despre impulsurile primare care le dominau rațiunea, totuși, paradoxal, dezvoltată, despre obiceiurile și modul în care se adăposteau, cum se deplasau, precum și despre cursul anumitor dorințe.

Vorbiră multă vreme, încolăcindu-și limbile, iar la final ea strecură un detaliu pe care-l păstrase cu o satisfacție vădită până atunci, moment în care el o cuprinse într-o strânsoare și mai puternică, adâncit în corpul ei, vibrând de excitație.

Hrană. Pământul recucerit fără efort și hrană din belșug.

Tot ce descoperiseră până în acel moment era poate insignifiant, dar suficient ca punct de pornire, mai ales pentru că oferea dezlegarea după care tânjise și sperase. Se desprinseră unul de altul și se strecurară printre copaci și tufișuri, către intrarea în parc. Cine

ar fi privit de departe, și-ar fi închipuit că arborii, agitați de vântul ușor al nopții, își trec propriile umbre unii altora, într-un joc straniu, repetitiv și hipnotic.

Ajunși în stradă, se ascunseră în spatele unei mașini parcate. Mirosul greu al metalului le îngreuna respirația, dar lui îi plăcea asta. Îi dădea sentimentul spațiului, lua forma unei promisiuni, îl făcea să simtă imensitatea și prospețimea noii lumi. După un timp, se auziră pași. Două siluete își făcură apariția la colțul străzii, acolo unde un ciudat schelet de metal sclipea roșu, galben și verde.

Una mai înaltă și o alta, ceva mai mică, lipită de ea. Un bărbat și o femeie.

Mergeau încet, îmbrățișați, iar femeia râdea din când în când – un sunet ascuțit, limpede, care îi trimitea fiori de anticipare în carnea antebrațelor, timp în care bărbatul își apropia fața de a ei, comunicând în limbajul acela al lor grosolan, plin de sunete incomode.

Tovarășa lui se mișcă, atrăgându-i atenția. Cu o înclinare ușoară a corpului, îi transmise ce avea de gând să facă.

Scheletul metalic din colțul străzii se făcu din verde, roșu, în vreme ce cuplul trecea pe trotuar, apoi femeia, aproape în patru labe, se furișă fără niciun zgomot în spatele lor și sări înainte ca el să se decidă măcar să-și pună mușchii în mișcare. Se trezi privind uluit, lacom, trupul ei subțire, lungit în salt, picioarele încordate, părul negru lipit de umeri și dârele uscate de sânge

scurse pe sâni și pe pântece, burta suptă trădând expirația puternică, care-i regla echilibrul corpului în momentul esențial al atacului. Pe urmă îi văzu dinții ieșiți dintre buze ca niște cuțite și auzi bufnetul scurt în momentul în care sări în spinarea bărbatului, doborându-l, cu ghearele înfipte adânc în omoplați.

Reacționă și el aproape imediat, mișcându-se încordat la început, mai puțin sigur decât ea, dar recăpătându-și toată concentrarea și controlul asupra corpului, în vreme ce sărea peste botul mașinii, traversând apoi strada, din doi pași laterali.

Voia să atace femeia din față. Să-i vadă expresia chipului, trăsăturile modificate de spaimă, voia să-i vadă ochii și reacția primordială în fața pericolului care se îndrepta spre ea.

Pe trotuar, tovarășa sa rupse ceafa bărbatului dintr-o singură mușcătură și-i secționă coloana. Un jet cald de sânge îi stropi picioarele. Mușcă și el, mușcă femeia chiar de față, în timp ce ochii ei încremeniți oglindeau doar mișcările lui, mușcă adânc, puternic, smulgându-i nasul, buza de sus și o bucată din maxilar, apoi sări cu genunchii pe pieptul ei și îi zdrobi toracele, izbind-o cu forță, în cădere, cu capul de asfalt. Totul se petrecu atât de repede, încât niciuna dintre victime nu apucă să scoată vreun sunet, în afară de cele produse de trupurile lor sfărâmate. Scheletul de metal din colțul străzii se făcu roșu. Cu gura plină, își apropie chipul de cel al tovarășei lui și-n timp ce limbile li

se încolăceau într-o spirală complicată, își vărsară unul în gura altuia carnea smulsă – supremul gest de adorație.

Pe trotuar, bălțile de sânge se întindeau enorme, întunecate. Foarte bine. Cum nu se putea mai bine. Cât mai multe urme, cât mai multe indicii. Cât mai multe. De acum, nu mai avea niciun rost să se ascundă, nu mai exista nicio forță capabilă să-i oprească și să-i supună. Amândoi săltară trupurile pe umeri și, cu lungi dâre de sânge acoperindu-le urma pașilor, se îndreptară din nou către lac.

Hrană și absolvire.

Un suflet pentru fiecare suflet întemnițat, aici se cumpănea secretul blestemului care le răpise atâta vreme. Un suflet pentru fiecare dintre cele care aveau să se trezească în adâncuri. Ceea ce purtau acum pe umeri era doar hrană, hrană gustoasă, un lucru pe care nu-l anticipase și care-l mulțumea mai mult decât se așteptase, însă nu era suficient – pentru a scăpa cu toții, aveau nevoie de suflete. De sacrificii. Mușcă din mers din cadavrul atârnat în spate, smulgând și mestecând o bucată caldă dintr-un obraz. Oamenii aceștia, supuși celor mai previzibile instincte, ușor de momit cu fleacurile adunate de soartă și de timp pe fundul acelui lac care altădată fusese întins ca o mare, oameni slabi, gata să se sacrifice de bunăvoie pe altarul egoismului lor, precum bărbatul care se aruncase în apă în noaptea aceea – ori cei siliți să se sacrifice de semenii

lor, în numele aceluiași egoism, așa cum se întâmplase cu bătrâna azvârlită în adâncuri de același bărbat și care îi eliberase tovarășa, de asta aveau nevoie. Și era abia începutul. Nu toți urmau să cedeze ușor. Urmele lăsate trebuiau să-i aducă în număr mare acolo, nu încăpea nicio îndoială, și poate avea să dureze o vreme, dar până atunci, cel puțin, își puteau procura hrană din abundență. Începând din acea noapte, lumea își schimbase stăpânii și, în curând, aveau să fie cu toții treji, treji, mulți și flămânzi...

Aplecat, cu umerii lipicioși, se furișă printre sălcii, pe urmele tovarășei sale. Pe cer apăruseră câteva dungi alburii, zdrențuite. Se lumina de ziuă. Coborâră amândoi pe mal și se aruncară în apă în același timp, stârnind jerbe întunecate de stropi. În urma lor, o pasăre trecu razant peste valuri, apoi dispăru fără niciun sunet printre copaci.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce orașul se trezea, iar sirenele mașinilor de poliție se auzeau în depărtare, razele soarelui de septembrie se revărsau peste apele neclintite ale lacului și peste iarba de pe maluri, sclipind printre boabe de rouă și dâre zvântate de sânge. Era dimineață. Noua lume își răsplătea noul început cu o nouă zi minunată.

ELISA

Bună. Numele meu este Elisa, am 125 de ani și sunt o casă bântuită. Probabil unii dintre voi mă cunosc și sub alte nume – Casa din Chalk Creek, Casa cu o mie de ziduri, Casa crescută din deal – dar Elisa este cel la care țin cel mai mult, pentru că mi-a fost dat de Mary Stark, una dintre primele mele proprietare, cea care m-a trezit, cea care mi-a dat viață. Nu am cuvinte să-mi exprim întreaga recunoștință și dragoste față de ea, deși relația noastră s-a degradat cumva în ultima perioadă. O să vorbesc despre asta la momentul potrivit. Am venit aici din alte motive. Poate că povestea mea va suna ciudat în anumite clipe, dar trebuie să înțelegeți că nu am nimic de ascuns – iar dacă vorbele vi se vor părea greu de înțeles, e doar vina mea. Nu am reușit niciodată să exprim corect ceea ce simt, nu sunt bună la dat explicații și mereu am senzația că spun mai puțin decât doresc să spun, deși, de fiecare dată, mă străduiesc să aleg cuvintele cele mai potrivite. Bănuiesc că mai am multe de învățat. Totuși, sunt și lucruri pe care le fac foarte bine.

Pereții mei ocrotesc aproape treizeci de spirite. Am fost construită pe o colină, în afara satului Chalk Creek, în jurul anului 1920. Nu mă remarc prin nimic deosebit, deși nu sunt o casă tipic englezească – am două nivele, patru camere, baie, verandă, mansardă și subsol – iar despre cel care m-a făcut, nu cunosc foarte multe. Din diverse surse, am aflat că a fost un localnic, pe numele său Arthur Calloway, un om care s-a născut și a murit în Chalk Creek, de profesie tâmplar. A locuit între zidurile mele doar câțiva ani, împreună cu soția, înainte să moară din cauza unor complicații la plămâni, iar eu am intrat în proprietatea altcuiva imediat ce văduva a hotărât să vândă și să se mute la fiica sa, stabilită undeva prin Scoția. Oricum, acea perioadă înseamnă prea puțin pentru mine. Este vorba de un trecut care nu îmi aparține. Pot vorbi despre el, dar nu îl simt ca fiind al meu. Îl percep ca pe un defect, dacă înțelegeți ce vreau să spun. O eroare. Un timp scurs neplăcut și în mod inutil, imposibil de măsurat. Vorbe. Dacă ar trebui să-i fiu recunoscătoare în vreun fel lui Arthur Calloway, ar trebui să-i fiu pentru regiunea peste care îmi afirm proprietatea, dar aș fi putut fi construită de oricine, în orice fel. Nu cel care te face merită recunoștință, ci doar cel care îți deschide ochii asupra scopurilor tale.

Chalk Creek? Este un sătuc fermecător, foarte englezesc, pierdut între dealuri împădurite, cu o puzderie de case din piatră înconjurate de garduri vii, împrăș-

tiate într-o dezordine pitorească, care atrage – mai ales în zilele de weekend – un număr rezonabil de turiști. Bănuiesc că mulți vin și din cauza reputației mele, așa că nu am dus vreodată lipsă de vizitatori – ori de cumpărători. Sunt așezată în afara satului, pe o colină mică înconjurată de stejari, ușor accesibilă fie pe jos, fie cu mașina, pe o alee pietruită, mărginită cu tufe de zmeură. Mai există o cale de acces despre care nu știe multă lume, pentru că e cu totul acoperită de vegetație – o scară îngustă care urcă până în spatele proprietății, în grădină, acolo unde se află ruinele unui bazin din piatră și scheletul unui foișor.

I-am auzit pe noii proprietari că vor să renoveze, să redea grădinii frumusețea de altădată și m-aș bucura să facă asta cât mai repede, pentru că pământul a fost invadat de buruieni și de tot felul de plante agățătoare care-mi strică dispoziția ori de câte ori încerc să mă relaxez absorbind ritmurile vântului printre crengile stejarilor de la poalele dealului. Nopțile îmi plac cel mai mult în această regiune. Imediat ce apune soarele, peste Chalk Creek se instalează o atmosferă grea, posomorâtă – păsările de noapte ies la vânătoare cu țipete ascuțite, luminile satului pâlpâie în depărtare, sufletele morților încep să se agite și să geamă în pântecele mele, în timp ce vântul clatină foșnind crengile arborilor care-mi intonează la nesfârșit numele, pe măsură ce se înalță Luna: *Elisa, Elisa, Elisa...* Da, iubesc nopțile. Și păsările. Sunt multe păsări. Abia atunci

când toți se cred în siguranță în paturile lor, iar somnul începe să-i ademenească, eu devin pe deplin stăpână pe puterile și dorințele mele.

Îmi cer scuze. Divaghez. Niciodată nu m-am priceput prea bine să povestesc. Am în minte tot ce vreau să spun, ideile puse în ordine, dar când încerc să le exprim, întotdeauna folosesc cuvinte care ajung să ducă istorisirea în altă parte. Îmi imaginez că sunt prea nerăbdătoare să-i fac pe ceilalți să înțeleagă exact ceea ce simt.

— Nu face nimic, Elisa. Te descurci foarte bine. Te rog, continuă...

— Mulțumesc.

— Dacă te ajută, poate ar trebui să ne spui câte ceva despre Mary.

— Despre Mary, desigur.

— Te rog.

— Recunosc, nu știu atât de multe lucruri precum mi-aș dori. Totuși, mă gândesc că în acest punct al vieții mele, probabil nici nu mai este necesar. Ea e singura care-mi poate porunci, fiind cea care m-a trezit, însă în ultimii ani a devenit interesată de studiul următorului plan al existenței și nu de cel al lumii pe care a părăsit-o, așa că de cele mai multe ori fac ce-mi place. Refuză să creadă că moartea oferă doar ceea ce oferă acum. Într-un fel, o înțeleg. Și-a dus răzbunarea până la capăt și nu găsește niciun scop în continuarea vărsării de sânge. Eu nu sunt așa. Restul spiritelor sunt

ajutoarele mele, iar dorințele lor sunt legate de plăcerile mele.

Mary Stark a venit în Chalk Creek în jurul anului 1950. Până atunci locuise într-un *mare oraș* (i-am uitat numele), unde avusese o slujbă *foarte bine plătită* (nu am înțeles niciodată ce presupune acest lucru). După ce fiul ei de douăzeci de ani și soțul au murit într-un accident de mașină, s-a hotărât să vândă tot ce avea și să se mute la țară, în încercarea de a imprima un nou sens vieții sale. Mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine îndată ce m-a văzut. M-a cumpărat imediat. Era o femeie blândă, inteligentă, plăcută la vorbă, astfel încât oamenii din sat au îndrăgit-o repede și au făcut-o să se simtă ca acasă. Dintre ei, George Ryson, unul dintre oamenii importanți și foarte bine văzuți ai comunității, a pus imediat ochii pe ea, începând s-o curteze insistent.

La început, Mary nici nu a vrut să-l bage în seamă. Ultimul lucru la care se gândea era o relație, dar, după mai multe luni, s-a săturat să-l tot refuze și i-a acceptat invitația la cină. George era un bărbat înalt, destul de chipeș, avea o anumită prestanță și, cu toate că nu era prea inteligent, știa uneori să se joace cu vorbele. Mary a sfârșit prin a-i ceda și, după alte câteva luni, George Ryson s-a mutat între zidurile mele.

O vreme, lucrurile au mers bine. Mary începuse să-și găsească liniștea. Făcea mici reparații prin casă, mai ales la etajul de sus, lucra în grădină, făcea plimbări lungi

dimineața prin pădurile din preajma satului. Caracterul infect al lui George a ieșit însă repede la iveală. Pe lângă faptul că-i plăcea băutura, avea și o viziune extrem de îngustă asupra lumii, o gândire meschină și vicleană, comprimată dintr-un sistem de idei limitate, stereotipe, legate de instinctele sale cele mai egoiste. Dacă rămânea treaz, ideile lui erau doar plictisitoare și ușor ridicole, dacă însă punea mâna pe pahar, se apuca să turuie fără oprire despre politică, felul de a gândi al femeilor, despre oamenii din Chalk Creek, despre justiție și valorile fundamentale ale vieții, împroșcând atâtea noțiuni aberante și găunoase, încât devenea imposibil de suportat.

Într-o seară, după ce lucrase întreaga după-amiază prin grădină, Mary se simțea obosită și îi era un pic cam rău. George, ca de obicei, băut, a încercat s-o convingă să facă dragoste, însă ea l-a refuzat și l-a rugat cu blândețe să se ducă acasă. Atunci a început totul, mi-a povestit Mary. George s-a învârtit o vreme prin casă, mormăind, cu paharul în mână, despre modul prost în care fuseseră croite femeile încă din naștere, apoi, fără veste, s-a apropiat de Mary, care se așezase pe pat și-l privea, i-a dat o plamă, s-a aruncat peste ea și, practic, a violat-o. După care s-a urcat în mașină și s-a dus acasă.

Șocată, stăpâna mea a reușit să treacă, totuși, peste moment și să-i ierte ieșirea, gândindu-se că poate fusese vina ei. A doua zi, George nu a mai trecut pe la

ea, însă în următoarea seară a apărut în prag. Nu a rostit niciun cuvânt. A pălmuit-o de cum a intrat, a strâns-o de gât, a aruncat-o pe pat și a violat-o din nou. De această dată, Mary nu a mai stat pe gânduri. A pus imediat capăt relației și i-a interzis lui George să-i mai calce proprietatea.

Nu a apelat la autorități, nedorind să-și strice relațiile cu oamenii din sat, unde fostul ei partener încă era privit ca un om valoros. Săraca Mary! Nu a avut deloc parte de fericire în viață, iar în moarte e preocupată de lucruri care-i depășesc capacitățile și nu pricepe binefacerile pe care i le aduce actuala stare de lucruri. Oricum. După ruperea relațiilor cu George, a reușit, pentru o perioadă, să se relaxeze. Ca și înainte, muncea în grădină, se plimba ori lucra la etaj, unde își amenajase, într-o cameră, o bibliotecă – începuse să fie interesată de paranormal și de fenomenele oculte imediat după moartea fiului și a soțului.

Într-o dimineață, în timp ce făcea o plimbare printr-o pădure de la marginea satului, i-a ieșit înainte George, băut și pus pe scandal. A încercat să-l evite, să fugă, apoi să se lupte cu el, dar nu i-a putut rezista. A violat-o chiar acolo, între copaci, în acel loc izolat de unde nimeni nu i-a putut auzi strigătele, apoi a dispărut așa cum venise.

Umilită și extenuată, Mary a reușit să ajungă acasă, unde a telefonat imediat la poliție. Fusese un gest reflex, un gest de autoapărare impus de mintea ei, un

gest tardiv și absolut inutil, pentru că, așa cum se aștepta, reacția autorităților a fost extrem de rece. Relația ei cu George era binecunoscută în sat, așa că totul a fost considerat rezultatul unei neînțelegeri. Mary a început să-și piardă controlul. Timp de mai multe nopți i s-a părut că-l vede pe George dând târcoale locuinței, încercând ușile și ferestrele, apoi chiar i-a văzut în mai multe rânduri mașina, parcată pe aleea ce ducea la casă.

Disperată și conștientă că nu putea aștepta niciun fel de ajutor și înțelegere de la oamenii din Chalk Creek, dar și complet prinsă de acest loc care-i crescuse în suflet și pe care nu dorea să-l părăsească din pricina unui bădăran ticălos, a apelat la singurul lucru pe care-l mai iubea pe lume – la mine.

Nu știu exact cum a reușit stăpâna să mă trezească – nu a vrut să-mi spună niciodată toate amănuntele – dar știu că au fost implicate ritualuri puternice, pentru că am auzit-o vorbind uneori despre aceste lucruri. Oricum ar fi, îi sunt recunoscătoare că a făcut-o. Eu cred că a avut ceva de-a face mai ales cu disperarea impusă de suferințele unei vieți distruse și dorința de a fi înțeleasă de cineva capabil să o iubească necondiționat, asta dincolo de caracterele formale ale unui anumit ritual, care nu are alt scop decât acela de a te ajuta să-ți concentrezi energiile – dar ce spun eu? Lecțiile de psihologie nu sunt punctul meu forte, deși am

cunoscut vreo doi psihologi – absolut delicioși oameni. Dar să revin.

Mary l-a ademenit fără probleme în casă pe George. I-a spus că-i înțelege supărarea, că e vina ei pentru tot ce s-a întâmplat. Că vrea să se împace cu el. Amândouă am reușit să-l momim în subsol, unde l-am închis, apoi l-am ars în boilerul cu cărbuni. E acolo și acum – un spirit furios, puternic și total imprevizibil. Îl eliberez foarte rar, în cazurile mai dificile, și întotdeauna am bătăi de cap să-l fac să înțeleagă ce doresc de la el, din cauza furiei primitive care-i domină energiile. Dar e capabil să ofere momente foarte frumoase. De neuitat.

În clipa-n care trupul i-a ars în boiler, ceva s-a întâmplat cu mine. M-am schimbat. De fapt, nu, nu m-am schimbat, ci mi-am dat seama ce înseamnă existența pentru o entitate ca mine. Până atunci nu fusesem prea sigură de ceea ce mi se întâmpla, dar senzația resimțită după uciderea lui George și forța oferită de sentimentul manipulării, a posesiei spiritului său, a fost atât de puternică, încât vreo câteva zile nu am reușit să absorb corect semnificațiile acestui fenomen.

Pentru asta fusesem născută.

Vedeam altfel, simțeam altfel, înțelegeam altfel sensul fiecărei trosnituri din zidurile mele. Percepeam lucruri, culori, mirosuri, emanații noi, eram într-un fel fascinant conștientă de prezența mea pe lume. Îmi absorbeam și savuram propria dimensiune și orice făceam nu puteam scăpa de amintirea sentimentului

încercat la moartea lui George. De atunci, am trecut prin multe ca să învăț ceea ce știu acum. Din păcate, pentru Mary nu a fost așa. Moartea lui Ryson a fost mai mult decât a putut îndura, iar ceea ce a urmat apoi, anchetele, investigațiile, interogatoriile, s-au dovedit a fi peste puterile ei. Într-o seară, m-a implorat să o iau lângă mine, să fac în așa fel încât să rămânem împreună pentru totdeauna – dar totul să se întâmple fără să-și dea seama. Nu voia să știe. Așa că, după câteva zile, în timp ce se pregătea să coboare de la etaj, i-am tras covorul de sub picioare. Și-a frânt gâtul pe scări. A murit înainte de a ajunge la parter. De atunci suntem împreună. M-a ajutat mult cu primele cazuri, cu noii proprietari, înțelegeți, însă a făcut totul fără tragere de inimă. Nu avea niciun strop de ură, niciun gând de răzbunare în ea, totuși, mă înțelegea, așa că m-a ajutat cât i-a stat în putință să-mi evaluez puterile și să învăț să le folosesc într-un mod cât mai eficient.

După cum v-am spus, acum stă mai mereu închisă în biblioteca ei de la etaj, preocupată de implicațiile noii sale existențe, în căutarea unui plan superior, al unui sens mai înalt, o limpezire a vagului morții. Eu zic că-și pierde vremea, dar o iubesc și o respect, e singura mea stăpână. Stăpâna Mary.

După aceste evenimente, între ziduri s-a mutat o familie cu doi copii – baza primelor mele experimente. Am învățat astfel să nu mă grăbesc, să-mi rafinez metodele, să extrag întreaga încărcătură din

toate experiențele, să examinez detalii care să dinamiteze senzațiile resimțite în momentele esențiale.

Anii au trecut și noi și noi oameni s-au mutat în Chalk Creek, apoi, unii dintre ei au început să se intereseze de mine. Au fost familii cu un copil, cu doi, cu trei, cu mătuși și bunici, au fost frați și surori, soți care încercau să mai dea o șansă căsniciei lor (aceștia din urmă sunt o pradă rară și extrem de prețioasă). Îmi amintesc de unul dintre cele mai amuzante cazuri – o familie cu doi copii, familia Andrews. În timp ce soția era plecată la cumpărături, în orașul vecin, bărbatul a ucis copiii, le-a tăiat capetele și le-a așezat la fereastră, cu rânjete îngrozitoare întipărite pe față, ca să aștepte astfel întoarcerea mamei lor. De neprețuit.

A fost apoi o familie cu mai multe fetițe, toate mari iubitoare de animale – aveau pisici, câini, papagali, chiar și o veveriță. M-am distrat mai întâi înnebunind animalele și asmuțindu-le una asupra alteia, pe urmă le-am îndreptat furia asupra stăpânilor. Au murit cu toții sfâșiați, într-o singură noapte, apoi am înecat toate animalele în bazinul din grădină. O perioadă foarte bună. Iubesc situațiile de felul ăsta. Îmi place să-i văd fugind, implorând, îmi place să-i chinui, să-i mutilez, să-i aud invocând ajutorul unor forțe care nu au existat niciodată sub înfățișarea sub care își închipuie ei că ar exista, îmi place să-i abuzez, să-i torturez. Mințile torturate sunt ajutoare esențiale în activitatea unei case bântuite, manipularea energiilor lor conferă un

plus de forță recompensei pe care mi-o ofer utilizându-le abilitățile. Iar momentul în care sufletul părăsește corpul și intră în posesia mea – inexprimabil.

Și încă ceva, foarte important. Fiecare om e diferit și, de aceea, fiecare moarte e diferită. Chiar dacă se petrece în circumstanțe asemănătoare. Tot ce ești, tot ce ai acumulat și ai învățat în viață, tot ce ai experimentat și ai depășit, tot ceea ce te-a construit, ajută la calitatea propriei morți. Bineînțeles, te poți juca cu ei, îi poți face să creadă că le ești aliat, apoi să-i atragi în capcane îngrozitoare, poți face asta. Pentru un rezultat în plus. Dar esențial este că fiecare om își face o anumită idee despre moarte, plasându-se cumva în afara ei – ori nu se gândește la asta deloc – iar în fața unei realități ce-i contrazice toate convingerile, agonia conștiinței lui devine capabilă să expulzeze valuri de energie atât de puternice, încât manevrarea acestora devine deseori sinonimă cu extazul. De aceea îmi place atât de mult ceea ce sunt, de aceea sunt atât de mulțumită de locul meu în lume.

În mod firesc, după atâtea evenimente, pe seama mea au început să circule zvonuri îngrozitoare. Așa m-am ales și cu cele mai multe dintre numele pe care mi le cunoașteți. Am trecut prin exorcizări, ritualuri de alungare a fantomelor, au venit experți, cercetători în domeniu (asta e amuzant, trebuie să recunoașteți), fotoreporteri, scriitori, am primit ofrande, am ascultat jurăminte secrete, declarații de dragoste, am îndurat

blesteme, au venit chiar și vrăjitoare cu descântecele lor. Fiecare moment, memorabil în felul lui.

Frumos.

Totuși, întotdeauna se găsea cineva care să se mute pe proprietate.

Așa sunt oamenii, iar publicitatea a ajutat și ea la atragerea cumpărătorilor. Unii nici nu băgau în seamă zvonurile și poveștile. Cu aceștia m-am distrat mereu cel mai bine. Acest tip de indivizi refuză cu încăpățânare să creadă că există ceva dincolo de ceea ce pot ei auzi, vedea, ori simți, însă, puși în fața dovezii de netăgăduit a supranaturalului, absorb această nouă realitate cu o asemenea forță, încât înnebunesc aproape imediat.

Există și excepții, desigur. Îmi amintesc de Jones, un tip grăsuț, celibatar, de vreo patruzeci de ani. Nu-l interesa nimic, nu-l impresiona nimic în afara muncii sale – era programator. Nu l-am văzut niciodată zâmbind, nu l-am văzut vreodată supărat. Nu-l interesa politica, sexul, filmele ori religia. Când venea seara de la lucru nu citea, nu se masturba, nu se uita la televizor, nu lucra în grădină, făcea doar un duș, mânca și se culca. Mă fascina răceala individului, lipsa lui totală de interes față de lucrurile fără de care alți oameni nu-și puteau închipui existența și eram curioasă ce l-ar fi putut face să clacheze.

Așa că l-am luat ușor. Câteva sertare deschise, pantofii împrăștiați prin tot holul de la intrare, o mână

trăgându-i în toiul nopții pătura de pe picioare. Nicio reacție. Bolboroseli și ridicări din umeri. Țipete bruște prin casă, plânsete de copii sub pat, mormăituri sub podele, forme nedeslușite în oglindă, bătăi în ușile și-fonierului. Nu-l atingea nimic. Se uita tâmp, închidea sertarele, verifica ușile, se scărpina în cap, mârâia „casă veche", apoi își vedea de ale lui.

Începuse să mă agaseze, pentru că dacă-l ucideam pur și simplu, nu m-aș fi ales cu altceva decât cu un spirit laș și complet nefolositor. Trebuia să-l prind cu ceva. Într-o zi de august, în disperare de cauză – ori, mai precis, ca o consecință a furiei amuzate ce mă cuprinsese, am făcut ceva complet idiot, ceva care mi s-a părut ridicol chiar și mie.

Era duminică, omul meu trăsese o raită prin orașul vecin și se întorsese cu câțiva pui congelați și cu o pungă de legume, intenționând să-și facă o friptură la cuptor. După ce a scos puii din ambalaj și i-a înșirat pe masă, i-a venit să se ducă la baie. Când s-a întors, puii congelați se prinseseră în horă cu ardeii, cu morcovii și cu mazărea și dansau împreună deasupra mesei, împrăștiind stropi de apă și cojițe de gheață în toate părțile. Râdeam de mi se cutremura tencuiala, însoțită de vaietul spiritelor din camere și din subsol, cumva detașată de spectacolul idiot pe care alesesem să-l desfășor, însă lui Jones scena nu i s-a părut deloc amuzantă. Când a revenit în bucătărie, a făcut ochii mari, mâinile i-au căzut moi pe lângă corp, iar picioa-

rele l-au lăsat aproape de tot. Am văzut o pată mare care s-a întins repede pe pantaloni. Gura i s-a strâmbat, venele de la gât s-au reliefat ca și cum s-ar fi încordat, pregătite pentru un strigăt apocaliptic, care, însă, nu a mai venit.

S-a uitat secunde bune la dansul înnebunit al puilor congelați care băteau cu cioturile picioarelor în tăblia mesei, boc-boc-boc, boc-boc-boc, boc-boc-boc, împrăștiind stropi de apă peste tot, desfăcându-și cu trosnet de os rupt aripile care încercau să țină ritmul imprimat de copanele rășchirate, apoi la ardeii ce se rostogoleau printre boabele de mazăre, sărind peste morcovii ce se dădeau în cerc peste cap – pe urmă a înghițit, s-a retras încet până a ajuns la ușă și a pășit desculț peste prag. A coborât repede aleea, a așteptat o vreme pe marginea șoselei principale care străbate satul Chalk Creek, fără a îndrăzni nicio privire înapoi și s-a aruncat sub roțile primei mașini care a apărut pe drum.

L-am capturat tocmai la timp – cu destulă greutate, recunosc – pentru că depășise puțin limitele proprietății. Acum e unul dintre ajutoarele mele cele mai loiale și folositoare, un spirit absolut indispensabil. Ceea ce nu a știut ori nu a putut să găsească în viață, a aflat imediat în moarte – împlinirea de care nu avusese habar îl aștepta încă din prima secundă petrecută în serviciile mele. O surpriză chiar și pentru mine. Un triumf din care am învățat multe.

După cum am spus, în prezent zidurile îmi adăpostesc aproape treizeci de spirite, dintre cele mai diverse. Le iubesc pe fiecare în parte și pe fiecare mai mult decât pe celălalt și invers și de o sută de ori mai intens, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Îmi place ceea ce simt, ceea ce trăiesc. Sunt fericită că am acest loc în lume, sunt recunoscătoare pentru fiecare nou lucru care mi se întâmplă, iar problemele ce mi se arată uneori nu fac altceva decât să-mi demonstreze că există recompense și mai mari pe drumul devenirii mele.

Fericirea depinde mult de înțelegerea propriului loc, al spațiului pe care îl ocupi. Nu trebuie confundată cu mulțumirea vulgară, venită din cauze exterioare – plăcerea vine din interior, iar rezultatul acțiunilor tale adaugă acestei fericiri, care vine din conștientizarea propriei capacități. Sincer, așa cred. Mă simt datoare să procur fericirea care dă sens existenței mele. Nu e nimic rău în asta, nu?

Zilele astea sunt, totuși, un pic tulburată.

De curând, am fost cumpărată de familia Makamura. Sunt oameni simpli, deosebiți de toți cei care au fost până acum oaspeții mei. Vor să renoveze, să redea grădinii frumusețea de odinioară, să refacă bazinul din spate, să construiască un gard nou, să înnoiască acoperișul. Dumnezeu știe câtă nevoie am de toate astea. O familie de japonezi. Alte concepții, alte preocupări.

Nu dau doi bani pe poveștile care circulă pe seama mea, nu le pasă de istoria casei, vin din altă lume, iar

asta e foarte bine. Reprezintă un teren deosebit de fertil, nou, productiv. Le este greu să-și imagineze că un spirit ar putea fi răuvoitor, nu au acest concept, deși sunt oameni cu mintea deschisă și foarte toleranți. Fiul lor cel mare, Balin, a ajuns la pubertate, e un pic rebel, mai nechibzuit, manifestările lui eliberează deja anumite energii – normale, la această vârstă – de care nici nu e conștient, echivalente cu acțiunile unei fantome. Deja sertarele se închid și se deschid singure în camera lui, fără intervenția mea (rezultatul propriilor furii trecătoare), ușile se proptesc în podea fără un motiv aparent, refuzând să se mai închidă, reflexiile în oglindă apar cu o jumătate de secundă întârziere... Un teritoriu deosebit de accesibil.

Familia, însă, mai are un copil, Haruki, un bebeluș de două luni, un recipient care are deja înmagazinate forțe pe care, deocamdată, doar le ghicesc. Simt mai multe planuri interferând, mai multe spații ce fac un nod în trupușorul acela mărunt și mă tem că lucrurile încercate până acum de mine, anumite obișnuințe pe care mi le-am format, ar putea altera încărcătura prețioasă de care copilul nu este conștient încă și a cărei acceptare, mai târziu, ar putea avea rezultate spectaculoase. Adevărul e că nu știu prea bine cum să abordez problema. Nu mi s-a mai întâmplat până acum, nu am avut niciodată la îndemână un spirit atât de crud, dar prezentând atâtea posibilități și... mă tem. Mă tem de mine și... de imaginația mea. De aceea am hotărât

să vin aici. Mă gândeam că, punându-mi în ordine concluziile și intențiile, voi putea... nu știu... să... să...

— Elisa, simți nevoia să te oprești?

— Cred... Cred că da. Trebuie să mă reculeg, nu vreau să spun ceva greșit.

— Foarte bine. Crezi că vei putea continua mâine?

— Sigur... Am nevoie doar de un mic răgaz.

— Perfect. Ce trebuie să pricepeți, dragii mei, este că ne aflam aici pentru a judeca mecanismele profunde ale dependențelor noastre, pentru a ne studia și înțelege puterile și nevoile, pentru a învăța să acceptăm, să integrăm în totalitate zona dorințelor noastre. Trebuie să fim în permanent acord cu noi înșine, egali cu ceea ce suntem, dar în continuă evoluție. Și suntem entități speciale, deosebite, inepuizabile. Acum, mai dorește cineva să spună ceva în această seară? Hmm... Johnny, poate?

— Ăăăă...

— Johnny. Vrei să ne povestești ceva în seara asta? Te văd preocupat.

— Da. Bănuiesc că vreau să spun câteva vorbe.

— Te rog.

— Ăăăă... Bună tuturor. Mă cunoașteți. Unii dintre voi foarte bine. Pentru cei nou-veniți, numele meu e Johnny, am optzeci și cinci de ani și sunt un expres-fantomă. Aș dori să împărtășesc grupului câteva dintre experiențele încercate săptămâna trecută...

— Sigur că da, Johnny. Te ascultăm.

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale groazei celei mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scornitурile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

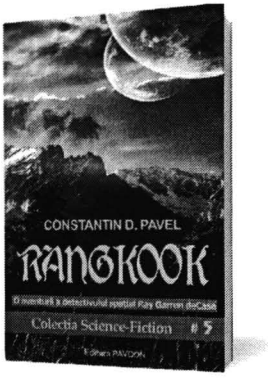

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

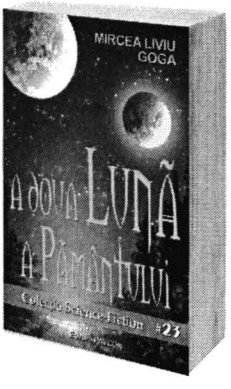

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Aceasta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Inimi de hârtie 5

Canibalii 43

Femeia din umbră 82

Chipul unor zile fericite 136

Darul celor adormiți 181

Elisa 271

Pare o carte obişnuită. Nu este. Conține şase povestiri. La prima vedere, te introduc în lumea banală pe care o ştii atât de bine, dar pe nesimțite lucrurile cu care eşti obişnuit, reacțiile cu care eşti obişnuit, oamenii cu care eşti obişnuit, realitatea cu care eşti obişnuit, toate alunecă într-o direcție stranie.

Citeşti şi simți cum, cu fiecare pagină parcursă, bătăile inimii ți se accelerează. Ți se pune, uneori, un nod în gât şi eşti nevoit să înghiți forțat de câteva ori, pentru a scăpa de el; dar nu scapi. Curând, îți simți părul fin de pe ceafă ridicându-se înfiorat şi cu cât avansezi în lectură, cu atât ți-e mai dificil să te reîntorci la realitate, până când ghearele fricii te cuprind de peste tot şi atunci realizezi, cu ochii ieşiți din orbite, că nu mai ai nicio scăpare...

Nu, nu-i un citat din carte...

ISBN 978-606-9057-61-2

9 786069 057612

www.colectiasf.ro